

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

TKP-ML 2.Konferansı Üzerine

BİR ADIM İLERİ
KAÇ ADIM GERİ?

“TKP-ML Parti 2.Konferansı
Raporu”nun Eleştirisi

Ağustos 1981

Özel sayı

İçindekiler

Yayıncının notu.....	1
Ama ne "belge"!!.....	2
2.Konferansın hazırlığı üzerine.....	6
1957 ve 1960 Deklarasyonları hakkında tartışma ve karar.....	32
63 Polemikleri üzerine tartışma ve bu konuda alınan karar üzerine.....	62
Demokratik Halk Devrimi-Demokratik Halk İktidarı konusundaki tartışma ve alınan karar üzerine.....	66
AEP sorunu ve bu konuda alınan karar üzerine.....	124
Tartışmanın sınırı sorunu.....	126
"Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi" sorunu.....	127
İçinde bulunduğumuz durumun değerlendirilmesi.....	128
1.Merkez Komitesinin ve Bölgelerin değerlendirilmesi.....	131
Özeleştiri.....	134
MK Hizibi Nereye?.....	135

Yayincının notu:

Değerli okuyucu,

Bundan kısa bir süre önce, PARTİZAN Yayınları arasında "TKP/ML Parti 11. Konferansı Raporu" yayınlandı.

"Yaşasın 11. Konferansımızın Modern Revizyonizm-Troçkizm Kırması çizgiye karşı Marksist-Leninist Zaferi"

"Yaşasın Marks Engels Lenin Stalin ve Mao Zedung'un Işıklı Yolu"

başlıklarını taşıyan bu belge, "TKP/ML de II. Konferans sonrasında gerçekleşen örgütsel bölünmenin, ideolojik ve siyasi temellerini kavramak açısından önemli bir belgedir.

Biz bu özel sayımızda bu belgenin BOLŞEVİKLER tarafından yapılan bir eleştirisini yayınlıyoruz. BOLŞEVİKLER bu eleştirilerinde II. Konferansta hakim olan çizginin niteliğini; bu çizgiye karşı Konferans önce sinde ve sırasında verilen mücadeleyi belgeleri ile ortaya koyuyorlar.

Biz bu eleştiriye yayınlarken, bütün okuyucularımızı özellikle "TKP/ML'deki bölünme ile yakından ilgilenen okuyucularımızı; bu eleştiri ile birlikte eleştirilen belgeyi, yani PARTİZAN Yayınlarında çıkan "İkinci Konferans Raporu"nu da birlikte incelemeye çağırıyoruz. Her ne kadar, yayınladığımız eleştiride belge den geniş alıntılar varsa da, okuyucuların eleştirilen belgenin tümünü de incelemesi, sorunları bütün - lük içinde görüp kavraması, eleştirinin doğru ya da yanlışlığını sinaması açısından çok yararlı olacaktır.

Ağustos 1981

Ama ne "belge"!

TKP/ML II. Konferansının üstünden bir aydan fazla zaman geçtikten sonra II. Konferansta seçilen, İkinci Merkez Komitesi Konferansın yapıldığını duyuran iki açıklama yaptı. Bu açıklamalardan biri "Halkımıza duyuru" diğeri "Uluslararası İşçi sınıfı ve Marksist-Leninistlerine Mesaj" başlıklarını taşıyordu.

Biz BOLŞEVİKLER Konferans hakkında yeni Merkez Komitesinin yayınladığı bu ilk iki açıklamayı eleştirmiş ve "TKP/ML ikinci Konferansının çizgisi Marksist-Leninist bir çizgi değildir" demiştik. (Bkz. Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu, sayı 29/1 - BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 11/1) Yaptığımız açıklamada tek tek alınan kararların anti Marksist-Leninist niteliğini ortaya koyduktan sonra şunları söylemiştik:

" "Parti içindeki iki çizgi mücadelesi, ikinci Konferansta partinin çizgisindeki hata ve sapmaları düzeltmek isteyen Bolşeviklerle, bu hata ve sapmaları bağnazca savunan diğer kanat arasındaki çatışmada Marksist - Leninist olmayan kanadın geçici zaferi ile sonuçlanmıştır. İkinci Konferans Parti tarihimizde önemli bir geri adımı temsil etmektedir. Parti ikinci Konferansında alınan kararların büyük çoğunluğu oportünist, revizyonist kararlardır. Bu kararların açıklandığı ilk belgeler olan iki bildiri-deki görüşler bunun belgesidir. Ama konferansın tam bir değerlendirmesi için bu iki bildiri yeterli değildir. KONFERANS TUTANAKLARI, bu gün hakim olan çizgiye karşı verilen mücadeleyi, "zafer" kazanan çizginin gerçek görüşlerini ortaya koyduğu için tayin edici önemli belgelerdir. Biz Bolşevikler bugünkü Merkez Komitesini, tutanakları tüm devrimci çevreye açmaya çağırıyoruz. Bütün devrimciler, komünistler İkinci Konferans tutanaklarının yayınlanmasını

talep edin!"

(Bolşevik İKK sayı 29/1 den .. BOLŞEVİK PARTİ - ZAN sayı 11/1 sayfa 47)

Kamuoyu önünde yaptığımız bu "konferans tutanaklarının yayınlanması" çağrısı II. Merkez Komitesinin sağır kulaklarından geri döndü. Onlar bu çağrıyı duymayı tercih ettiler. Çünkü tutanakların yayınlanması -eğer bunlar bütünü ve herhangi bir tahrifata uğratılmadan yayınlanırsa "zafer kazanan" ve "Marksist-Leninist" denilen çizginin sefaletini ve "revizyonist troçkist kırması" denen çizginin gerçek görüşlerini ve niteliğini görmek isteyen gözlere gösterecekti.

Bizim belge talep eden Marksist-Leninist tavrımız; tartışmayı yayınlanan, herkesin elde edebileceği yazılı-basılı belgeler üstünde sürdüren Marksist-Leninist tavrımız, sonunda Merkez Komitesini ikinci Konferans üzerine, iki bildiri dışında bir belge daha yayınlamak zorunda bıraktı. Ama ne belge!!

İkinci Konferans üzerinden 5 aya yakın zaman geçtikten sonra, nihayet Konferansın orjinal belgeleri yerine II. Merkez Komitesi tarafından hazırlanan "TKP/ML Parti İkinci Konferans Raporu" yayınlandı. II. Merkez Komitesi, Konferansın tutanaklarını olduğu gibi yayınlamak yerde, alınan kararları ve bu kararlar alınmadan önce sürdürülen iki çizgi mücadelesini "yorumlayarak" aktarmayı tercih etmişti. Çünkü bu şekilde "revizyonist troçkist kırması" denen çizginin gerçek görüşlerinin üzeri örtülebilir; bu çizgiye aptalca şeyler mal edilip, yel değirmenleri yaratılıp saldırılabilir; diğer yandan da alınan kararlar "elden geçirilip" akla uygun hale getirilmeye çalışılır; Konferansın gerçek niteliği gözlerden gizlenebilirdi. Ama Konferansta "çalınan minare" (alınan revizyonist oportünist kararlar) o kadar uzundur ki, "kılıfa" (kararların yorumlanması, orjinal belgelerin yayınlanmaması) sığmamakta; II. Konferansa hakim olan çizginin gerçek niteliği, II. Merkez Komitesinin hazırladığı "Rapor"dan da görülmektedir.

Biz BOLŞEVİKLER, ikinci Konferans sonrasında, örgütsel ayrılığın başlangıç aşamasında, ikinci Konferansın belgelerinin yayınlanmasının uzun zaman alacağını, en az üç ay alacağını söylemiştik. Bunun iki sebebi vardı: Önce Konferansta alınan kararların çok önemli bir bölümü, Yurtdışı'nın önerdiği karar tas-laklarının reddi konusunda birleşen! ve fakat iş Yurtdışının önerisine karşı olmanın ötesinde, "olum-lu bir öneri" formüle etme noktasına gelince birliği bozulan bir çoğunluğun kararları şeklinde alındı; ve bizzat Konferansın kendi içinde kararlar ve gerekçe-leri formüle edilmedi! Bu formülasyon işi Merkez Ko-mitesine devredildi. Merkez Komitesinin bu kararları ve gerekçelerini formüle etmesi, Yurtdışının görüşle-rine karşı olan, onları "revizyonist-troçkist görme noktasında" bu "asgari müşterek"te birleşen çoğunlu-ğun kendi içindeki mücadelesi anlamına gelecekti, ki bunun da zaman alması normaldi. İkinci olarak, parti nin örgütsel durumu hiç de iç açıcı değildi. Bir böl-geden, bir diğerine bir belgenin, bir haberin ulaştırılması bile önemli bir problem oluyordu. Verilen ö-nemli kayıplar bu durumu bütününe ağırlaştırmıştı. Bu yüzden de belgelerin yayınlanması gecikecekti. Biz bunu söylediğimizde, bazı "yüzde yüz parti savunucuları!!!" büyük bir siddetle bizi protesto ediyor ve bizim partiye hakaret ettiğimizi, partiyi küçük düşürdüğümüzü söylüyorlardı. Öyle ya; yapılmış olan, bitmiş olan ve "Marksist-Leninist çizginin zaferi ile sonuçlanmış" olan bir Konferansın belgelerinin yayınlanmasının en az üç ay alacağını söylemesi ol-sa olsa partiye hakaret olabilirdi! Bu dehşetengiz parti savunucuları! şimdi nihayet, II. Konferanstan 5 ay kadar sonra çıkan "rapor"u Belge! Belge! diye -rek büyük bir coşku ile dağıtıyorlar. Görüldüğü gibi pratik bizim "partiye hakaret etmediğimizi" yalnızca gerçeği ortaya koyduğumuzu göstermiştir!

İkinci Konferansın belgesi olma iddiasında olan bel-ge, gerçekte ikinci Konferansın değil, ikinci Merkez Komitesinin ikinci Konferans hakkında görüşlerini yansıtan bir belgesidir! Belgenin sorumlusu; ikinci

Konferans değil, II. Merkez Komitesidir. Bu belgenin eleştirisinde okuyucu bu gerçeği sürekli aklında tut-malıdır.

Biz bu belgede ortaya konan görüşleri eleştirirken, elimizden geldiği kadar II. Konferans öncesi ve sıra-sındaki, belgede çarpıtılarak yansıtılan mücadeleyi de aktarmaya çalışacağız. Özellikle Konferansta veri-len mücadele üzerinde duracağız. Çünkü; gelişmeler II. Merkez Komitesinin Konferansın orjinal belgeleri ni devrimcilere açmaya niyetli olmadığını göstermek-tedir. Bu durumda II. Konferansın hazırlanışı ve gi-dişi hakkında devrimci kamuoyuna bilgi vermek görev haline gelmiştir.

Böylece okuyucu, en yoğun faşizm şartlarında merkezi bir konferans toplanması anlamında bir ileri adım a-tan ikinci Konferansta, siyasi ideolojik alanda kaç adım geri atıldığını görebilecektir. İşte bu yüzden bu eleştiriimize "Bir adım ileri - Kaç adım geri?" başlığını koymayı uygun gördük.

Ağustos 1981

2. KONFERANSIN HAZIRLIĞI ÜZERİNE

Konferans raporunu yayınlayanlar, bu rapora yazdıkları "Önsöz" de, "TKP/ML 2. Konferansı modern revizyonizm-troçkizm kırması çizgiye karşı mücadelenin birinci aşamasını Marksizm-Leninizm'in zaferi ile sonuçlandırdığı"nı belirtiyorlar. Bu iddianın doğruluk derecesini bu yazımızda araştırıp ortaya koymaya çalışacağız.

Raporun birinci bölümünde, 2. Merkez Komitesi, 2. Konferansın hazırlık aşamasını kendi görüş açısından ortaya koyuyor. Bunu yaparken de bir çok yerde gerçekleri çarpıtıp, isteklerini gerçeklerin yerine geçirmekten çekinmiyor.

Önce şunu tespit edelim: Biz Bolşevikler, 2. Konferans sonrasında Konferansın hazırlığı hakkında parti içinde verdiğimiz bilgide, Konferansın hem örgütsel, hem de siyasi hazırlığının yetersiz olduğunu; "kaos" olduğunu belirttik. Bölgemizdeki bazı kraldan çok kralcılar bizim parti içinde verdiğimiz bu bilgileri söylemediklerimizi de bu bilgilere katarak, dedikodu şeklinde yaydılar. Ve bizim "partiye hakaret" ettiğimiz demagojisi temelinde "muhalefet" geliştirmeye, parsa toplamaya çalıştılar.

Şimdi 2. Merkez Komitesinin hazırladığı ve olayları subjektif bir şekilde aktaran, Konferans raporunda bile, 2. Konferansın hazırlığı konusunda şunlar söyleniyor:

"Parti 2. Konferansının her şeyden önce siyasi ön hazırlığı yetersizdi." (Rapor, s.2)

"Yazılar zamanında hazırlanıp dağıtılmamıştı" (age s 2)

"Alt seviyede Konferansların yapılması planlandığı halde, Partinin önemli bir bölümünde bu yapılmadı." (age. s 2)

"Alt Konferanslar ve Bölge Konferans sonuçları... dağıtılmadı." (age. s 2)

"Düşman baskılarının yoğun olduğu yerlerde alt toplantılar alel acele yapılmak zorunda kalmış ve gerekli verim sağlanamamıştı." (age s 2)

"Merkezi Konferans için gerekli irtibatların kopmasından dolayı delegeler uzun bir zaman (iki aya yakın - bazı yerlerde üç ay) bölgelerinin örgütsel ve pratik faaliyetinden uzak beklem durumunda kalmıştı" (age. s 2)

Görüldüğü gibi, 2. Konferansı "büyük bir zafer" olarak nitelendiren 2. Merkez Komitesi bile, Konferansın hazırlığının "kaos" olduğunu açıkça söylemese bile, bizim verdiğimiz somut bilgilerin doğru olduğunu açıklamak zorunda kalıyor. Söylediklerimizin "partiye hakaret" "partiye karalama" vb. değil, gerçek durumu ortaya koymak olduğu, 2. Merkez Komitesinin belgesinden de görülüyor.

2. Merkez Komitesi, Konferans raporunda, Konferansın yapılmasını zorunlu hale getiren olguları sayarken, özellikle 1. Merkez Komitesine karşı duyulan "güvensizlik" üzerinde duruyor. Soruna bu şekilde yaklaşmak gerçeklerin çarpıtılmasıdır. Şöyle ki, Parti 2. Konferansının yapılması 1. Merkez Komitesinin 7. Toplantısında kararlaştırılmıştı. Ve 1. Merkez Komitesinin önerisi bu Konferansın gündeminin Uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde tartışılan bazı sorunların (AEP (Arnavutluk Emek Partisi) değerlendirilmesi; Mao'ya getirilen eleştirilerin bir bölümünün değerlendirilmesi- ve Parti 1. Konferansında alınan bazı gelişmeli kararların (Gerille savaşına Hazırlık Dönemi) tartışılıp sonuçlandırılması ile sınırlandırılması; ve Merkez Komitesi sorununun bu Konferansta gündeme getirilmemesi idi. 1. Merkez Komitesi, 7. toplantısından sonra hazırladığı bir raporda bu perspektifi ortaya koymuş, raporu partinin tartışmasına sunmuştu. Bütün bölgelerde yapılan Kadro Konferanslarında, Merkez Komitesi 7. toplantısının raporu esas olarak olumlu bulunmuş, onaylanmıştı. Yani

2.Konferansta, Merkez Komitesi sorunu ele alınmaya -
caktı.

7.Merkez Komitesi toplantısının hemen ardından, parti içinde başını FÜ'lerin çektiği tutucu kanat saldırıya geçti. 1.Merkez Komitesini "oportünizmin saldırıları karşısında bacakları titremek" "Mao'yu, parti çizgisini savunmamak"vb. şeylerle suçladı. 1.Merkez Komitesi çoğunluğu bu saldırı karşısında, eksik olarak toplanan Merkez Komitesi 8.toplantısında 7.toplantıda aldığı kararlarla taban tabana zıt, anti Marksist-Leninist bazı kararlar aldı.

Merkez Komitesi 9.toplantısında da 8.toplantı kararlarının esasını onaylandı. Merkez Komitesi 9.toplantısında, yapılacak 2.Konferansın gündemi üzerine de bir kez daha tartışıldı. Gündeme son şekli verildi. Merkez Komitesi 9.toplantısında da Merkez Komitesi sorununun gündeme alınması kararlaştırıldı.

Merkez Komitesi 9.toplantısının hemen ardından bir Alt bölgede, kendine "Geçici Koordinasyon Komitesi" adını veren bir hizip ortaya çıktı. Bu "hızlı Halk Savaşçısı" hizip, İbrahim Kaypakkaya'yı en iyi savunmak iddiası ile ortaya çıkmıştı. Ve 1.Merkez Komitesini "Halk Savaşının önünde engel olmak"la suçluyordu. Ortam uygun olduğundan ve özellikle bu hizibin ortaya çıktığı Alt bölgedeki sorumlu Alt Bölge Komitesi, bu hizibe karşı ideolojik bir mücadele yürütmediğinden; bu hizip "sol" laflarla devrim isteyen sempatizanlardan ve kadrolardan bir bölümünü peşine taktı. Bu hizibin çıktığı Alt Bölgedeki Bölge Komitesi, hizibe karşı ideolojik bir mücadele yürütemezdi, çünkü bu Alt Bölge Komitesi de hizibin eleştirisinin özünü doğru buluyordu; Merkez Komitesini, -2.Merkez Komitesinin deyimi ile- "Merkezi işlerlik önünde iflah olmaz olduğunu söylüyordu" (age. s 1) (artık ne demekse?) Alt Bölge Komitesinin, hizibe getirdiği şiddetli!!! eleştiriler, hizibin 1.Merkez Komitesine karşı Parti içinde mücadeleyi erken terkettiği noktada gelip düğümleniyordu. Parti için-

de "Kır kaçını hizip" olarak adlandırılan, GKK (Geçici Koordinasyon Komitesi) hizibi ile; partinin hizibin çıktığı alt bölgesindeki Alt Bölge Komitesi arasında ideolojik ve siyasi birlik söz konusu idi.

İşte 1980 Mayıs-Haziran aylarında bu durum ortaya çıktı: Parti 1.Merkez Komitesini "Halk Savaşı" vermemekle suçlayan ve parti içinde demokrasi kalmadığı gerekçesi ile ayrılan bir hizip; onunla ideolojik siyasi olarak birleşen ve parti 1.Merkez Komitesini partinin gelişmesi önünde engel gören bir Alt Bölge Komitesi; kendi içinde bir birliği olmayan bir Merkez Komitesi.

Bu durum, 1.MK çoğunluğunu, -parti içinde demokrasi yoktur diyenlerin elinden bu demagojiyi alabilmek için- Merkez Komitesi sorununu da gündeme almayı kararlaştırma yönünde etkiledi. Bu 2.Konferansın planlanan zaman içinde, planlanan gündem çerçevesinde yapılmasını engelleyen en önemli faktörlerden biri oldu. Merkez Komitesi sorununun da gündeme alınması ile, 2. Konferans belli bir süre daha ertelenmek zorunda kaldı. 12 Eylül cuntası ve onun ardından verilen ağır kayıplar, Konferansın yapılma şartlarını çok daha zorlaştırdı, ağırlaştırdı. Şunu tespit etmek gerekir ki; eğer Merkez Komitesi sorunu gündeme alınmasa idi, 2.Konferansın daha dar bir gündem çerçevesi içinde 12 Eylül öncesinde yapılma imkânı vardı; ve bu partinin gelişmesi açısından çok daha yararlı olurdu. Parti cunta tarafından hazırlıksız yakalanmazdı. Olayların bugünkü olduğu şekilde ve yönde gelişmesinin gerçek sorumlulukları, "Halk savaşına neden başlanmıyor" yaygarası ile ortaya çıkan, Marksizm-Leninizm'den ve Türkiye gerçeklerinden habersiz olan, ayakları havada "romantik" "sol"culardır. Yani GKK ve Alt Bölge Komitesi'nin görüşünde olanlardır. Onların ortaya çıkmasında kuşkusuz partinin hatalarına bağnazca sarılan ve GKK ve ABK gibilerine destek veren FÜ'lerin; ve kendi içinde tutarsızlıklar taşıyan 1.Merkez Komitesinin hatalarının da önemli payı olmuştur. Şimdi artık 2.Konferansın ya -

pıldığı şekilde yapılmasının gerçek sorumluları parti merkezindedirler.

Şimdi artık "Halk savaşına başlanmasının önünde engel!" olan 1. Merkez Komitesi değişmiştir. "Halk savaşına başlanılmamasının" esas sorumlusu olarak görülün, "revizyonist-troçkist kırması" denen çizginin maddi üreticisi olanlar, 2. Merkez Komitesi ve taraftarlarının deyimi ile "Yurtdışındaki bir avuç, devrim kaçkını, mülteci revizyonist" de ayrılmıştır! Yeni Merkez Komitesinde çoğunluk "hızlı halk savaşçıları"ndadır! O halde engeller kalkmıştır. Halk savaşının başlatılmamasının! önündeki bütün engeller kalkmıştır. Artık halk savaşı başlamalıdır! Ama heyhat! Hayat "Halk Savaşı"nın palavra ile başlamadığını, "Halk Savaşı"nın palavra ile yürümediğini gösteriyor! Yapılan silahlı eylemler, "sağcı" denilen 1. Merkez Komitesi önderliğinde yapılan eylemlerden nicel ve ne de nitel olarak değişik eylemler değil. Şimdiye kadar 2. Merkez Komitesi önderliğinde yapılan bir kaç silahlı eylem bölgesel planda aktif olan bazı ihbarcılarının cezalandırılması eylemleridir. Ve bu eylemlerde verilen kayıplar -Ankara'da olduğu gibi- bunların önemli bir bölümünün "eylem için eylem" anlayışıyla yapıldığını göstermektedir.

2. Merkez Komitesi, Konferans raporunda, Konferans öncesinde ve sırasında erteleme önerileri olduğunu da belirtiyor ve şunları söylüyor:

"...Gündem maddelerine başlamadan, Konferans hazırlığının yetersiz olduğu bu gündem maddeleri yerine somut durumun görüşüldüğü geçici kısa tedbirler üzerinde görüşülüp bazı kararlar alınması önerildi. Bu öneri çoğunlukla reddedildi. Konferans siyasi hazırlığı yetersiz de olsa genel bir hazırlığın olduğu ayrıca her zaman Konferans yapmanın çok zor olduğu sınıf mücadelesi nin bu sorunlarına artık kesin bir tavır konulmamasının Partiyeye zarar verdiğini yine Konferansın devamını isteyen yoldaşlar Yurtdışının delegelerinin Konferansı erteleme gerekçesi

olarak getirdikleri "siyasi ön hazırlık yetersizdir" gerekçesinin ardındaki esas gerçeğin bir oyalama ve zaman kazanma olduğunu belirttiler. Gerçek şuydu; Yurtdışı delegeleri Türkiye'ye geldiklerinde yer hazır değildi. Ve delegelerden biri erteleme önerisi getirmişti. Bunda esas gerekçe örgütsel hazırlığın olmamasıydı. Diğer bir gerekçe de siyasi hazırlığın yetersizliği idi. Örgütsel hazırlık tamamlanınca öneriyi getiren de itiraz etmedi ve gitmek için gerekli ayarlamalar yapıldı. İki gün sonra ise diğer Yurtdışı delegeleri "içeri düşenlerin ifadeleri bilinmeden ve ayrıca bu örgütsel şartlarda Konferans yapmak intihardır" gerekçesiyle Konferansa katılmayacağını belirttiler. Kendileriyle görüşen bir yoldaş yerin hazır olduğunu, gerekli ayarlamaların yapıldığını yoldaşların uzun süredir beklediklerini ve kendilerinin katılmalarının disiplinsizlik olacağını ve ayrılık anlamına geleceğini belirtti.

Onlar da bunun bilincinde olduklarını sadece spekülasyonlara yer vermemek için katılacaklarını belirterek gelip katıldılar." (age. s 2-3)

İşte 2. Merkez Komitesi Konferans öncesi ve Konferans sırasındaki olayları böyle aktarıyor. Okuyucuya bir de biz -daha iyi kavranması için- daha detaylı aktarmayı gerekli görüyoruz.

Yurtdışından 2. Konferansa katılan delegeler, kendi çalışma bölgelerine geri döndükten sonra, kendilerini seçerek Konferansa gönderen partililere bir rapor sunmuşlar, bu raporda Konferans hakkında bilgi vermişlerdi. Bu raporun "Konferansın gidişatı" başlıklı siyasi tartışmalar üzerine olan bölümü daha önce tarafımızdan kamuoyuna açılmıştı. (Bkz. BOLŞEVİK PARTİ-ZAN sayı 11/1 s 63 vd.) Raporun "Konferansa gidiş aşaması" bölümü güvenlik gerekçesi ile yayınlanmamıştı. Şimdi, 2. Merkez Komitesinin örgütsel sorunlar üzerine de yarım yamalak ve yanlış bilgiler vermesi, raporun bu bölümünün de yayınlanmasını gerekli kıl -

maktadır. Konferans hakkında Yurtdışı delegelerinin sunduğu kısa raporda, Konferansın hazırlık aşaması hakkında şunlar söylenmektedir:

"Konferansa gidiş aşaması:

..Delegelerine belli bir tarihte T.de olmaları gerektiği bildirildi. Bildirilen tarihte delegeler T. ye vardılar. Bir delege yoldaş MKdan arkadaşlarla buluşacak, delegeler verilecek direktiflere göre hareket edecekti.

MK ile temas, var olan sürekli randevuya MK dan arkadaşların gelmemesi sonucu, ancak kurulması gerekli tarihten 9 gün sonra kurulabildi. Bu aşamada MK temsilcisi tarafından .. delegelerine şu haberler ulaştırıldı:

Şu anda DEK ile temas yoktur. Ordan sağlam bir haber yoktur. B da ise durum şöyledir. .. ve .. de ön Konferans yapılarak delegeler seçilmiştir. Bu Konferansta gündemin bazı maddeleri -mesela MK sorunu- yeterince tartışılamamıştır. Diğer noktalarda da tartışma sığ olmuştur. ..de ise son dönemde ağır kayıplar verilmiştir. GKK hizibinin marifeti sonucu ortaya çıkan bu kayıplar Konferans yapılmasını engellemiştir. Elde şu anda Konf. yapabilecek sağlam yer yoktur. Önümüzdeki günlerde böyle bir yer ayarlanmaya çalışılacaktır. Delegelerin pratik çalışmalarından güvenlik nedeni ile geri çekilme durumu vardır. Bunca ağır saldırıların olduğu bir dönemde bu önemli zararlar vermekte, güvensizlik yaratmaktadır. Bu durumda Konferansın ya bir an önce yapılması ya da ertelenmesi gerekmektedir. D da bulunan MK üyelerinin durumu hakkında de kesin bilgi yoktur. Birinin yakalandığı söylenmektedir. Bir başka MK üyesinin de yakalanmış olma ihtimali vardır. Hakim sınıfların elinde bulunan MK üyesi önemli ölçüde çözülmüştür. Konferansın olabileceği yeri yöre olarak söylemiştir. Bu durumda B da henüz k. yapılmayan yerde konferans yapılmasının şartları yaratılmaya çalışılacaktır.

cak; diğer yandan D ile temas kurulup durum öğrenilmeye çalışılacaktır. D daki MK üyelerine, Konf. ın yerinin yöre olarak verilmiş olduğu bildirilecek, ona göre yer ayarlamaları istenecektir. Bu arada erteleme düşüncesinin de olduğu söylenecek bu konuda ne düşündükleri sorulacaktır. D dan haber gelene dek seçilmiş delegeler bekleyecektir.

Bundan bir hafta kadar sonra MK ile yeniden temas kuruldu. MK adına .. delegelerine şu haberler iletildi.

(bu arada T. ye k.a katılmak için gelen bir kardeş örgüt temsilcisi, K ın ne zaman yapılacağı belli olmadığı için beş gün bekledikten sonra geri dönmüştü.)

D ile temas henüz kurulmamıştır. B da ise tutuklamalar devam etmektedir. ..de hala Konf. yapılmamıştır. İmkân yaratılmaya çalışılmaktadır. Temas için yeni imkanlar denenecektir. Ertelme konusunda bir arkadaşın görüşleri D daki arkadaşlara da ulaştırılacak, fikirleri alınacaktır. Ertelme halinde MK nın üyelerinin tümü bir araya gelmese bile, bir MK toplantısı yapılmaya çalışılacaktır. D dan haber gelene dek beklenenecektir.

Bundan bir hafta kadar sonra MK ile yeniden temas kuruldu.

D dan bir not geldiği haberi .. delegelerine iletildi. Notta bildirildiğine göre; D da bulunan MK üyelerinden biri hakim sınıfların eline geçmişti. Bu MK üyesi arB'nin yapısı ile ilgili oldukça geniş bilgiye sahip olan bir arkadaştı. Bizzat delegelerin kimliklerini tanıması da oldukça muhtemeldi. Bu arkadaşın çözülüp-çözülmediği konusunda somut bir bilgi yoktu. Notta, ayrıca belli bir tarihten itibaren delegelerin belli bir yöreye gelmesi isteniyordu. Sözü geçen yer, daha önce tutuklanan MK üyesinin ismini verdiği yöre idi.

Bu durumda, gönderilen notların, erteleme önerisinin vb. D daki arkadaşların eline geçmediği durumu ortaya çıkıyordu.

D ya yeniden bir not gönderilecek, sözü geçen yörede Konferansın yapılmasına karşı olunduğu, bir başka yer ayarlanmasının gerekli olduğu bildirilecek; ..konferans yapılmamış yerde konferans yapılacak, D daki arkadaşlara D delegelerini B ya gelme imkanlarının olup olmadığı sorulacak, B da da bir konferans yeri ayarlanmasının mümkün olduğu bildirilecekti. Eğer mutlaka D ya gidilmesi isteniyorsa, tüm delegelerin .. tarihinden itibaren gelmeye hazır olabilecekleri bildirilecekti.

Bu aşamada .. delegeleri Konferansın siyasi ön hazırlığının kesinlikle yetersiz olduğu, örgütsel hazırlığın ise yine yetersiz olduğu gerekçe si ile erteleme doğru olacağı görüşünü savunuyor, MK nın bu yönde karar almasını talep ediyordu. Ancak MK bu yönde alınacak bir kararın sorumluluğunu taşıyacak durumda değildi.

Bundan bir süre sonra, D daki MK üyelerinden biri B ya gelerek D da Konferans yerinin hazır olduğunu, delegelerin 2 aya yakın süredir beklediğini bildirdi. Aynı dönemde gelen bir notta da, D daki bir başka MK üyesi, B dan gelen notu aldıklarını, durumu görüştüklerini (beraber bir yerde bulunduğu delegelerle birlikte), erteleme yi yanlış bulduklarını, yerin hazır olduğunu bildiriyor. Nasıl ve nereye gelinmesi gerektiği konusunda bilgi veriyordu.

Bu durumda kimin nereye, nasıl, hangi sarayla gideceği tespit edildi. .. delegelerine de durum bildirildi. .. delegeleri bu haberin iletildiği gün, bu ortamda Konferansın yapılmasını yanlış buldukları halde, Konferansa katılmanın doğru olacağı görüşünde birleştiler. Ancak yola çıkılacağı gün delegelerden bazıları, kendi aralarında durumu bir daha görüştüklerini; içinde

bulunan ortamda (içerde olan MK üyelerinden birinin çözülüp çözülmediği bilinmiyor - D ya giderken aramaların olduğu biliniyor - delegele rin kimlikleri içerdeki yoldaş tarafından biliniyordu. Bu durumda D ya gidiş "kumar" anlamına geliyordu. Bunun dışında Konferansın yapılacağı yer yöre olarak biliniyor - Konferansın henüz yapılmadığı biliniyordu. Bu da hakim sınıfların bu konuda hazırlıklı olmaları anlamına geliyor du. Diğer yandan gerek D dan gelen MK üyesinin verdiği bilgiden, gerekse B daki MK üyelerinin verdiği bilgilerden Konferansın siyasi hazırlığının çok yetersiz olduğu ortaya çıkıyordu. Özellikle Yurtdışının birçok görüşlerini içeren yazılar teşkilat içinde dağıtılmamıştı.) Konferansın yapılmasının sorumsuzluk olduğu görüşüne vardıklarını, kendilerinin bu sorumsuzluğa ortak olmak istemediklerini, kendilerinin bu şartlar altında yapılacak bir konferansa katılmak yanlısı olmadıklarını; bunun yerine Konferansın ertelenmesini, 5-6 ay sonra ..de bir Konferans düzenlenmesini önerdiklerini belirttiler. Kendileri ile diğer delege arkadaş, bir MK üyesinin de yanında tartıştı. Delegelere bu tavrın boykot tavrı olduğu; ve pratikte ayrılık anlamına geldiği anlatıldı. Buna rağmen arkadaşlar görüşlerinden vazgeçmediler. Gidiş, ertesi gün MK dan bazı diğer arkadaşları görme imkanı olduğundan geciktirildi.

Bu arada .. delegeleri kendi aralarında tartışmayı sürdürdüler. Bu tartışma süreci içinde, boykot tavrına giren yoldaşlar, bu tavrılarının yanlış olduğu noktasında, çünkü bu tavrın demagogik bir biçimde kullanılabileceği .. delegele ri korkup kaçtı, zorluklardan yıldı vb. demagogilerin parti içinde hakim kılınmak istenen doğru görüşlere çok ağır zarar vereceği noktasında ikna oldular.

Ertesi gün MK dan diğer yoldaşlar görülemedi.

Ve Konferans yerine doğru yola çıkıldı. Konferansa gidiş oldukça uzun zaman aldı. (...de legeleri açısından 10 gün kadar) Bu süre içinde delegeler geçilen yerlerde, kitlenin -örgütlü sempatizan kitlenin- Yurtdışının yazılarını oku mamış olduğunu, ve fakat yurtdışı hakkında olum suz değerlendirme ve görüşlere sahip olduğunu, genel tavrın Yurtdışını küçümseme tavrı olduğunu gözlemlediler.

Yine bu gidiş sırasında, Konferansın teknik hazırlığının da gayet yetersiz olduğu, güvenlik açısından da tedbirlerin bir çoğunun tesadüfler üzerine kurulu olduğu tespitleri yapıldı. Düzenleyen yoldaşlar bu noktalarda eleştirildi. Eleştirilere verilen cevaplarda, sürekli olarak bu eleştirilerin "mükemmeliyetçi olduğu" "objektif durum gözönüne alınmadan getirildiği" vs. söylendi. Konferans yerine giderken geçilen yerler de "yoğun" bir yabancı trafiğinin varlığı, yörede bir şeyler yapılacağının bir çok kitle ilişkisi tarafından bilinmesine yol açtı. Ayrıca yine aynı çevrelerde bazı yoldaşların iki aya yakın süredir beklemesi de Konferansın güvenliğini tehdit eden bir durumdu. Konferansın teknik hazırlığının yetersiz olması -bir çok gerekli malzeme bir çok yoldaş iki aydır aynı çevrede bulunduğu için bitmişti- Konferans başladıktan sonra da, ihtiyaçları temin etmek için yörede dolaşılmasını gerektirdi. Bu da dikkatleri çekken, güvenliği sarsan bir durumdu. Bizzat Konferans yerinde alınan tedbirler de yeterli tedbirler değildi. Elde olan teknik malzemeler kullanılmamıştı.

Konferans yerinin yakınlarına gelindiğinde, planlanan Konferans yerinin delegeler tarafından değiştirilmiş olduğu haberi geldi. Konferans öncesinde bir de MK üyesinin -delege olarak seçilmiş bir MK üyesi- Konferansa gelmediği bir yerde 6 gün beklediği halde kendisinin alın

madığı için çalışma alanına geri döndüğü, ve ertelemeyi önerdiği tespit edildi. Seçilmiş bir başka delege de, bu MK üyesi ile bağıntılı olarak Konferansa gelemedi. Konferans böylece iki eksik delege ile başladı."

Görüldüğü gibi durum, 2.Merkez Komitesinin bizleri inandırmaya çalıştığından ve geçiştirmeye çalıştığından biraz değişiktir.

2.Merkez Komitesi raporda: "Yurtdışı delegeleri T. geldiklerinde yer hazır değildi. Ve delegelerden biri erteleme önerisi getirmişti. Bunda esas gerekçe örgütsel hazırlığın olmamasıydı. Diğer bir gerekçe de siyasi hazırlığın yetersizliği idi." (rapor s 3) diyor. Burda anlatılan olay şudur: Yurtdışı delegelerinden MK ile teması sağlayan yoldaş, yukarıda Yurtdışının "Konferans hakkında rapor"unda belirtilen durumlar ortaya çıkınca erteleme önerisi getirmiştir. Bu erteleme önerisi başlangıçta Merkez Komitesinin temas kurulan üyeleri tarafından benimsenme eğilimi göstermiştir. Bunun üzerine Siyasi Büro adına bir genelge hazırlanmıştır. Bu genelge esas olarak Yurtdışı delegelerinin ve MK içinde Yurtdışının görüşlerini savunanların görüşlerini yansıtan bir genelgedir, ve erteleme gerekçesini ve erteleme halinde yapılması gerekenleri ortaya koymaktadır. Bu genelge görüşülme üzere tüm Merkez Komitesi üyelerine ulaştırılmak ve kararlaştırılmak üzere hazırlanmış, Merkez Komitesi üyelerine ulaştırılmış; ancak daha sonra Konferans yerinin hazırlandığı haberi geldikten sonra, üzerinde tartışılmamıştır. Aşağıda bu belgeyi de olduğu gibi yayınlıyoruz:

"Hepinizin bildiği gibi bir süreden beri merkezi bir K.yapmak için hazırlıklar içinde bulunuyorduk. Bu hazırlıklarımız bugün 12 Eylül sonrasında gelişen ağır faşist saldırılar sonucu önemli aksamalara uğramış durumdadır. İçinde bulunduğumuz şartlarda GK'nın toplanma imkanı olmadığından, bir araya gelen sb durumu değerlendirerek, K.yı ertelemeyi; belli örgütsel tedbir

ler almayı ve bunu tüm yoldaşlara duyurmayı kararlaştırmıştır.

Yoldaşlar,
K.nın bir kez daha neden ertelendiğinin cevabı 12 Eylül sonrası saldırılar içinde verdiğimiz kayıplar ve değişen şartlarda yatmaktadır. Durum kısaca şöyledir :

12 Eylül sonrasında başlangıçta p.miz önemli kayıplara uğramamıştır. Bu dönemde MK.miz yaptığı toplantılarda Konf.1 en kısa zamanda gerçekleştirmek kararlarına uygun olarak çalışmalarını sürdürmüştür. Ancak daha sonraki gelişme içinde hakim sınıflar özellikle GKK hizibinin şeflerinin sorgulama sırasında verdikleri bilgilere dayanarak, özellikle büyük şehirlerde P.mize karşı yoğun bir saldırıya girişmişler; bu saldırı içinde önemli kayıplara yol açmışlardır. Ne yazık ki; hakim sınıfların eline geçen yoldaşlarımızın belli bir bölümü de işkence altında iyi bir sınav verememişler; hakim sınıflar elde ettikleri bir çok bilgileri yoldaşlarımıza tasdik ettirmişler ve yeni bilgiler de edinmişlerdir. Hakim sınıfların eline yönetici kademelerden de belli sayıda arkadaş geçmiştir. Ve hakim sınıflar örgütsel şemamız hakkında somut bilgilere sahip hale gelmişlerdir. Bugün büyük şehirlerdeki imkanlarımızla buralarda bir k. düzenleme şartlarımız yoktur. Diğer yandan bölgeler arasında haberleşme önemli ölçüde aksamıştır. Kırlık bölgelerdeki somut durum üzerine belli bir süreden bu yana sağlam bir haber yoktur. Ancak hakim sınıfların kırlık bölgelerde de saldırı içinde bulunduğu gözlenebilir bir gerçektir. Diğer yandan hakim sınıfların elindeki somut bilgiler, bizim K. 1 şu sıralarda yapmayı düşündüğümüz yerlerde yapma imkanımızı da ortadan kaldırmaktadır.

Konferansın hazırlığı açısından ise somut du -

rum şöyledir : Bir bölge K.nı yaparak delegele rini seçmiştir. Bir diğer bölgede, bir ab,K yapmış, delegelerini seçmiştir. Bir diğer abk he - nüz bunu yapmamıştır. Bir diğer bölge hakkında somut bilgi yoktur. Tartışma için önemli olan bir dizi yazı üzerine tartışılmamıştır. Seçilen delegeler, K. olacağı gerekçesi ile, K.nın güvenliği açısından hiç bir işe girmeden beklemekte dirler. Bu işe ağır kayıplar verdiğimiz derhal örgütsel tedbirler almamız gerektiği şu anda, p.mize zarar vermektedir.

Bugün gk.nın da tam sayı ile toplanması imkanı ve şartları yoktur. Bu durumda durumu değerlendiren sb çoğunluğu, K.nın geri atılması konusunda sorumluluğu üzerine alarak, K.1 ertelemiştir. MK ya duyulan güvensizliğin had safhaya vardığı MK nin bizzat kendi içinde bile "bu MK ile bu işler yürümez" düşüncesinin iyice geliştiği bir ortamda, böyle bir karar yanlış görülebilir. Ama içinde bulunduğumuz şartlarda bu kararın bir tek alternatifi vardır : o da p.yi bütünü ile tasfiye etmektir. Yapılacak bir tek doğru iş vardır: O da hakim sınıfların saldırısını en az kayıpla atlatmak için kopan bağları kurmak, belli bir örgütsel işlerliği yeniden kırmak, gerekli örgütsel tedbirleri acil olarak almak; M. Konferansı asgari güvenlik şartları altında toparlayabileceğimiz imkanları yarattıktan sonra M k.1 toplamak. Bunun dışındaki her öneri, subjektiftir, hayalcidir. Sonuç olarak bizi çok da ha ağır yenilgilere götürebilir. Neler yapmalıyız?

Kısa dönemde yapacağımız işler içinde en başta gelen kuşkusuz saldırılar karşısında kaybı en az düzeyde tutmak için alınması gereken örgütsel tedbirlerdir. Burda amaç öncelikle var olanı koruma, var olan örgütsel yapıyı ayakta tutma; yaraları sarma; ortaya kayıplar sonucu çıkan boşlukları en kısa zamanda doldurmaktır.

Bu sorunla ilgili olarak şu tedbirler her alanda acil olarak alınmalıdır :

-Hakim sınıfların eline geçen yoldaşların bildikleri evlerde örgütsel hiç bir iş yapılmamalı; bu evler mümkün olan en kısa zaman içinde boşaltılmalıdır.

-Hakim sınıfların eline geçen yoldaşların verebileceği bilgiler göz önüne alınarak, bilgi verilmesi halinde gelebilecek zararı önleyecek tedbirler alınmalıdır.

-Şu anda aranma durumu olmayan, legal yaşayabilecek durumda olan yoldaşlar mümkün olduğunca legal işlere yerleşmeye çalışmalıdırlar. Aranma durumunda olan yoldaşların korunması için gerekli tedbirler alınmalıdır.

-Önümüzdeki dönem, zaten zayıf olan merkezi önderliğin, daha da zayıf olarak varlığını sürdüreceği bir dönem olacaktır. Bu durumda tüm bölgeler görevleri merkezden beklemeli; çizilen genel çizgi doğrultusunda insiyatifli davranmalıdır. Tek tek p. örgütleri için de insiyatifli davranmak; kendini korumak için gerekli tedbirler almak geçerlidir. Gerektiğinde her p. hücre si kendi başına varlığını sürdüreceği yapıya sahip olmalıdır. Hücreler arasındaki ilişkiler yeniden ele alınmalı; gereksiz ara kademeler kaldırılmalıdır.

-Merkezi önderliğin zayıflaması ve bugün merkeze olan güvensizlik. kendi başına kale olma ve disiplinsizlik anlayışlarının gelişebilmesi için uygun bir ortam yaratmaktadır. Disiplin, alınan kararları uygulama ise bugün en fazla ihtiyacımız olan şeylerden biridir. Hakim sınıfların saldırılarının en yoğun olduğu bu dönemde disiplini her ihlal önemli bir hata olmanın ötesinde, partiyi yıkıma götürebilir bir suçtur. Disiplinsizlik edenlere hataları kavratılmaya

çalışılmalı; kavramayanlara karşı liberal davranılmamalı; bunlar aramızdan uzaklaştırılmalıdır

-Hakim sınıfların saldırısı, verdiğimiz kayıplar ideolojik yönden zayıf olan yoldaşlarımız içinde güvensizliğin yayılması için uygun dış şartları yaratmaktadır. Aynı şekilde geri binçli sempatizanlarımız içinde de, yenilgi sonucu devrime ve p.ye güvensizliğin yayılmasının objektif şartları vardır. Bu gibi güvensizliği geriletmek için gerçek durumu ortaya koymak; devrimin güçlüklerini anlatmak görevdir. Buna rağmen geri çekilmeler, vb. olacaktır. Bunlar, bizi yıldınlığa kaptırmamalıdır.

-Poliste çözümlerde bize çok zarar gelmesinin temel sebeplerinden biri, bir çok kişinin gereksiz yere çok bilgiye sahip olmasıdır. Bu konuda bolşevik örgütlenme ilkesi, gerektiğinden fazla hiç bir şey bilmemektir. Bizim bir çok yoldaşımız ise, kah meraktan, kah dedikodudan kendileri ile hiç ilgisi olmayan bir dizi somut örgütsel bilgiye sahiptirler. Bu bilgi, beraber çalıştıkları insanların özel hayatlarının en ince detayını bilmeye kadar uzanmaktadır. Önümüzdeki dönemde bu soruna çok dikkat edilmeli; yoldaşların bilmeleri gerektiğinden fazlasını öğrenmeleri mutlaka engellenmelidir. Bu konuda laçkalık, laubalilik, liberallik bize çok ağır zarar vermiştir ve vermektedir.

-Yaygın olan önemli hastalıklardan biri, yarım yamalak bilgileri birbirine aktarmak; yarım yamalak bilgiler üzerine teoriler inşa etmek; dedikodu yapmaktır. Siyasi tartışma yerine yoldaşlar yanyana geldiklerinde bir çok kez örgütsel konularda kulaktan dolma bilgileri birbirine aktarmaktadır. Aktarılan kulaktan dolma bilgilere, her aktarmada yeni kulaktan dolma ve hayal ürünü haberler katılmakta; sonunda ortaya gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmayan bir sürü

söylenti çıkmaktadır. Kulaktan dolma bilgi aktaran bütün yoldaşlar uyarılmalıdır. Kulaktan dolma hiç bir bilgi gerçek olarak kabul edilip aktarılmamalıdır. Örgütsel kanallarla gelmeyen hiç bir haber sağlam bilgi olarak kabul edilmemelidir. Kulaktan dolma bilgileri yaymak hakim sınıfların işine yaramaktadır. Bütün yoldaşlar bunun bilincinde davranmalıdır.

Örgütsel planda önümüzdeki dönemde esas sorunuz, teşkilat yapısının korunmasıdır. Ve bu bütün çalışmalar içinde önümüzdeki kısa dönem içinde kavrayacağımız esas halkadır. Bu akıldan çıkarılmamalıdır.

Örgütsel yapıyı korumak için yaptığımız çalışmalara paralel olarak yürüteceğimiz çalışmalar içinde öne alacağımız çalışma hangisidir? Buna verilecek cevap, p.nin içindeki durumun değerlendirilmesine bağlıdır.

Bugün p. içinde birden fazla çizgi vardır. Bu bir KP için normal olan bir durum değildir. Uzun süre iki çizginin yan yana yaşaması imkansızdır. Parti içinde T devriminin en can alıcı sorunlarında, dünya ML hareketinin en can alıcı sorunlarında ; ML in ilkeleri konusunda bir tartışma yürümektedir. P.nin çizgisinde Merkez Komitesi 7.toplantısının doğru bir şekilde tespit ettiği bir dizi eklektik noktalar vardır. Bu konularda sürdürülen tartışma belli bir sonuca varıncıya kadar, p.nin sağlam bir şekilde sınıf mücadelesine önderlik etmesi imkansızdır. Zaten merkezi K. da tartışılan bir dizi konuda tavır takınabilmek ve p.nin gelişme perspektiflerini ortaya koymak için planlanmıştı. Bu k.ta p.nin gelişme yönü kabaca da olsa ortaya çıkacaktı. Bu K.partimiz için önümüzde yapılması gerekli en acil görevlerden biri olarak durmaktadır. O halde saldırılar karşısında alınacak acil örgütsel tedbirlere ve kendimizi koruma çalışmalarına paralel olarak yürütülecek

çalışma içinde K. hazırlığı esas çalışma olarak kavranmak zorundadır. Var olan ve henüz dağıtılmayan yazılar derhal p. içinde dağıtılmalı eldeki bütün imkanlar sürdürdüğümüz tartışmayı derinleştirmek; K.a gerçekten hazırlıklı gide bilmek için kullanılmalıdır.

P.içinde tartışmayı önemsiz gören her anlayış yanlıştır, mahkum edilmelidir. Şurası unutulmamalıdır ki; p.nin eyleminin hareket noktası sağlam bir ideolojik birliktir, Bu ideolojik birlik bugün parçalanmış durumdadır. Görev bunun tartışmalarla yeniden sağlanmasıdır. İdeolojik birlik temelinde yükselmeyen her türlü birlik kof bir birliktir ve yıkılmaya mahkumdur.

-Kendi içimizde yürüttüğümüz tartışmadan ulaşabildiğimiz kitleyi de haberdar etmeliyiz. Ulaşabildiğimiz kitleye, partinin içinde bulunduğu durum konusunda parti içinde var olan tartışma ve ayrılık noktaları konusunda gerçek durumu olduğu gibi aktarmalıyız. Bu ilerde ortaya çıkması muhtemel olan bir bölünmede zararın az olmasını sağlayacak; devrimci kitle bir oldu-bitti ile karşılaşmayacak; seçimini bilgi temelinde yapabilecektir. Devrimci kitlenin siyasi konularda tartışmaya mümkün olan en geniş şekilde katılması ilkesi mutlaka uygulanmalıdır. Görüş ayrılıklarının ulaşabildiğimiz kitleden gizlenmesi; ilkesel konularda ayrılıkların ortaya çıktığı bir dönemde ML bir tavır değildir.

Sınıf mücadelesi ve durumumuz

12 Eylül darbesi sonrasında, darbe öncesinde özellikle büyük şehirlerde gelişen ve yer yer silahlı biçimlere bürünen kitlelerin kendiliğinden eylemleri, darbeden sonra gözle görülür bir geri çekilme içine girdi. Bu geri çekilmede baş rolü kuşkusuz yoğunlaşan faşist terör oynuyor. Ama faşist terörün kitle eylemlerinin geri çekilmesindeki tek faktör olmadığını tes-

pit etmemiz gerekir. Yoğunlaşan faşist terörün yanında "sağ" ve "sol" teröre karşıyız demagojisi, halkın özellikle örgütsüz kesimi içinde önemli bir dayanak buldu.

12 Eylül öncesinde hakim sınıfların yürüttüğü "can güvenliği" kampanyası başarılı oldu ve halkın örgütsüz kesimleri "terör dursun da nasıl durursa dursun" noktasına getirildi. Bu ülkemizde 12 Eylül darbesine karşı önemli bir kitlesel direniş olmamasında önemli bir rol oynadı.

Cuntacılar şimdi yerlerine yerleşme sürece için dedirler, hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler şimdilik arka plana itilmiştir. Hakim sınıflar için sorun "terörü durdurmak" yani sınıf mücadelesini kontrol altına almaktır. Ve bu daha bir süre böyle olacaktır. Cunta giderek faşist terörün dozunu arttırmaktadır. Cuntanın amacı öncelikle devrimci örgütleri çökertmektir. Kendiliğinden hareketin hemen hemen durduğu bir ortamda cunta bütün gücü ile yüklenerek, devrimci teşkilatları, örgütlü kesimi kendisi ile çatışma içine sokmaya, böylece yok etmeye çalışacaktır. Şu sıralar cuntanın ideolojik etkisinin kitleler içinde yaygın olduğu dönemdir. Hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin geri plana itildiği, bu anlamda karşı devrimin en güçlü olduğu dönemlerden biridir. Böyle bir durumda cuntanın bizi çekmek istediği alana devrimci örgütlerin -kitlenin kendiliğinden eyleminden bağımsız olarak- tek başlarına cuntayla silahlı çatışma alanına girmek doğru değildir. Bugünkü dönemde kavranacak esas halka, partinin örgütsel yapısının korunması, kopan ilişkilerin yeniden sağlanması, illegal yapının sağlamlaştırılmasıdır. Dikkatleri üzerimize çekecek gürültülü eylemlerden kaçınmak gerekir. Bu dönemde silahlı eylem, hakim sınıfların ele geçirmek istediği yoldaşlarımızın korunması, partinin örgütsel yapısının korunması, vb. konu

larda gerçekleştirilecek savunma eylemleri olarak kavranmalıdır. Savunma için gerçekleştirilen silahlı eylemler yanında kitlelerin nefretini kazanmış faşistlerin, işkencecilerin, ihbarcılarının temizlenmesi gibi taktik saldırı eylemleri de yapılabilir. Burda dikkat etmemiz gereken şey, bu gibi eylemleri iyi planlamak, yapıp vermemeyi esas almak ve kitle ile kendimizi eşitlememektir.

12 Eylül darbesi, karşı devrimin büyük sanayi şehirlerine özel önem verdiğini, buralarda kırlık bölgelere göre daha güçlü olduğunu bir kere daha gösterdi. Bu ülkemizde kırlık bölgede çalışmayan, tabanı olmayan, geri çekilecek alanı olmayan bir siyasi hareketin başarı şansı olmadığını bir kere daha gösterdi.

Bu durumda yapmamız gerekli olan şeyler şunlardır:

Bugün şehirlerde açığa çıkmış, aranan, barınma imkanı olmayan yoldaşları kırlık bölgelere çekmeliyiz. Bunlar bugünkü şartlarda kırlarda yerleşik bir çalışma yürütme imkanına sahip olmayacaklar; gezginci olacaklardır. Kırlık bölgede köylülerden destek alacak gezginci silahlı grupların yaşama şansı vardır. Bu gruplara paralel olarak, köylerde yerleşme imkanı olan yoldaşlar da köylere yerleştirilmeli, oralarda yoksul köylüler içinde yerleşik bir çalışma yürütmelidir.

Şehirlerin terk edilmesi talebi geri çevrilmeli şehirlerde yaşama imkanı olan yoldaşlar mümkün olduğunca legal bir görünüme sahip olmalıdır.

Bugünkü dönemde kitle içinde ajitasyon-propaganda çalışması, dışa dönük çalışmada, çalışmanın merkezine konmalıdır. Elimizdeki il. basım dağıtım ağı geliştirilmelidir. Cuntanın gerçek yüzünü teşhir etmek bugün çok önemli bir görevdir.

Bugün güçlü görünen cunta aslında koftur. Çünkü toplumumuzda var olan çelişmelerin hiç birini çözemez. Cunta bugün, emekçilerin sırtına ağır ekonomik yükler bindirmektedir. Uzun sürece, bu ekonomik baskıların kendiliğinden direnişe ⁴⁰ açmaması imkansızdır. Diğer yandan hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmelerin de üstü uzun süre örtülemez, bu çelişmeler de mutlaka yeniden su yüzüne çıkacak ve cuntayı zayıflatacaktır.

Hakim sınıflar böyle bir durumda halkın mücadelesini peşlerine takabilmek için "cunta yerine parlamento" alternatifini piyasaya sürebilirler. Tabii ki bu "parlamentar demokrasi" 12 Eylül öncesi parlamentar maskeli faşist yönetime oranla, maskesi çok daha kaba olan bir "parlamentar demokrasi" olacaktır. Biz şimdiden bu gelişmenin mümkün olduğunu halka açıklamalı ve kitle mücadelelerinin kaçınılmaz olarak yeniden yükseleceğini döneme hazırlanmalıyız.

Bu alanda önümüzdeki kısa dönemde yapmamız gerekli olan şey; dağılmayı önlemek; örgütsel yapıyı korumak; K.a hazırlanmaktır.

Önümüzdeki dönemde daha sağlam adımlarla ilerlemek için bugün bir adım geri çekilmeliyiz. Kendimize bir çeki düzen vermeliyiz. Yapmamız gereken budur.

Yoldaşlar, Önemli kayıplar verdiğimiz bu günler zor günlerdir. Her yoldaşımız bu zorlukları göğüsleyecek ideolojik sağlamlığa sahip olmayabilir. Bu zor durumda bizi terk edecek olan "yol arkadaşları" çıkacaktır. Bunlar GKK gibi kendilerine "sol" maskeler de takabilirler; bu gibi yol arkadaşları bizi şaşırtmamalıdır. Bizler K.olmanın bize yüklediği sorumluluğun bilincinde davranmalı; devrimin karmaşık ve zor bir süreç olduğunu kavrayarak görevlerimize dört elle sa-

rılmalıyız. Şurasını hiç bir zaman unutmamalıyız ki; bizim yenilgilerimiz geçicidir. Hakim sınıfların ise zaferleri geçicidir.

Yılgınlara, bozgunculara aramızda yer vermeyelim! " 20/12/1980

Görüldüğü gibi, Yurtdışı var olan şartlarda yapılacak bir Konferanstan olumlu sonuçlar çıkmasının imkansız olduğunu gördüğü andan itibaren, Konferansın ertelenmesini, daha fazla zaman kaybedilmemesini önermiş, ve ertelenme halinde yapılması gerekenler atılacak adımlar hakkında somut öneriler getirmişti. Ancak çoğunluk tarafından bunlar üzerinde fazla durulmaya bile gerek görülmedi.

2.Konferans bir Komünist Partisi açısından utanılacak bir siyasi ve örgütsel ön hazırlıkla -daha doğru su hazırsızlıkla- başladı.

Konferansa katılması gerekli olan delegelerin % 13 ü örgütsel keşmekeş yüzünden Konferansa katılmadılar.(1)

Konferansın başlangıcında, Yurtdışı delegeleri Konferansın siyasi hazırlığının çok yetersiz olduğunu; Konferansta üzerinde tartışılıp karar alınması gereken bir dizi konuda yeterli bir inceleme ve tartışma yürütülmediğini, hazırlanan yazıların bir çoğunun delegeler tarafından bile henüz okunmamış olduğunu tespit ettiler. Ve bu tespit üzerine Yurtdışı delegeleri, Konferansın daha önce hazırlanan gündem temelinde yapılmamasını, daha önce hazırlanan gündem temelinde yapılacak Konferansın ertelenmesini, bunun yerine şimdi toplanmış olan delegelerin, kısa süreli acil tedbirler üzerine görüşmelerini, cuntanın değerlendirilmesi ve verilecek mücadele, alınacak acil tedbirler üzerine konuşulmasını, kararlar alınmasını önerdiler. Merkez Komitesi hakkında ise geçici kısa bir süre için, Konferansın Merkez Komitesi görevini üstlenmesini; Bölgelerden seçilerek gelen delegelerin Bölge Komitelerini oluşturmalarını önerdiler. Yurt

dışı delegeleri, kendi bölgelerinde yaz ayları için -
de güvenliği sağlanmış bir Konferans hazırlayabile -
ceklerini; delegelerin geliş-gidiş işini ayarlayabi -
leceklerini bu konuda sorumluluk üstlenmeye hazır ol -
duklarını bildirdiler. Bütün bu öneriler, delegele -
rin "Yurtdışına karşı olma asgari müstereğinde birle
şen çoğunluğu" tarafından red edildi. Parti çizgisi-
nin "bacakları titremeyen" "savunucuları", bu öneri-
lerin "Parti çizgimize güvensizliğin ürünü" olduğu -
nu", "Siyasi hazırlığın yetersiz olmasının erteleme
gerekçesi olamayacağını", "bizim Partimizin 5 temel
belgesinin bütün yoldaşlarca defalarca okunup ince-
lenmiş olduğunu" "Bu temelde her türlü anti Mark -
sist-Leninist görüşü mahkum edebilmenin mümkün oldu-
ğunu" vb. söylediler. Bu "imanlı" Parti çizgisi savu-
nucuları! 2.Merkez Komitesinin raporunda da söyledi-
ği gibi, Yurtdışının önerilerinin "oyalama ve zaman
kazanma" olduğunu tespit ettiler! 2.Merkez Komitesi
Konferans raporunda verdiği bilgide, sanki Yurtdışı
delegeleri Konferans toplandıktan sonra, hiç bir ka-
rar almadan dağılmayı savunmuş; diğerleri ise "Konfe-
ransın devamını istiyor"muş gibi bir hava yaratmakta-
dır. Gerçek bu değildir. Gerçek aynı Merkez Komitesi
raporunda bir kaç satır geride tespit edildiği gibi
Yurtdışı delegelerinin, Konferansın gündeminin de-
ğiştirilmesi, sınırlandırılması yönünde getirdiği öneri-
dir. Merkez Komitesi bunun ateşinde sahtekarca Yurt-
dışı delegelerinin getirdiği ve yukarda aktardığımız
diğer önerileri (Konferansın yazın Yurtdışında yapıl-
ması, sorumluluğun Yurtdışına verilmesi, bu arada
her bölgeden seçilen delegelerin Bölge Komitesi göre-
vini geçici olarak üstlenmesi, acil tedbirler alınma-
sı vb.) atlamakta, bu konuda bilgi vermemektedir. Bu
konuda bilgi verilmesi, kimin partinin uzun vadedeki
menfaatlerini savunduğunu; kimin kısa süreli" "zafer-
leri" için partinin uzun vadedeki çıkarlarını hiç mi
hiç düşünmediğini ortaya çıkarırdı. Bu yüzden 2.Mer-
kez Komitesi raporunda tam bilgi vermemeyi tercih et-
miştir.

2.Merkez Komitesi raporunun hemen başında "parti çiz-
gimize inançsızlığı ile meşhur revizyonist-troçkist
çizgi" (age. s 3) tespitini yapıyor. İşte bu noktada
daha işin başında 2.Merkez Komitesinin soruna ne den-
li anti Marksist-Leninist yaklaştığı çıkıyor ortaya.
Sorun nedir? Yurtdışı delegeleri niçin tanınması ge-
reken otorite Marksizm-Leninizm'in bilimidir. Parti
çizgisi Marksizm-Leninizm'in ilkeleri ile uyum için -
de olduğu ölçüde doğrudur, savunulmalıdır; parti çiz -
gisi Marksizm-Leninizm'in ilkelerinden uzaklaştığı
noktalarda yanlıştır, düzeltilmelidir. Bizim için
doğrunun kıstası, parti çizgisi değil, Marksizm-Leni -
nizm'in bilimidir. Geçmişte parti çizgimizde hatalar
olduğunu, sapmalar olduğunu tespit ettik. Bunlardan
bir bölümünü 1.Konferansımızda düzelttik. Hala çizgi
mizde Marksizm-Leninizm'den belli sapmalar, hatalar
ve eksiklikler vardır. Görev parti çizgimizi Marks -
izm-Leninizm'in kantarında tartmak, hataları aşmak -
tır. Yurtdışı delegeleri işte bu görüşleri savunmuş -
lardır. Bu görüşler doğru görüşlerdir. Ama Konferans
çoğunluğu için, tanınması gerekli olan otorite Mark -
izm-Leninizm'in bilimi değil, parti çizgisidir. Kim
bunu kabul etmezse "parti çizgimize inançsızlık" gös -
termektedir. Bu görüşleri savunanlar, Marksizm-Leni -
nizm ile parti çizgisini özleştirerek, Marksizm-Leni -
nizm'i basitleştirmekte, bayağılaştırmaktadırlar.
Biz parti çizgisi ile Marksizm-Leninizm'in geliştiği
noktalarda parti çizgisinin değiştirilmesini, düzel -
tilmesini savunuyoruz. 2. Konferansın çoğunluğu ve
bugünkü Merkez Komitesi, önce parti çizgisi ile
Marksizm-Leninizm'in çelişebileceğini mümkün görmü -
yor, böyle bir durum ortaya çıktığı zaman ise parti
çizgisini düzeltme yerine, Marksizm-leninizm'i parti
çizgisine göre düzeltme, Marksizm-Leninizm'i parti
çizgisine uydurma, TAHRİF ETME yolunu tutuyor, Bunu
yapanların tabii ki "imanlı" parti çizgisi savunucu -
ları olması gereklidir! Merkez Komitesi öyledir. Ve
bizi öyle olmadığımız için eleştirmektedir. Biz "par -
ti çizgisine iman etmeme" konusunda getirilen eleşt -
ri ve suçlamaları severek kabul ediyoruz. Ve bu konu

daki tavrımızın tek Marksist-Leninist tavrı olduğunu düşünüyoruz.

Merkez Komitesinin mantığı basittir. Ve şöyle işle - mektedir:

"Parti çizgimiz vardır. Parti çizgimiz Marksist-Leni - nist"dir. Biz buna iman ediyoruz. ("inanıyoruz" di - yorlar!) Parti çizgimizden her uzaklaşma Marksizm-Le - ninizm'den uzaklaşmadır. Yurtdışı da çeşitli nokta - lar da parti çizgimizi eleştirmekte karşı çıkmaktadır. O parti çizgimizden uzaklaştığı noktalarda ve uzak - laştığı için revizyonist-troçkisttir". İşte bu basit mantıkla, "revizyonist-troçkist" suçlamasını uzun uzadıya gerekçelendirmeye de gerek yoktur. Gerekçe ortadadır: Parti çizgimizden uzaklaşma! Ama bu basit mantık, çok önemli bir noktada aşırı bir zaaf içinde dir: Parti çizgisi ile Marksizm-Leninizm'i eşitleme noktasında! Ve bu eşitlemeyi yapanlar, hiç bir zaman partinin hatalarını aşması imkanını gerçek haline dö - nüştüremezler. Bu eşitlemeyi yapanlar, ilerlemeyi de - ğil, gerilemeyi ve yozlaşmayı temsil edenlerdir. On - ların parti çizgisine inancı, giderek "müminlerin" bir dine inancına dönüşmekte; gericileşmektedir!

Biz 2.Konferansta alınan kararları, parti çi - çizgisi ile uyum içinde olup olmadığı nokta - sında değil; Marksizm-Leninizmin ilkelerine uyup uymadığı noktasından ele alıp inceleye - ceğiz.

Şimdi tek tek noktalarda alınan kararlara ve bunla - rın değerlendirilmesine geçelim:

Dipnot 1

Bu delegelerin Konferansa katılamamasında, bu delegeler - lerini alarak Konferans yerine getirmesi gereken dele - nin, bu görevini yerine getirmemesi önemli rol oyna -

mıştır. Bu görevi neden aksattığı sorulduğunda, sözü geçen delegeler çok önemli bir başka işi olduğunu, ken - disinin alması gereken kişilerin kendisini beklemesi gerekirken beklemediğini açıklamıştır. Şimdi açığa çıkan şudur ki, sözü geçen delegenin bu "çok önemli başka iş"i; Yurtdışına gidecek bir parti üyesini Yurtdışında Yurtdışı Bölge Komitesi aleyhinde hizip - çili bir faaliyet başlatmak için hazırlamak olmuştur. Daha Konferans sürerken Yurtdışına gelen bu parti üyesi, Yurtdışına geldiğinde, sadece sözü geçen dele - genin ve Yurtdışı delegelerinin bildiği bazı olaylar - ı (Yurtdışı delegelerinin boykot tavrı) Yurtdışında aktarmıştır. İşte Yurtdışı Bölge Komitesi hakkında komplot böyle üç kağıtçı, burjuva metodlarıyla hazır - lanmıştır.

1957 VE 1960 DEKLARASYONLARI HAKKINDA TARTIŞMA VE KARAR

2. Merkez Komitesi "2.Konferans Raporunda" bu sorunla ilgili bölüme "1957 Deklarasyonu hakkında Karar" başlığını atmış. Halbuki gerek Konferans öncesinde, ve gerek Konferans sırasında üzerinde tartışılan ve karar alınan yalnızca 1957 Deklarasyonu değildi. 1957 Deklarasyonu ile birlikte 1960 Deklarasyonu üzerine de tartışılıp, bu iki Deklarasyon hakkında karar alındı. 2. Merkez Komitesi, ayrı ayrı tarihlerde yapılan, değişik partilerin imzaladığı bu iki Deklarasyon hakkında alınan kararı yalnızca "1957 Deklarasyonu hakkında karar" olarak gösterip ya bilinçli sahtekarlık yapmakta; ya da cahilliğini ve bu konudaki ciddiyetini -daha doğrusu ciddiyetsizliğini- sergilemektedir. 2.Merkez Komitesi Konferansta tartışılanın, üzerinde karar alınan şeyin ne olduğunu bile tam olarak bilmemekte; iki ayrı deklarasyonu birleştirmekte ve "1957 Deklarasyonu" yapıvermektedir. Ve bu siyasi soytarıllık ne yazık ki Marksizm-Leninizm adına yapılmaktadır. Revizyonizmin-Troçkizmin mahkum edilmesi adına yapılmaktadır!

Bizim partimiz içinde 1957 ve 1960 Deklarasyonları -nın değerlendirilmesi sorunu, Üç Dünya teorisinin red edilmesi; ve bu teorisinin köklerinin aranması süreci içinde gündeme gelmiştir. Tartışma içinde partinin bir bölümü bu belgelere damgasını vuranın Kruşçev revizyonizmi olduğunu tespit etmiştir. Bu tespit hem Yurtdışı Bölge Komitesi ve hem de DBK tarafından yapılmıştır. Bu tespit parti içinde, partinin hatalarına bağnazca sarılan FÜ'lerin tepkisi ile karşılaşmış, onlar yazdıkları bir yazıda bu belgeleri "özü Marksist-Leninist olan" ve "esasta olumlu bir rol oynayan" belgeler olarak değerlendirmiştir. Ve bu değerlendirilmeyi paylaşmayanları "parti çizgisini savunmama" "AEP'den etkilenme" vb. öcülerle korkutmaya kalkmıştır. Onlar Deklarasyonları ne olursa olsun Marksist-Leninist olarak savunma ihtiyacı duyduğun -

dan, 1957 ve 1960 Deklarasyonunu sanki bunlar iki ayrı belge değil de bir belge imiş gibi ele alıp, iki ayrı belgeden işlerine gelen "olumlu" gördükleri yerleri alt alta dizme yöntemini seçmişlerdir. FÜ'ler 1957-1960 Deklarasyonlarını "özü Marksist-Leninist" olarak savunurken, şöyle bir mantık işletmişlerdir:

"Partimiz içinde Mao'yu red etmek isteyen bir kanat vardır. Bu kanat Mao'yu bugün açıkca red edememektedir. Bunu adım adım yapmak istemektedir. 1957-1960 Deklarasyonlarının revizyonist belgeler olarak değerlendirilmesi Mao'nun red edilmesi konusunda bir ön adım olacaktır. Onun için tutarlı Mao savunucuları bu belgeleri Marksist-Leninist belgeler olarak savunmak zorundadır."

İşte 2.Konferansta hakim olan çoğunluğun anlayışı da bu anlayış olmuş, 2.Konferans çoğunluğu FÜ'lerin bu konuda hazırladığı yazıyı Konferans Kararı olarak kabul etmiştir. (İlginç olan DBK da, bu belgeleri revizyonist olarak değerlendiren bazı "çok tutarlı"!!! parti çizgisi savunucularının! FÜ'lerin yazısı üzerine yeniden 1957-1960 deklarasyonlarının özünün Marksist-Leninist olduğunu keşfetmeleri ve Konferansta bu görüşün yine "çok tutarlı" savunucuları olarak ortaya çıkmalarıdır. Yine ilginç olan bir başka nokta; Yurtdışında yapılan Konferansta Yurtdışının 1957-60 hakkında yazdığı yazıyı onaylamış olan; Yurtdışındaki parti üyelerinin % 15 ini oluşturan kişilerin de bugün "yiğit parti savunucusu" olarak karşımıza çıkması ve 1957-1960 Deklarasyonlarını Marksist-Leninist belge olarak savunmasıdır. Bu "omurgasız" yiğitler rüzgar gülü gibidir!)

1957-1960 Deklarasyonları gündem maddesinde, Konferansta sürdürülen tartışma da, bu konuda alınan kararın ciddiyeti hakkında yeter bilgi verebilir niteliktedir. Tartışma şöyle geçmiştir:

Tartışma başlamadan önce Yurtdışı delegeleri, Yurtdışı Bölge Komitesinin 1957-1960 deklarasyonları hakkında hazırladığı değerlendirme yazısını kaç delegenin okuduğunun tespit edilmesini talep etmiştir. Ya-

pılan tespit bu belgenin (Söz konusu belge Temmuz 1980 de T'ye ulaştırılmıştır) belgenin hazırlanmasında aktif olarak yer alan Yurtdışı delegeleri dışında, yalnızca bir tek delege -(doğal delege) tarafından okunmuş olduğunu; diğer delegelerin gündem maddesi ile ilgili "revizyonist-troçkist kırması" görüşleri!!! içeren bu belgeyi okumadığını ortaya çıkarmıştır ! Ayrıca bu belgenin Konferans yerinde olmadığı, yani Konferans sırasında da okunma imkanının olmadığı da tespit edilmiştir ! Bu tespitler üzerine yurtdışı delegeleri yazılı bir önerge vererek, bu gündem maddesinde hazırlığın yetersizliğin çok açık olduğunu, bu yüzden gündem maddesinin ertelenmesini önerdiler. Bu öneri Parti çizgisimizin tutarlı savunucuları !!! tarafından şiddetle red edildi. Öyle ya, nihayet inandığımız ve güvendiğimiz parti çizgimiz vardı ! ve yurtdışı'nın görüşleri "zaten" revizyonist troçkist kırması görüşlerdi! O görüşleri mahkum etmek için, görüşleri içeren belge incelenmeseyse, okunmasa da olurdu !

2.Merkez Komitesi, "Konferans Raporu"nda tam da bu anlattığımız, ve alınan kararın ve bu kararı alanların sorunlara yaklaşmadaki sorumsuzluğu ve ciddi - yetsizliğini gösteren bu tartışma üzerine bilgi vermemeyi, bu konuda susmayı tercih etmiştir. Bu konuda yapacağı başka bir şey de yoktur !

Biz, daha önce parti içi tartışma yazısında 1957-1960 deklarasyonlarını tek tek ele alıp detaylı olarak değerlendirdiğimizden, burada yalnızca 2.Konferansta karar olarak geçen FÜ'lerin yazısının tezleri ve bu tezlerin gerekçeleri üzerinde kısaca durup geçeceğiz :

2.Konferansta karar olarak geçen yazıdaki tezler, gerekçeleri ve bizim bu konudaki görüşlerimiz şöyledir :

" "DEKLARASYONUN ÇAĞ TESPİTİ VE SAVAŞ SONRASI DURUM (DÜNYADAKİ) DEĞERLENDİRMESİ DOĞRUDUR " (age. s.5)

Bu tezi gerekçelendirirken, FÜ'ler (ve onlarla beraber 2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi) şöyle diyorlar:

"1957...Moskova deklarasyonu çağımızın temel özünü : "Rusya'da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş " (Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri s.11) olarak doğru bir şekilde tespit etti. Bunun, çağımız Rusya'da Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan proleter devrimleri çağıdır" şeklinde de ifade edebiliriz." (age. s.5)

Görüldüğü gibi, çağ konusunda 1957 deklarasyonunun değerlendirmesi doğrudur diyenler, zorlanmakta ; 1957 deklarasyonunda söylenmeyen bir şeyi "söyle de ifade edebiliriz" diyerek, 57 deklarasyonunda söylenmiş gibi göstermektedirler. 57 deklarasyonunda çağın özü konusunda, çağ konusunda söylenen, bu çağın "kapitalizmden sosyalizme geçiş" çağı olduğu; çağın özünü belirleyen bu olduğudur. Gerçekten de soruna tarihi olarak yaklaşıldığında durum böyledir, Çağımız tarihi olarak kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Ama Marksist-Leninistlerle revizyonistleri bu konuda ayıran nokta, çağın "kapitalizmden-sosyalizme geçiş çağı" olup olmadığı noktası değil, bu geçişin nasıl olacağı noktasıdır. Revizyonistler de çağın "temel özünün kapitalizmden sosyalizme geçiş" olduğunu savunmaktadırlar. (Bkz. Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri,s.113) Marksizm-Leninizm çağ konusunda "Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır." diyerek, hiç bir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak bir berraklıkta geçişin proleter devrimleri ile olacağını ortaya koymuştur.Kruşçef tipi modern revizyonistler Marksizm-Leninizmin çağ hakkındaki öğretisini tam da bu noktada revizyondan geçirmişler, ve "şimdi" (ikinci dünya savaşından sonra) sosyalizme barış içinde geçilebileceğini, proleter devrimlere ihtiyaç olmadığını savunmuşlardır. 1957 deklarasyonu, Kruşçef revizyonizminin bu konudaki tahrifatını geri çevirmemektedir. Baştaki "Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan" ifadesi de duru

mu kurtarmamaktadır. Çünkü revizyonistler de, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin gerekli olduğunu kabul etmekte, ona sahip çıkmaktadırlar. Onların red ettiği 1917'de gerçekleşmiş olan, tarihi bir gerçek olan, Büyük Ekim Sosyalist Ekim Devrimi değil; bütün emperyalizm çağı boyunca, sosyalizme geçişin ancak proleter devrimleri ile mümkün olduğu gerçeğidir. 1957 deklarasyonunda kapitalizmden sosyalizme geçişin ancak ve yalnız proleter devrimleri ile mümkün olduğu Marksist-Leninist tezi, Marksizm-Leninizmin çağ konusu sundaki değerlendirmesinin özünü oluşturan bu tez savunulmamaktadır. FÜ'ler, bu konuda 1957 deklarasyonunu işlerine geldiği şekilde yorumlamakta bu noktada açıkça gerçeği çarpıtmaktadırlar.

FÜ'ler (onlarla birlikte 2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi) göre çağ konusunda sorun "57'deki doğru değerlendirme"nin "Leninist çağ tespiti"nin daha sonraları ağır revizyonist baskılardan dolayı kavrılma savunulmamış olması" (s.5) dır. Gerçekte ise sorun, 1957 deklarasyonunun bizzat kendi içinde çağ konusunda açık berrak Leninist çağ tespiti açıkça savunulmaması olmasıdır, bu konuda muğlak; revizyonistlerle uyumu gösteren bir formülasyonun kullanılmış olmasıdır.

FÜ'ler bu konuda yazılarının devamında şunu söylüyorlar:

"Ancak burada şunu da belirtelim ki, 1957 Deklarasyonunun Leninist çağ tespiti ve dünyadaki ve dünyadaki durumla ilgili doğru tespiti bir revizyonist tespit gölge düşürmektedir. Bu tespit şöyledir:

"Çağımızda dünyanın gelişmesini, birbirlerine taban tabana karşıt iki toplumsal sistemin yarışma süreci ve bu sürecin sonuçları belirlemektedir." (DKHOB s 11) Bu ÇKP ve onu destekleyenlerin görüşü değildi. Kruşçevci revizyonistlerin görüşü idi ve onlara verilen önemli bir tavizdi." (Rapor s. 7)

Yukarıda, 1957 Deklarasyonunda çağ konusunda "Leni -

nist çağ tespiti"ni savunulmadığını ortaya koyduk. Geçişin nasıl olduğunun belirlenmediği bir çağ tespiti, Leninist bir çağ tespiti değildir. Bu tespiti hemen ardından gelen ve çok açık revizyonist olan ikinci tespit, hiç te birinci tespite "gölge düşürme"mektedir. Tersine birinci tespiti mantıki sonucu olarak onu tamamlamaktadır. FÜ'lerin "bu ÇKP'nin görüşü değildi" demesi de yersizdir. Çünkü burda tartışılan şey hangi tezlerin kimin tezi olduğu değil; ortaklaşa kabul edilen, imzalanan, ortak tezler de hakim olan görüşlerin niteliğidir! Soruna böyle yaklaştığımızda, 1957 Deklarasyonunda çağ konusunda revizyonist görüşlerin belgeye damgasını vurduğunu tespit etmek zor değildir. Tabii eğer bu belgelerin mutlaka Marksist-Leninist olarak savunulması "Marksist-Leninist'lerin görevi" olarak kabul edilmemişse!

1957 ve 1960 Deklarasyonlarının çağ konusundaki görüşlerinin tartışıldığı bu bölümde 2.Merkez Komitesi bir de şimdiye kadar bütün dünyada Marksist-Leninistlerin bilmediği bir gerçeği! açıklıyor. Şöyle deniyor:

"81 Partinin imzaladığı Moskova bildirisi'nde (sözü edilen 1960 Deklarasyonudur.YN) bu konudaki doğru çağ tespiti yanında (yani bizim eleştirdiğimiz, geçişin nasıl olacağı sorununa cevap vermeyen çağ tespiti. YN) çağımız "sosyalizm ve Komünizmin dünya ölçüsünde zaferler kazanması çağıdır" (DKHOB s 45) şeklindeki yanlış görüşlere de yer verilmiştir. (Bu görüşler de aslında tek başına ve tarihi olarak ale alındığında hiç de yanlış değildir. Gerçekten de tarih olarak sosyalizm ve komünizm emperyalizm çağında dünya ölçüsünde zaferler kazanmıştır ve yine kazanacaktır. Görüldüğü gibi FÜ'ler, sorunlara derinlemesine kafa yormamakta, yüzeyde takılıp kalmaktadırlar. YN) Bu son tespit daha sonraları ÇKP içindeki troçkist Lin Biao kliği tarafından "çağımız emperyalizmin toptan çöküğü sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" şeklinde savunulmuştur ve ÇKP'ne kabul et-

tirilmiştir. 10.Kongrede Mao'nun ağırlık koyması ile bu tespit mahkum edilmiştir."(age.s.5/6)

Görüldüğü gibi, Türkiye proletaryasının öncüsü olduğu iddiasında olanlar, ÇKP. 10.Kongresinde : a) "Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" tespitinin mahkum edildiği ni b) bunun "Mao'nun ağırlık koyması ile olduğunu iddia ediyorlar.

Şimdi bu konuda gerçeklere bakalım. ÇKP 9.Parti Kongresinde "Başkan Mao'nun kızıl çizgisinin zafer kazandığı" ilan edilmiştir : Bu Kongrede "çağımızın emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" ve "Mao Zedung Düşüncesi bu çağın Marksizm-Leninizm'dir" şeklindeki anti Marksist-Leninist tespitler kabul edilmiş, dünyaya açık lanmıştır. (Bkz. 9.Parti Kongresi Raporu-9.Parti Kongresi hakkında açıklama)

Bu Kongreden 4 yıl sonra yapılan ÇKP 10.Parti Kongresinde ÇKP 9. Parti Kongresinin çizgisinin doğru olduğu; bu çizginin bizzat Mao Zedung tarafından gözden geçirilip, düzeltildiği tespit edilmiştir.

ÇKP 10.Parti Kongresi, bırakalım 9.Parti Kongresinde alınan herhangi bir kararı açıkça mahkum etmeyi bir yana, 9. Parti Kongresinin çizgisini resmen onaylamış. bu çizginin , "çizgi içine yanlış görüşler sokmaya çalışan Lin Biao ve Çen Bo Da gibi hainler" e rağmen doğru olduğunu açıklamıştır.

Ama buna rağmen, ÇKP 10.Kongresi, çizgisinin doğru olduğunu açıkladığı 9.Parti Kongresinin "çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin tüm dünyada zafere ilerlediği çağdır" "Mao Zedung Düşüncesi bu çağın Marksizm-Leninizm'idir" şeklindeki görüşlerini savunmamakta; bunun yerine; "çağımız emperyalizm ve prolet devrimleri çağıdır. Leninizmin ilkeleri bize yol gösteren teorik temeldir" (Bkz.10. Parti Kongre Raporu) diyerek dolaylı olarak 9.Parti Kongresinin görüşünü red etmektedir. Ama eski yanlış görüşü mahkum etmeden, onun anti Marksist-Leninist özünü teşhir etme-

den, özelleştiri yapmadan ! Eğer FÜ'ler bir görüşün mahkum edilmesinden , önce o görüşün doğruluğunun savunulup, ardından o görüşün tersi bir görüşün hiç bir şey olmamış gibi savunulmasını anlıyorlarsa, onların Marksizm-Leninizm ile fazla bir ilişkileri yoktur. Bu gibi "diplomatik" mahkum etmeleri ! Marksizm-Leninizm red eder!

Bu "çok diplomatik" "çaktırmadan" mahkum etmenin Mao'nun ağırlık koyması ile olduğu iddiasına gelince: Bu iddia da ilginçtir. Biz merakla bu "ağırlık koyma"nın nasıl olduğunu ve belgelerini açıklamalarını bekliyoruz. Öyle ya, böyle iddialar ileri sürenlerin mutlaka bir bildikleri dayandıkları belge vardır. Belki de bu yoldaşlar bu kadar kesin konuştuklarına göre, 10. Parti Kongresinde Mao'nun nasıl ağırlık koyduğunu bizzat yaşamışlardır !!! Bu yoldaşların görevleri "Mao'ya saldıranlara karşı Mao'yu savunmak" olduğuna göre, 10.Parti Kongresinde Mao'nun verdiği mücadeleyi belgelemeleri çok yararlı olacaktır! Tavsiye ve önerimiz bunu en kısa zamanda yapmalarıdır. Eğer yapamayacak durumda iseler, biraz alçak gönüllü olmaları, ve bilmedikleri -bilemeyecekleri !!! -konularda, bili-yormuş gibi davranmamaları, ahkam kesmemeleridir!

"DEKLARASYON EMPERYALİST ÜLKELERDEKİ DURUMU DOĞRU DEĞERLENDİRDİ" (age. s.7)

Dünya Komünist Hareketinin Genel Çizgisi olduğu iddiasında olan belgelerde, emperyalist ülkelerde durumu değerlendirirken gerekli olan minimum nedir? Revizyonizm ile Marksizm-Leninizm'i bu ülkeler açısından ayıran temel ayrılık noktası nedir? Bu ayrılık noktası çok açık bir şekilde, emperyalist ülkelerde proletaryanın önündeki hedef olarak sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasının tespit edilip edilmediğidir.

1957 deklarasyonunda (ve 1960 deklarasyonunda) çokça ürettiği güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişmelerin had safhaya vardığı "kapitalist ülkelerde emekçi halkların yaşadığı öldürücü koşulların onlara tek çıkar kurtuluş yolunun sosyalizmden geçtiğini

her geçen gün biraz daha iyi anlattığını" (Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri, s.13 Rapor s.7) (Dikkat edilsin, çıkar yolun sosyalizm olduğunu emekçilere anlatan onların öncü örgütü değil; "yaşadıkları öldürücü koşullardır." Yani sosyalist bilinç yaşanan şartların ürünü olarak kendiliğinden oluşacak! Bu kendiliğindenci, revizyonist görüşler, Lenin tarafından daha 1902 de mahkum edilen görüşlerdir. Şimdi FÜ'ler mahkum edilmesinin üzerinden 80 yıl geçen bu görüşlerin doğru "isabetli görüşler olduğunu Marksizm Leninizm adına ilan ediyor !!!) vb. söylenmesine rağmen; bir tek yerde bile, bu ülkelerde görevin sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğünün kurulması olduğu tespit edilmiyor ! 1957 deklarasyonunda, kapitalist ülkelerdeki durumla ilgili olarak yapılan tespitler, hiç bir şekilde, revizyonizmi geri çevirmeyen, revizyonizmin tezleri ile birleşen tespitlerdir.

1957 ve 1960 deklarasyonları, bunun da ötesinde, revizyonizmin bu ülkelerde sosyalizme geçişle ilgili olarak piyasaya sürdüğü barışçıl geçiş tezini aynen savunmuştur. Buna rağmen deklarasyonun "emperyalist ülkelerde durumu doğru değerlendirdiğini" söylemek için, bu deklarasyonların doğruluğuna iman etmek gerekir !

"DEKLARASYON SÖMÜRGELERDEKİ DURUMU DOĞRU DEĞERLENDİRDİ" (s.8)

Emperyalizme bağımlı (bu bağımlılığın biçimi ne olur sa olsun) ülkeler açısından soruna yaklaşıldığında, kendine Dünya Komünist Hareketinin Genel Çizgisi adını takan bir belgeden, Marksist-Leninistlerin minimum talebi nedir, ne olmalıdır?

Bu konuda minimum talep, bu ülkeler halkları açısından görevin proletarya önderliğinde sosyalizme yönelik, anti-emperyalist ve anti-feodal devrim olduğunun savunulmasıdır. Bunu savunmayan bir belgeye, "özü itibarı ile Marksist-Leninist" demek, Marksizm-Leninizme hakaret etmek demektir.

FÜ'ler (onlarla beraber 2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi)

1957 deklarasyonunun bu noktada savunurken şunları söylüyorlar :

"Deklarasyon "İşçi sınıfı ve bir çok ülke halklarının bugün sömürgeci saldırı (Dikkat edilsin- yalnızca sömürgeci saldırıdan söz ediliyor-YN) ve feodal baskıya karşı ulusal bağımsızlık savaşını (Dikkat edilsin demokratik devrim görevinden söz yok! YN) verme görevleri ile karşı karşıya bulunduğunu(24) "bunun için işçilerin, köylülerin, kent küçük burjuvazinin, ulusal burjuvazinin (Dikkat edilsin bir bütün olarak "ulusal burjuvaziden " söz ediliyor ! Halbuki FÜ'lerin savunduğunu iddia ettikleri Mao Zedung ve İbrahim Kaypakkaya "milli burjuvazinin sol kanadından" söz ederler -YN) ve öteki yurtsever demokratik güçlerin (Kim acaba bu işçiler , köylüler, kent küçük burjuvazisi ve milli burjuvazi dışındaki, bu sınıflara dahil olmayan "öteki yurtsever ve demokratik güçler "??? Sakın kompradorların ve toprak ağalarının bir bölümü olmasın ???-YN) birleşik bir anti-emperyalist ve anti-feodal cephe oluşturmaları gerektiğini " (milli burjuvazinin tümü, hatta komprador ve toprak ağalarının bir bölümü ile birlikte anti-emperyalist ve anti-feodal cephe !!! Böyle bir cephe, her şey olabilir, ama anti-emperyalist, hele hele anti-feodal olamaz!-YN) doğru olarak belirtti."(24) (Rapor, s.9)

Burada doğru denen görüşlerin hiç biri Marksist-Leninist görüş değildir.

1957 deklarasyonu için, yarı sömürge statüsünde olan devletler bağımsız devletlerdir. Bu devletlerde devrim diye bir görev gündemde değildir. Bu devletlerde görev (devletin görevi !) iktisadi bağımsızlık için mücadeledir !

Ulusal bağımsızlık savaşımı! ancak "sömürgeci saldırıya" uğrayan devletler için söz konusudur. Bütün bu görüşler Marksizm-Leninizmin değil, revizyonizmin görüşleridir.

Özü itibarıyla Marksist-Leninist olduğu iddia edilen bu belgenin, emperyalizme bağımlı ülkelerle ilgili olarak getirdiği ve doğru olduğu iddia edilen görüşleri temel alındığında, bugün bizim Türkiye'de demokratik halk devrimi yerine, iktisadi bağımsızlığın savunulması görevini gündeme getirmemiz, ve bu konuda bağımsız ! devletimize !!! yardımcı olmamız gereklidir !

Görüldüğü gibi 1957 (ve 1960) deklarasyonlarının mutlaka savunulmak istenmesi kişiyi tutarsızlığa, kendi kendi ile çelişmeye götürmektedir. Bu kaçınılmazdır.

"DEKLARASYON SAVAŞ VE BARIŞ MESELESİNİ REVİZYONİST HATALARINA RAĞMEN ESASTA DOĞRU DEĞERLENDİRDİ."

Kendini Dünya Komünist Hareketinin Genel Çizgisi ilan eden (1963 Polemiklerinde de bu yanı tasdik edilen) bir belge açısından savaş ve barış konusunda savunması istenilen minimum nedir? Bu konuda özü Marksist-Leninist olan bir belge kuşkusuz her şeyden önce iki konuda açık tavır takınmak zorundadır:

1-Haklı savaş/Haksız savaş ayırımı yapmak;
2-Emperyalizm var olduğu sürece emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu ortaya koymak; emperyalist savaşların kaynağının emperyalist sistem olduğunu savunmaktır.

1957 deklarasyonu Marksizm-Leninizmin savaşa yaklaşımındaki ilk temel düşüncesi olan "haklı-haksız savaş ayırımı"nı yapmadı. Bu noktada revizyonizm 1957 deklarasyonuna damgasını vurdu.

FÜ'ler de yazılarında "haklı haksız savaş ayırımının net bir şekilde tespit edilmemiş olduğunu" kabul etmek zorunda kalıyorlar. (Rapor s.11) Ama yine de 1957 deklarasyonunu mutlaka savunmayı, Marksist-Leninist olarak savunmayı görev kabul ettiklerinden, yine de deklarasyondaki "Marksist-Leninist anlayışın" "revizyonist anlayışla çatıştığı"nı söylüyorlar. (Rapor, s.11)

Savaşın kaynağı sorununa gelince, deklarasyon, savaş çıkartacak olanların "savaş delisi emperyalist manyaklar" (s.68,Rapor s.11) olduğunu söyleyerek, emperyalist sistemin bir bütün olarak savaşın kaynağı olduğu ve emperyalizm var olduğu sürece, emperyalist savaşların da kaçınılmaz olduğunu gözlerden gizlemektedir. Emperyalistleri "sağ duyu sahibi" ve "savaşa karşı olan barışçı emperyalistler" ve "savaş delisi emperyalist manyaklar" diye ikiye ayırmak; emperyalizmin siyasetini, emperyalizmin ekonomisinden ayırmak, Marksizm-Leninizmin değil, revizyonizmin işidir. FÜ'ler tam da deklarasyonun bu formülasyonunu "Marksist Leninist öz"ü ispatlamak için kullanıyorlar ? Bu da onların bu konuda Marksizm-Leninizmden ne kadar uzak olduklarını gösteriyor.

FÜ'ler yazılarında deklarasyonda yer alan "emperyalist manyaklar tutar bir savaş çıkartırlarsa, halklar da kapitalizmin varlığını ortadan kaldıracaklar ve gömeceklerdir" (Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri,s.68, alıntı 60 deklarasyonundandır. 57 deklarasyonundaki formülasyon "iyi" olmadığından bu noktada FÜ'ler 60 deklarasyonundan alıntı yapmayı "uygun" bulmuşlardır !) (Rapor s.11) şeklindeki tespiti "modern revizyonistlerin ... görüş ve anlayışları ile çatıştığını" (Rapor s.11) iddia ediyorlar. Bu konuda modern revizyonistlerin, 20.Parti Kongresinin raporunda yaptıkları tespit aynen şöyledir :

"Bugün , emperyalistlerin bir savaş çıkarmasını engelleyecek her türlü araçlara sahip muazzam toplumsal ve siyasi güçler vardır. Bu güçler, emperyalistler savaş çıkarmaya kalkarsa onlara yok edici bir ders verecek durumdadır." (20. Parti Kongresinin belgeleri,Alm.s.43)

Görüldüğü gibi , FÜ'lerin revizyonistlerin tezlerinden de haberleri yoktur. Onlar revizyonistlerin de "emperyalistlerin savaş çıkarması halinde, emperyalizmin yok edileceği" tezini savunduklarını bilmemektedir. Emperyalist savaş konusunda revizyonistlerle, Marksist-Leninistleri ayıran sorun bu değildir.

FÜ'ler, 1957 Deklarasyonunda "barışın savunulmasının mevcut durumda dünya ölçüsünde olağanüstü önem taşıyan bir görev" (DKHOB s 23) belirttiğini söylüyor. Bunu doğru bir tez olarak savunuyor. Ama FÜ'ler aynı Deklarasyonda, bu sorunun sadece olağanüstü önem taşıyan bir görev olarak değil; en önemli sorun olduğu tezinin savunulduğunu göz ardı ediyor, unutturmaya çalışıyor. Bu konuda 57 Deklarasyonunda hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek şekilde şu tespit yapılıyor:

"Savaş, ya da barış içinde yaşama sorunu, dünya politikasının en önemli sorunu olmuştur."
(DKHOB s 15)

Aynı konuda, 1960 Deklarasyonunda da

"Komünist Partileri barış için savaşımı temel görevleri sayarlar." (DKHOB s 68)

denmektedir. Gerek 1957 ve gerekse 1960 da yapılan toplantılar sonrasında yapılan ORTAK BARIŞ ÇAĞRI'la rında daha açık inciler de vardır. Ancak tartışmalar da Merkez Komitesi taraftarları nedense bu belgelere sahip çıkmadıklarından, burada barış çağrılarından alıntı yapmadık.

Görüldüğü gibi gerek 1957 Deklarasyonunda, gerekse 1960 Deklarasyonunda devrim yapma görevi; devrimle savaş önleme görevi gündeme getirilmemektedir. "Barışın korunması en önemli görev" olarak tespit edilmektedir. Komünist partilerinin önüne temel görev olarak barışın korunması konmaktadır. FÜ'ler, bu çok açık revizyonist tezler, işlerine gelmediği için, bu tezleri yok varsaymayı "uygun" bulmaktadırlar.

FÜ'ler, (şimdi onlarla birlikte 2.Konferans ve tasfiyeci 2.Merkez Komitesi) "Deklarasyonda barış içinde birarada yaşama ile savaşın önlenebileceğinin savunulduğunu iddia ediliyor. Deklarasyonda böyle bir görüş yoktur." (Rapor s 12) diyorlar.

Peki Deklarasyonda böyle bir görüş yok da, Deklarasyonlarda yer alan

"Savaş ya da barış içinde birarada yaşama soru -

nu" (rapor s 15) (57 Deklarasyonu)

"Farklı sistemlere sahip ülkelerin barış içinde birarada yaşamaları, ya da dünyada taş üstünde taş bırakmayacak bir savaş! Günümüzün seçeneği işte budur. Başka seçenek yoktur!" (60 Deklarasyonu / s 69/70)

şeklindeki görüşler ne anlama geliyor? Bunları görmemek için ya kör olmak gerekir, ya da görüldüğü halde işine gelmediği için- görmemezlikten gelmek gerekir. İkisi de kötüdür!

FÜ'ler (onlarla birlikte 2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi)

"Yukarıda bir yığın doğru görüşün merkezinde (onları ikinci plana düşüren, kendisine tabi kılan) tek bir revizyonist görüş vardır. (abç) O da, barış içinde bir arada yaşama ilkesini sosyalist ülkelerin dış politikasının temeli olarak gören görüştür" (rapor s 13)

diyorlar. İşte size birbirini red eden iki öneri:

1. "Deklarasyon savaş ve barış meselelerini revizyonist hatalarına rağmen esasta doğru değerlendirdi" (rapor s 10) Yani bu konuda doğru görüşler ağırlık tadır!
Onun üç sayfa ötesinde ise bu konuda (yani Savaş ve barış meseleleri konusunda- YN)
2. "Bir yığın doğru görüşün merkezinde, onları ikinci plana düşüren, kendine tabi kılan tek bir revizyonist görüş vardır!" (s 13)
Yani esas olan, belgeye damgasını vuran doğru görüşler değil, onları kendine tabi kılan revizyonist görüştür !

Yani hem "esasta doğru" değerlendirmiştir; hem de esasta revizyonist görüş hakimdir! FÜ'leri böyle saalamalamaya iten şey, 1957 ve 1960 deklarasyonlarını mutlak Marksist-Leninist olarak savunma konusunda kendi kendilerini atfettikleri görev aşkıdır!

"Deklarasyon "Bugün bir kısım kapitalist ülkede

... bir iç savaşa gerek kalmadan iktidara gelme" imkanı olduğunu tespit etmekle Marksizm Leninizmin temel ilkelerinden birisini kısmen revize etti. (abç) (rapor s 14)

FÜ'ler (onlarla birlikte 2.Konferans ve 2.Markez Komitesi) çok açık revizyonist olan "sosyalizme barışçı geçiş" "burjuva parlamentosunun emekçi halkın hizmetinde bir araç haline dönüştürülmesi" gibi 57 ve 60 Deklarasyonlarında yer alan tezlerin revizyonist tezler olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Ama, amaç bu deklarasyonları savunmak olduğundan bu açık revizyonizmin "kısmen revize" olduğu keşfini yapıyorlar. Marksist-Leninistler her devrimin şiddet sorunu olduğunu, çok açık bir biçimde tespit etmiştir. Bu noktada açık revizyonizmin neresi "kısmen revizedir". Eğer bu "kısmen revize" ise bunun "tam revize"si ne olacaktır acaba? FÜ'ler ille de 57 ve 60 Deklarasyonlarını savunmak zorunda olduklarından bu noktada, deklarasyonun kendisini bırakıp, 1963 polemiklerinin bir yazısı olan "SEKP yönetimi ile aramızdaki ayrılıkla - rın kökeni ve gelişmesi" adlı yazıya sarılıyorlar. Ama o yazıyı bile, "savunma heyecanı" içinde olsa gerek okuyucuya yanlış aktarıyorlar. Sözü geçen yazıda, ÇKP, 1957 deklarasyonundaki "tavisiz" haklı çıkarmaya çalışırken:

"Bildiri bir yandan "parlamentoda sağlam bir çoğunluk" sağlamaktan söz ederken, öte yandan "parlamento dışı kitle mücadelelerinin yürütülmesi, gerici güçlerin direncinin kırılması ve sosyalist devrimin barışçı yoldan gerçekleştirilmesi için zorunlu şartların yaratılması" gerekliliği üzerinde **ÖNEMLİ DURUR**" (UKH Genel Çizgisi - Aydınlik Yayınları s 125)

şeklinde bir tespit yapar.

FÜ'ler bu "üzerinde önemle durur" denen yerden alıntı yaparlar ve 1957 deklarasyonunun "geniş ve sürekli gelişen sınıf savaşımını" ESAS ALDIĞI na iddia ederler! (rapor s 16) Görüldüğü gibi, FÜ'ler kraldan fazla kralcıdır. ÇKP'nin bile ileri sürmediğini, onlar hem

de ÇKP'ye mal ederek ileri sürebilmektedirler.

En açık olan revizyonist sapmada bile, FÜ'ler (2.Konferans ve 2.Markez Komitesi) 57 deklarasyonlarını kur taracak can simidi aramakta; sapmaları savunma durumuna düşmektedirler.

"DEKLARASYON MARKSİZM LENİNİZMİN BİR ÇOK CAN ALICI MESELESİNİ SAVUNDU" (rapor s 16)

1957 Deklarasyonunun 3. bölümünde, Marksizm-Leninizmin somuta indirgenmediği sürece revizyonistlerin de savunmaktan çekinmediği bazı genel doğruları formüle edilmiştir. FÜ'ler, somuta indirgenmeyen bu genel doğruların "Revizyonistler için önemli bir huzursuzluk kaynağı" olduğunu tespit ediyorlar. Bu tespit yanlış bir tespittir. Dün olduğu gibi bugünde modern revizyonistler, somuta indirgenmediği sürece, Marksizmin bir takım genel doğrularını, Marksizmin lafzını savunmaya hazırdırlar. Onlar böyle davranmazlarsa, Marksist-Leninist maskesini yüzlerine takamazlar ve işçi sınıfı içinden, özellikle işçi sınıfının en ileri kesimi içinden teorit olurlar. Bunu engelleyebilmek için revizyonistler yer yer genel doğruları savunurlar. Gerçek 1957 ve gerekse 1960 deklarasyonlarında yer alan, altına revizyonistlerin de imza attığı genel doğrular onlara zarar vermeyen genel doğrulardır. Her somut konuda modern revizyonistler bu belgelere damgalarını vurmuşlardır. Tayin edici olan da budur.

Biz 1957 deklarasyonunun 3. bölümü hakkında daha önce hazırladığımız tartışma yazısında şunları söylemiştik:

"1957 deklarasyonunda, 20.Parti Kongresinde yer almayan bazı sorunlar konusunda da tavır takılmaktadır. Özellikle deklarasyonun 3.bölümünde ki görüşler önemli, deklarasyonun diğer bölümlerine göre olumlu, doğru görüşlerdir. Bu bölümde şu görüşlere yer verilmiştir:

Emperyalistlerin, sosyalizm üstüne yaydığı yalanların karşısında, bunların etkisini kırmak için "yağınların Marksist-Leninist eğitimini yaygınlaştırmak, burjuva ideolojisine karşı mücade-

le etmek" gereklidir."

Burada ideolojik eğitimin ve burjuva ideolojisi-ne karşı mücadelenin öneminin vurgulanması; ken-diliğindenciliği savunan Kruşçev revizyonizminin tezlerinin bir ölçüde reddi anlamına gelmektedir.

Sosyalist kuruluşun temel yasaları şunlardır:

Emekçi yığınların Marksist-Leninist partinin önderliğinde işçi sınıfı tarafından yönetilmesi, proletarya devriminin etkinliğine göre, şu ya da bu biçimde proletarya diktatörlüğünün kurulması, işçi sınıfıyla köylülüğün büyük bir kısmı ve emekçi halkın öteki katmanları arasında bağlaşma-nın kurulması, kapitalist mülkiyetin kaldırılma-sı ve temel üretim araçları üzerinde kamu mülki-yetinin kurulması, tarımın sosyalist bir biçimde derece derece yeniden kurulması, sosyalizm ve ko-münizmin kurulması ve emekçi halkın yaşam düze-yinin yükseltilmesi amacıyla ulusal ekonominin gelişmesinin planlanması, sosyalist devrimin ide-oloji kültür ve kendisini işçi sınıfına, emekçi halka ve sosyalizme adanmış sayısız aydının yetiştirilmesi alanlarına götürülmesi, ulusal baskı -nın kaldırılması ve halklar arasında eşitliğin ve kardeşçe arkadaşlığın yerleştirilmesi, sosya-lizmin elde ettiği başarıların iç ve dış düşman-ların saldırılarına karşı savunulması, ülkelerin işçi sınıflarının dayanışması, yani proletarya enternasyonalizmi "(s.19/20)

Burada söylenenler genel doğrulardır. Ancak bu genel doğruların, somut durumla birleştirilme-den konması, revizyonistlere fazla zarar verme-mekte, onlar bu genel doğruların altına imza a-tarak ve fakat tek tek doğruların somuta indir-genmesinde "yeni şartlar safsatası" ile "yaratıcı bir biçimde" revizyonizmi savunmaktadırlar. Genel doğrular bu durumda onların ayıbını örten incir yaprağı olmaktadır.

Marksizm-Leninizm, sosyalist devrimin genel ilke

lerin yaratıcı bir biçimde uygulanmasını ve sos-yalist kuruluşun her ülkenin kendi somut şartla-rına dayanmasını zorunlu görür, başka ülkelerin komünist partilerinin politika ve taktiklerinin olduğu gibi kopya edilmesine kesinlikle karşı çı-kar... Bir proletarya partisinin, ulusunun özel-liklerini görmezlikten gelmesi onu kaçınılmaz o-larak gerçeklerden ve yığınlardan koparır, sosya-lizm uğruna ön yargılarla sınırlandırır; tersi-ne ulusal özellikleri bahane ederek bu özellik-lerin rolünü alabildiğine abartması, bunu saptır-ması da, sosyalist devrim ve sosyalist kuruluş-a ilişkin evrensel Marksist-Leninist gerçeklerden kopmasına, sosyalist amaca kesinlikle zarar ver-mesine yol açar. Bu toplantıya katılan partiler bu her iki eğilimle de aynı anda savaşım yürütül-mesi gereği üzerinde önemle dururlar."(s.20)

Bunlar için de geçen noktada söylediklerimiz ge-çerlidir.

1957 deklarasyonunun 3.bölümünde, diyalektik ma-teryalizmin önemi üzerine de durulmaktadır. Bunu da imzalamak, revizyonistler açısından herhangi bir sorun yaratmamaktadır.

1957 deklarasyonunda Komünist Hareket içinde sap-malar üzerinde de durulmakta, bu monuda "revizyo-nizm ve dogmatizm"e karşı mücadele edilmesi gere-rektiği belirtilmeke; "günümüzde başlıca tehlike nin" "revizyonizm ya başka bir deyişle sağ opor-tunizm" olduğu söylenmektedir. İlginç olan, rev-izyonizmin başlıca tehlike olarak tespit edilme-sine rağmen mücadeleden söz edilirken, daha çok dogmatizme karşı mücadeleden söz edilmesidir, (s.22)

Görünen odur ki; "revizyonizmin" baş tehlike, esas tehlike, vs. gibi olduğu formülasyonlar; bun-dan ne anlaşıldığı söylenmedikçe, Kruşçev reviz-yonistlerini rahatsız etmemiştir. Tam tersine on-lar böylece "revizyonizme karşı savaşım" ver-diklerini de belgelemişlerdir !

1957 deklarasyonunda, "modern revizyonizm üzerinde de durulmakta ve bu konuda modern revizyonizmin özellikleri olarak :

-Marksist-Leninist öğretiyi modası geçmiş olarak karalama,

-Marksizm-Leninizmin devrimci ruhunu söndürme,

-Proletarya devrimi ve diktatörlüğünü red etme,

-Proleter enternasyonalizmi ilkelerini red etme,

-Leninist parti örgütlenmesi ilkelerini, demokratik merkezîyetçiliği red etme, partiyi tartışma kürsüsüne dönüştürme.(s.23)

sayılmaktadır. Kruşçev revizyonistleri bu genel tespitlere de imza atmaktan çekinmemiştir.

1957 deklarasyonunda bir de "kim/kimi" sorusu üzerinde durulmakta ve doğru olarak şu tespitler yapılmaktadır :

"Şurası bilinmelidir ki; iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesi devrimin yalnızca başlangıcıdır. Sonucu değildir. İşçi sınıfı iktidarı ele geçirdikten sonra, ulusal ekonominin yeniden sosyalist kuruluşunda ortaya çıkan...ciddi sorun ve görevlerle yüz yüze gelir.

Aynı zamanda devrilen burjuvazi, iktidarı tekrar ele geçirebilmek için uğraşacaktır. Burjuvazi, küçük burjuvazi ve bunların aydınlarının toplum üzerindeki etkisi hala büyük ölçüdedir. Bu nedenle kapitalizm mi, yoksa sosyalizm mi kazanacağına karar vere bilmek için uzun bir sürenin geçmesi gerekecektir. Burjuvazinin toplum üzerindeki etkisinin varlığı revizyonizmin iç kaynağını; emperyalist baskılara boyun eğme onun dış kaynağını oluşturur." (s.22)

Burdaki görüşler doğru görüşlerdir. Ve 20.Parti Kongresinin tezleri ile de çelişme içinde olan görüşlerdir. Bu noktadan Kruşçev revizyonistleri geri çekilmek zorunda kalmıştır. "

Bu değerlendirmeler, bugün de geçerliliğini koruyan

değerlendirmelerdir. FÜ'ler (ve 2.Konferans, 2.Merkez Komitesi) bu genel doğruların Kruşçev revizyonistlerine önemli bir zarar vermediğini kavramıyor!

"MARKSİZM-LENİNİZMİN STALİN'İN KİŞİLİĞİNDE SALDIRIYA UĞRADIĞI, MARKSİST-LENİNİSTLERİN "DOGMATİK" LİK"LE SUÇLANDIĞI ŞARTLARDA DEKLARASYON BAŞLICA TEHLİKENİN MODERN REVİZYONİZM OLDUĞUNU AÇIKLADI" (Rapor.s.18)

Bu konuda FÜ'ler, 1957 deklarasyonundan alıntılar yaparak "başlica tehlikenin modern revizyonizm" olduğunun tespitinin "ÇKP ve onu destekleyen partilerin büyük bir başarısı" olduğunu iddia etmektedir. FÜ'lerin alıntı yaptığı yerden de görülebileceği gibi (Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri,s.21)-Rapor , s.19) "başlica tehlikenin modern revizyonizm olduğunun tespitinin" yapıldığı yerin hemen üstünde, dogmatizm ve revizyonizm iç içe ele alınmakta; mücadeleden söz edildiği yerde ise dogmatizme karşı mücadeleden söz edilmektedir. Bu durumda "başlica tehlike modern revizyonizmdir" tespiti ayıbbı örten incir yaprağı durumuna gelmektedir. Modern revizyonizmden kast edilen bizzat bu açıklamaya imza atan Kruşçev revizyonizmi olduğunun tespit edilmediği bir yerde, "başlica tehlike modern revizyonizmdir" tespiti; modern revizyonistleri tutarlı "anti-revizyonist savaşçılar" olarak göstermekten başka bir işe yaramamaktadır.

FÜ'ler, 1957 deklarasyonunda yapılan bu ve buna benzer tespitlerin "komünistlerin modern revizyonistlere karşı daha uyanık olmalarına, daha kararlı bir şekilde mücadeleye atılmalarına, bir çok genç Komünist Partisinin modern revizyonizme karşı daha fazla gecikmeden tavır almasına hizmet ettiği"ni iddia ediyorlar! (Rapor,s.20)

İDDİA bu. Biz bir de GERÇEKLERİ bir bakalım.1957 ve 1960 deklarasyonlarından sonra, bu deklarasyonlara dayanarak, modern revizyonizmden kopan bir tek parti ve grup yoktur. 1957 ve 1960 deklarasyonları modern revizyonizme karşı, ondan kopmayı öneren belgeler

değil, modern revizyonizm ile birliği savunan belgelerdir. Genç Komünist Partilerin ortaya çıkması, ve bunların modern revizyonizme karşı açık tavır takınarak, modern revizyonizmden kopması, ancak ÇKP ve AEP Kruşçef tipi modern revizyonizmden koptuktan, açık polemik bağladıktan sonra, yani 1963 den sonra gündeme gelmiştir. 1957 ve 1960 deklarasyonları, Marksist-Leninist güçler açısından, bu güçlerin modern revizyonizmden kopmasını geciktirici, modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadeleyi engelleyici, modern revizyonizme mevziler ve zaman kazandırıcı bir rol oynamıştır. Bizzat Kruşçef revizyonistleri 1957 deklarasyonunu ve 1960 deklarasyonunu savundukları yazılarda bu gerçeği açıkça tespit etmişlerdir. Bunlar tarihi gerçeklerdir. Şimdi FÜ'ler, 57 ve 60 deklarasyonlarını savunmak için tarihi gerçekleri çarpıtmaya çalışıyorlar. Olmayan şeyleri olmuş gibi gösteriyorlar. İsteklerini gerçeğin yerine geçiriyorlar.

Bu tezlerinde FÜ'ler, 1957 deklarasyonunun "Marksizm-Leninizmin Stalin'in kişiliğinde saldırıya uğradığı" şartlarda ortaya çıktığını doğru bir şekilde tespit ediyorlar. Pekii bu şartlarda özü Marksist-Leninist olduğu iddia edilen belgenin tavrı ne olması gerekir? Eğer Marksizm-Leninizm Stalin'in kişiliğinde saldırıya uğruyorsa, aktüel görev, bu saldırıya karşı tavır takınmak; Stalin'in Marksist-Leninist eserini savunmaktır. Bu açıdan yaklaşıldığında durum nedir? 1957 (ve 1960 deklarasyonu bu konuda hangi tavrı takınmaktadır? FÜ'ler bu soruya cevap vermemeyi tercih ediyorlar. Çünkü "özü Marksist-Leninist" dedikleri bu belgede; Stalin'e en adice saldırıların yapıldığı bir ortamda Stalin savunulmamakta, tam tersine 20. Parti Kongresi (57/60) ve onun "kişiye tapmaya karşı mücadele" (1960 deklarasyonu) övülerek Stalin'e saldırı onaylanmaktadır. Bu FÜ'leri (2.Konferansı ve 2.Merkez Komitesini) fazla rahatsız etmemektedir. Çünkü onlara göre Stalin zaten çok önemli hatalar yapmıştır ! FÜ'lerin, 2.Konferansın, 2.Merkez Komitesinin Stalin savunuculuğu laftadır. Onlar Stalin'i savunma maskesi altında Stalin'e saldırmaktadırlar.

"DEKLARASYON, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA DEVRİMİN SÜRDÜRÜLMESİ MESELESİNİ PARLAK BİR ŞEKİLDE KOYDU." (Rapor,s.20)

FÜ'ler burda da yine bizim daha önce tavır takındığımız deklarasyonun 3.bölümünden bir alıntı yapıyorlar. Genel Marksist-Leninist doğruların tekrarlanmasından başka bir şey olmayan bu bölümü Marksist-Leninistlerin büyük zaferi olarak göstermeye çalışıyorlar. Kuşkusuz, bu pasajın (Söz konusu yer Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri s.22-Rapor,s.20 dir.) deklarasyonda yer alması olumludur. Ama deklarasyona damgasını vuran bu pasajda savunulan doğru görüşler değildir. FÜ'lerin unutturmaya çalıştığı gerçek de işte budur.

Diğer yandan şu da ilginçtir: İşlerine geldiği zaman 1957 deklarasyonunu savunmak için 1960 deklarasyonuna dayanan FÜ'ler, bu bölümde, aynı konularda 1960 deklarasyonunda ne dendiğine hiç değinmemektedirler. Mesela 1957 deklarasyonunda doğru olarak tespit edilen "kapitalizmin mi sosyalizmin mi kazanacağına karar verebilmek için oldukça uzun bir sürenin geçmesi gerekeceği " tezi-ki bunu FÜ'ler yazılarında "çok büyük önem taşımaktadır" diye değerlendiriyor.(Rapor, s.23) 1960 deklarasyonunda şu şekle girmektedir :

"Bugün artık değil yalnızca Sovyetler Birliği'nde, öteki sosyalist ülkelerde de kapitalizmin geri getirilmesi ekonomik ve toplumsal yönden olanaksız bir duruma gelmiştir."(Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri,s.56)

1957 deklarasyonunda "kim/kimi" sorusunda takınılan doğru Marksist-Leninist tavır "çok önem taşımaktadır" da aynı konuda 1960 da takınılan yanlış, revizyonist tavır acaba önem taşımamakta mıdır? Acaba FÜ'ler olur olmaz yerde, kendi tezlerini ispatlamak için 1960 deklarasyonuna başvururken, burada 1960 deklarasyonunda söylenenleri neden atlamıştır? Bunun cevabı ortadadır. İşine gelmemiştir.Onun için.

FÜ'ler için sorun 1957 ve 1960 deklarasyonlarının,

ayrı ayrı ele alınarak, Marksist-Leninist ilkeler ışığında değerlendirilmesi değil; ne pahasına olursa olsun, bu belgelerin "Özünün Marksist-Leninist" olduğunu ispatlamaktır! Onun için de bu gibi ufak tefek uutmalar, çarpıtmalar, vs. mübahtır !

Bu sorunu tartıştıkları yerde FÜ'ler (2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi) Marksizm-Leninizm yeni katkılarda bulunuyorlar. Onlar bizi kastederek şöyle diyorlar:

"Bugün saflarımızdaki bazı yoldaşlar, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla, daha doğrusu özel mülkiyetin sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmesi ile sınıfların ortadan kalkacağı anlayışındadırlar. (Bizim iddiamız genel olarak sınıfların değil; aralarında antagonist çelişmeler olan sınıfların ortadan kalkacağıdır-YN) Bu sınıf mücadelesini, sınıfların ortadan kaldırılması meselesini kavramamaktır...Sömürücü sınıfların üretim araçları üzerindeki mülkiyetinin kaldırılması, onların mülksüzleştirilmesi, sınıf olarak (abç) tamamen ortadan kaldırılmaları demek değildir." (Rapor,s.21)

Yani FÜ'lere göre burjuvazi mülksüzleştirilse de burjuvazidir. Sınıf olarak varlığını sürdürmeye devam eder ! Sosyalizmde sınıf mücadelesinin sürmesinin nedeni burjuvazinin sınıf olarak varlığının devamıdır !

Bu düşünceleri savunan FÜ'ler Marksist sınıf kavramından habersizdirler. Marksistler sınıfları onların üretim içindeki yerine, üretim araçları ile ilişkisine bakarak tespit ederler. Bir kişinin hangi sınıfa dahil olduğunu belirleyen şey, onun düşünceleri değil; üretim içindeki yeridir. Yani Marksist sınıf kavramı öncelikle ekonomik bir kavramdır. Proletarya iktidarı ele geçirdiği zaman, burjuvaziye karşı topyekün bir saldırıya geçecek, siyasi iktidardan uzaklaştıracak, devirdiği burjuvaziyi, ekonomik alanda da tasfiyeye yönelecektir. Proletarya burjuvaziyi mülksüzleştirecektir. Burjuvazinin mülksüzleştirilmesi demek onun sınıf olarak ortadan kaldırılması, tasfiye edilmesi

demektir . Ama burjuvazi sınıf olarak tasfiye edilse de, sınıf mücadelesi bitmez. Sınıf mücadelesi bu kez başka biçimlere bürünerek, özellikle de ideoloji alanında sürmeye devam eder. Yani sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesinin sürmesinin sebebi, burjuvazinin (ve bu arada proletaryanın da) sınıf olarak varlığı değildir. Sosyalizmde de sınıflar vardır. Burjuvazi tasfiye edildikten sonra en ileri düzeyde toplum sallaşmış üretimde çalışan işçi sınıfı ; ve nispeten daha geri düzeyde toplumsallaştırılmış olan kollektif köylülük sosyalizmde sınıfları oluştururlar. Ama bu sınıflar aralarında antagonist çelişmeler olan sınıflar değildir. Bu dost sınıfların sınır çizgileri giderek silinmekte, bu sınıflar birbirine karışmaktadır. İşte FÜ'lerin anlamadığı şey de budur !

FÜ'ler bunu anlamadıkları için de, büyük bir burnu büyüklükle Stalin'e saldırıyorlar. Onlar şöyle diyorlar :

"Kruşçevci revizyonistler "temel ekonomik değişiklikler tamamlandığında sosyalizmin zaferinin de tamamlandığı ve sosyalist toplumun bir üst aşamasına yani komünist topluma geçişin süratle gerçekleştirilebileceği" anlayışındaydılar. (Stalin'den sonra Rusya,J.Baby,s.69) Daha sonra onlar bu anlayışlarını iyice açığa vurdular. Stalin'e azgınca saldıran bu hainler, Stalin'in bu meseleye ilişkin geçmişte işlediği hatalara dört elle sarıldılar.(abç) (Rapor,s.21)

Görüldüğü gibi, FÜ'ler burada Stalin'in geçmişte "bu meseleye ilişkin hatalar " yaptığını ve Kruşçev revizyonistlerinin bu hatalara sarıldığını iddia ediyorlar. FÜ'lerin burada Stalin'in hatası olarak ima ettikleri şey, onun 1936 da "Sovyetler Birliği'nde aralarında antagonist çelişmeler olan sınıfların kalmadığı " yönündeki tezidir. Bu tez "hata" değil; gerçek durumun Marksist-Leninist bir tespitidir. Buna hata diyenler, Marksizm-Leninizmden bir şey anlamamışlardır.

FÜ'lerin Stalin'e karşı tavrını belirleyenini, onu

savunma adına, ona saldırı olduğunu, burdaki yaklaşımları da açıkça göstermektedir. Onlar burada adeta Kruşçef'in hatalarının sorumlusunun Stalin olduğunu ima etmektedirler. Kruşçef'in sadece Stalin'in hatalarına sarılıp onları geliştirdiğini ima etmektedirler. Kruşçef dönüğü ile , Marksizm-Leninizmin klasiklerinden biri olan Stalin arasındaki ayırım çizgisini ortadan kaldırmaktadırlar. Herkese "troçkist-revizyonist " yaftası yapıştıranların bu tavrı, gerçekte bu yaftanın kendilerine yaradığını göstermektedir.

DEKLARASYON ESASTA OLUMLU BİR ROL OYNAMIŞTIR."
(Rapor,s.23)

FÜ'lerin hazırladığı ve 2.Konferanstan karar olarak çıkan yazıda sonuç olarak "Deklarasyonun esasta olumlu rol oynadığı" tespit ediliyor.Bu olumluluk "emperyalizme karşı sosyalist kampın birliğinin korunması" "20.Parti Kongresinin başlattığı tahribatın önüne set çekmesi ve Kruşçevci revizyonistlerin elini kolunu bağlamak" tezleri ile gerekçelendiriliyor.

Bu gerekçelerden her ikisi de gerçeği yansıtmamaktadır. 1957 ve 1960 deklarasyonu, sosyalist kampın birliğini görünüşte korumuştur. Gerçekte ise, sosyalist kampın birliği, Sovyetler Birliği Komünist Partisi yönetiminin revizyonistlerin eline geçmesi ile birlikte sozulmuştur. Sosyalist kampın birliği, her şeyden önce ideolojik birlik demektir. Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında ise ideolojik birlik söz konusu değildir. Modern revizyonizm karşısında Marksizm-Leninizmin tavrı, onunla birlik değil; onunla tüm bağların kopartılmasıdır. İşte 1957 ve 1960 deklarasyonları tam da bu görevi göz ardı ederek, gerçekte olmayan bir birliği korumaya çalışarak, modern revizyonistlerin ekmeğine yağ sürmüştür.

FÜ'ler yazılarında, o günkü durumda "dünya devriminin çıkarı...sosyalist kampın birliğinin muhafazasını, bununla birlikte de modern revizyonizme karşı açık ve amansız bir ideolojik mücadeleyi emrediyordu

(age.s.23) diyorlar. Modern revizyonistlerin açık ve amansız ideolojik mücadeleden öcünden korkar gibi korktukları; açık ideolojik mücadelenin sosyalist kamp denen kampın parçalanması demek olacağı ortadadır. Nitekim açık ideolojik mücadele, açık polemik başlayınca sözde birlik parçalanmıştır. Demek ki; o günkü durumda Marksist-Leninistler "birlik"in muhafazası mı" yoksa "açık ideolojik mücadele mi" konusunda tercih yapma durumunda idiler. Ve tercihlerini yanlış bir şekilde "birliğin korunması" yönünde yaptılar. 1957 ve 1960 deklarasyonları işte bu tercihin ürünüdür. Bunlar açık ideolojik mücadele talebine karşı olan ve açık ideolojik mücadeleyi geri atan, erteleyen belgelerdir.

1957 ve 1960 deklarasyonlarının "Kruşçevci revizyonistlerin elini kolunu bağladığı" "modern revizyonizmin yayılmasına set çektiği" iddialarına gelince: Bu iddialar gerçekte ilgisi olmayan, komik iddialardır. Bu belgeler gerçekte, tek tek partiler içinde var olan Marksist-Leninist unsurların bastırılmasında amaç olmuştur. Modern revizyonizmin yayılmasına hizmet etmiştir. 1957 ve 1960 deklarasyonlarının bir tek partide bile bölünmeye yol açmaması ; bu dönemde bir tek parti ve grubun bile ÇKP ve AEP yanına geçmesi; tam tersine başlangıçta sallantılı olan grup ve partilerin bile modern revizyonistlerin saflarına geçmesi bunun açık kanıtıdır.

FÜ'ler yazılarında, her ne kadar "deklarasyon" (1957 deklarasyonunu ve 1960 deklarasyonunun işlerine gelen yerlerini birlikte kastediyorlar !) esasta olumlu bir rol oynadı ise de, yine de "bazı" "revizyonist görüşlerin yayılmasına da hizmet etmiştir"(age.s.23) tespitini yapıyorlar. Deklarasyonun yayılmasına hizmet ettiği revizyonist görüşler FÜ'lere göre şunlardır:

"Çağımızda bazı kapitalist ülkelerde sosyalizme barış içinde geçiş imkanının var olduğu şeklindeki revizyonist görüş" "Haklı ve haksız savaş arasında ayırım yapmama" "Barış içersinde bir a

rada yaşamının sosyalist ülkelerin dış politika sı ("nın temeli" olması gerek-YN) olduğu şeklindeki revizyonist görüş""20.Parti Kongresinin övülmesi".

Ve bunlara ek olarak "burada belirtmeyi gereksiz gör dükləri" "bazı küçük hatalar" (age.s.24) (abç)

0 "küçük" belirtilmesi gereksiz görülen hatalardan birkaçını da biz sayalım :

-Marksizm-Leninizmin çağ konusundaki öğretisinin savunulmaması,

-Kapitalist ülkelerde proletaryanın önüne sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü görevinin konması,

-Emperyalizme bağımlı ülkelerde, proletarya önderliğinde halkların önüne demokratik halk devrimi görevinin konmaması,

-Çağımızda dünyanın gelişmesini, birbirine taban tabana zıt iki toplumsal sistemin yarışma sürecinin ve bu sürecin sonuçlarının belirlediği şeklindeki revizyonist tezin savunulması,

-Sosyalizmin üstünlüğünün, barış içinde yarış ile kişi başına düşen gelirin kapitalist ülkeleri geçmesi ile ispatlanacağı şeklindeki revizyonist tezin savunulması,

-Emperyalist savaşın kaynağı olarak bir takım emperyalist manyakları gösteren revizyonist tezin savunulması,

-Halklara ya barış içinde yaşama/ya da taş üstünde taş kalmaması alternatifleri arasında seçime zorlama şeklindeki revizyonist tez,

-İşçi sınıfı haini sosyal demokrat partilerle, "sosyalizmin inşa edilebileceği" şeklindeki revizyonist tezin savunulması,

-Stalin'in savunulmaması,

-1957 de,1949 da Kominform kararı ile Dünya Komünist Hareketinden kovulan Yugoslavya Komünist Birliğinin yeniden "kardeş" olarak görülmesi,

-Dünya Komünist Hareketinin içinde bulunduğu durum hakkında gerçekleri yansıtmayan abartmalı tespitler

yapılması.

İşte FÜ'lerin belirtmeyi gereksiz gördüğü "küçük hatalar"ın bazıları da bunlar !

Bütün bunlar yan yana konduğunda, 1957 deklarasyonunda ve 1960 deklarasyonunda Marksist-Leninist öz olarak savunulacak ne kalır ? Sadece revizyonistlere zarar vermeyen ve kesinlikle belgelerin niteliğini belirlemeyen bazı genel doğrular ! Buna rağmen bu belgeleri Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmek; Marksizm-Leninizme hakarettir. Bu belgeye Marksist-Leninist belgeler dendiğinde SBKP 20.Parti Kongresinin raporuna da Marksist-Leninist dememek için fazla sebep kalmaz !

FÜ'ler,aslında kendi yaptıkları bu belgelerin Marksist-Leninist olduğu şeklindeki (Burada "özü Marksist-Leninist" dedik demagojisi yapılabilir. Bu demagojiye fırsat vermemek için şunu belirtelim. Herhangi bir şeyin niteliğini belirleyen onun özüdür. Yani eğer 1957 (ve 1960 deklarasyonunun özü Marksist-Leninist diyorsak, bu belgelerin Marksist-Leninist olduğunu söylüyoruz demektir.) tespite de fazla güvenmemektedirler. Onlar bu belgeyi Marksist-Leninist olarak değerlendirmelerine rağmen, onun Dünya Komünist Hareketinin "platformu".olarak alınamayacağını belirtmekte, şöyle demektedirler:

"Ama bu belgeyi ÇKP, ve onu destekleyen partilerin iddia ettiği gibi Uluslararası Komünist Hareketin "ortak programı" veya platformu kabul etmek veya görmek doğru değildir. Çünkü bu belge bazı ilkeleri revize eden ve bağrında ciddi hataları taşıyan bir belgedir. Bundan dolayı Uluslararası Komünist Hareketin programı veya platformu olamaz." (Rapor,s.24)

Şimdi sözü geçen belge kendini Uluslararası Komünist Hareketin ortak programı olarak değerlendirmektedir. 1963 Polemiklerinde de aynı belge "ortak program" "genel çizgi" olarak değerlendirilmektedir.(Bkz.Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi,s.12)

FÜ'ler , bu belgenin-hatalarına rağmen-Marksist-Leninist bir belge olduğunu savunmaktadırlar. Ama diğer yandan ortak program olarak kabul edilmesini red etmektedirler. Bu tutarsız bir tavidir. Eğer gerçek ten de bu belgeler Marksist-Leninist belgeler ise, bunların ortak program olarak kabul edilmemesi için bir sebep yoktur. Bunlar ortak program, platform olarak kabul edilir, bu temelde birleşilip, daha sonra ortak çaba ile yanlışlar aşılabılır. Bütün Komünist Partilerin ortaklaşa, ortak platform olarak kabul ettikleri, altına imza attıkları ortak bir belgenin, bu belge eğer gerçekten Marksist-Leninist bir belge ise, platform olarak alınması tek doğru, tutarlı, mantıklı tavidir. FÜ'ler yaptıkları tespitin mantıklı sonucuna kadar genişletecek cesarete sahip değildir. Çünkü o zaman parti içinde 1957 ve 1960 deklarasyonlarının hiç bir şekilde platform olarak alınmayacağı konusunda kafası açık olan bir çok yoldaşı karşılarına almak zorunda kalacaklardır. O zaman bu konuda savundukları revizyonist,gerici görüşlerin gerçek yüzünün görülmesi kolaylaşacaktır.

FÜ'ler, bu deklarasyonun(deklarasyonların) revizyonist olduğunu savunan yoldaşları, bu deklarasyonun imzalandığı tarihi şartları göze almamakla; bu uzlaşmanın kime yaradığı sorusunu sormamakla suçluyor.Ve Lenin'den alıntılarla sınıf mücadelesinde uzlaşmalar da olabileceğini ispatlamaya çalışıyor.(Rapor,s.25) Burdaki FÜ'lerin tavrı, çoğu yerde gözlemlediğimiz "Don Kişot" tavidir.Yel değirmenleri yaratıp ona saldırma tavidir. Biz hiç bir yerde "ilke olarak uzlaşılmaz" "Uzlaşma revizyonizmdir"vb. görüşler savunmadık. 1957 ve 1960 deklarasyonlarını da, bu deklarasyonlarda Marksist-Leninistler, revizyonistlerle uzlaştığı için "revizyonist" ilan etmedik. Evet bu belgeler uzlaşma belgeleridir. Ama nasıl uzlaşma ? Sorun budur.

Eğer bu belgeler Marksizm-Leninizm ile revizyonizmin ayrılığı yönünde ileri atılmış bir adımı temsil etse idi; o zaman (ilkesel olmayan konularda) taviz

verilmesine, uzlaşma yapılmasına karşı çıkmazdık.Ama o zaman da yapılan uzlaşmanın Marksist-Leninistler tarafından açıklanmasını isterdik. 1957 ve 1960 deklarasyonları önce Marksizm-Leninizm ile revizyonizmin ayrılması yönünde ileri atılan adımlar değildir. İkincisi 1957 ve 1960 daki uzlaşmalar; ilkesel konularda verilen tavizler sonucu yapılan uzlaşmalardır. Üçüncüsü bunların uzlaşma olduğu Marksist-Leninistler tarafından bu açıklamaların yapıldığı dönemde açıklanmamıştır.

Marksist-Leninistler hiç bir şart altında, Marksist-Leninist olmayanlarla,Marksizm-Leninizmin ilkeleri üzerine pazarlığa girip , Marksizm-Leninizm 'in ilkeleri konusunda taviz vererek uzlaşmazlar. Marksist-Leninistlerin, Marksist-Leninist olmayanlarla yapacağı uzlaşmalar, pratik hareketle ilgili, ilkesel olmayan noktalarda yapılacak uzlaşmalardır. İlkeler konusunda pazarlık ve uzlaşma Marksist-Leninistler açısından kabulü olanaksız uzlaşmadır,Marksizm-Leninizm, işçi sınıfına ihanet niteliğindeki uzlaşmadır. İşte 1957 ve 1960 deklarasyonlarında yapılan uzlaşmalar böyle uzlaşmalardır. Ve bu uzlaşmalar, Marksizm-Leninizme değil; revizyonizme yaramış olan uzlaşmalardır.

Hayat FÜ'lerin iddiasının tersine, 1957 deklarasyonunun Marksizm-Leninizme değil; revizyonizme yaradığını göstermiştir. Hiç bir"imanlı" 1957 ve 1960 savunucusu bu gerçeği değiştiremez.

TKP/ML ikinci Konferansı, 1957 ve 1960 deklarasyonlarını "özü Marksist-Leninist belgeler" olarak savunma kararı alarak, bu noktada açık revizyonist bir pozisyona düşmüştür. Bilgisizlik bu pozisyonun özürü değildir. Çünkü ikinci Konferanstaki tartışma içinde yurtdışı delegeleri; ve bir doğal delege yoldaş elle rinden geldiğince 1957-1960 deklarasyonlarının revizyonist özünü göstermeye çalışmışlar; Konferans çoğunluğu bilinçli olarak tercihini revizyonizm lehine yapmıştır.

Daha önce parti çizgisinde muğlak olan bu noktada, revizyonist görüşler hakim hale getirilmiştir. 1957 ve 1960 deklarasyonunun değerlendirmesinde 2. Konferans geriye atılan bir adımdır. (Daha fazla bilgi için bkz. Yurtdışının "1957/1960 Değerlendirmesi ve Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri -Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

63 POLEMİKLERİ ÜZERİNE TARTIŞMA VE BU KONUDA ALINAN KARAR ÜZERİNE

Bu gündem maddesine geçildiğinde de Yurtdışı delegeleri önce 1963 Polemikleri denen ve "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif" adlı bir mektupla dokuz yorumdan oluşan belgelerin tümünün delegeler tarafından okunup okunmadığının tespit edilmesini istediler. Yapılan tespit, delegelerin çok büyük çoğunluğunun, bu belgelerin tümünü okumadığı (Buna zaten imkan da yoktu, çünkü bu belgelerin tümü henüz Türkçeye çevrilmemişti !); Türkçeye çevrilen bölümünün de delegelerin büyük çoğunluğu tarafından sistemli bir şekilde incelenmediği ortaya çıktı. Bunun üzerine yurtdışı delegeleri 1963 Polemikleri konusunda partinin olumlu ya da olumsuz bir tavır koymasının umkansız olduğunu, çünkü bu konuda daha belgelerin tümünün bile tanınmadığını, çok açık bir araştırma ve bilgi eksikliği olduğunu, Marksist-Leninistlerin herhangi bir konuda sonucu, ancak araştırmadan sonra koyabileceğini, bu yüzden de 1963 Polemikleri konusunda alınacak tek doğru kararın, bu belgelerin Marksist-Leninist belgeler olarak savunulmasının askıya alınması ve bu belgelerin incelenmesi olacağını savundular. Dışa karşı gerçek durumun ortaya konmasının, yani bizim 1963 Polemikleri konusunda yeterli bilgimizin olmadığını, bu konu

yu araştırdığımızın ortaya konmasının tek doğru, tutarlı Marksist-Leninist tavır olacağını savundular. Daha tümü tanınmayan belgeler temelinde Dünya Komünist Hareketine birleşme çağrısı yapılmasının değil anti Marksist-Leninist bir tavır, gayrı ciddi bir tavır olacağını belirttiler.

Tartışmalar içinde "yigit ve de tutarlı parti çizgisi savunucuları" tabii Yurtdışı delegelerinin savunduğu bu görüşleri "revizyonist-troçkist" "parti çizgisine inanmayan" görüşler olarak nitelediler ve mahkum ettiler ! Sonunda raporun 26. sayfasında yer alan "Marksizm-Leninizmin zaferi" olarak ilan edilen karar alındı.

Parti 2. Konferansı, tanınmadığı belgeleri, Dünya Komünist Hareketinin platformu olarak kabul edip, bu belgeler temelinde "birlik" çağrısı yapma kararı alarak; bu konuda açık bir şekilde Marksizm-Leninizmin en basit ilkelerini çiğnedi, revizyonist bir tavır takındı. Parti 2. Konferansı 1963 Polemikleri konusunda aldığı kararla da partinin hatalarını açma yönünde atılabilecek bir adımı engelledi ve geriye atılan bir adım oldu.

1963 Polemikleri üzerine tartışılan gündem maddesinde, Konferansın niteliğini belirlemesi açısından önemli olan iki karar daha alındı. Merkez Komitesi raporunda bu kararlar hakkında bilgi verilmiyor.

Alınan kararlardan birincisi, kardeş örgütlerimiz ve onların getirdiği eleştiriler ile ilgili olandır. 1963 Polemikleri üzerine tartışılırken, bazı delegeler, kardeş örgütlerden " " içinde kardeş örgütler şeklinde bahsederek, bunların aslında kardeş olmadığını ima etmişlerdir. Yurtdışı delegelerinin müdahalesi üzerine, bu şekilde davranan delegelerin, ne demek istediği sorulmuş; bu delegeler kendilerinin " "kardeş örgütlerin" Marksist-Leninist örgütler olduğundan kuşkuları olduğunu belirtmişlerdir. Bunun üzerine kendilerine bu "kuşkularını" gerekçelendirilmesi söylenmiştir. Gerekçelendirilme talep edilince,

kardeş örgütlerden "kuşku" duyanların kardeş örgütlerin belgelerini incelemeye çıktığı ortaya çıkmıştır ! Bu gayrı ciddi anti-Marksist-Leninist tavrı teşhir e dilince bu tavrı takınanlar geri çekilmek zorunda kalmıştır. Yurtdışı delegeleri 2.Konferansa gelene dek kardeş örgütlerin partimize bir çok yazılı eleştiriyi getirdiğini; son olarak da Konferansa sunulmak üzere bir yazılı eleştirileri olduğunu, Marksist-Leninist tavrın bu eleştirilere yazılı cevap vermek olduğunu belirterek, Konferansın "Merkez Komitesi kardeş örgütlerin eleştirilerini en kısa zamanda yazılı olarak cevaplandıracaktır" kararını almasını talep etmiştir. Böyle bir kararın alınmasına önce delegelerden önemli bir bölümü karşı çıkmış, böyle bir karar alınmasının gereksiz olduğunu, böyle "bir kararın uygulanmasında zorluk çıkacağını, çünkü Merkez Komitesinin çok işi olacağını", bunun "Merkez Komitesini köşeye sıkıştırma amacını taşıdığını" söylemişlerdir.

Yurtdışı delegeleri böyle bir kararın alınmasının red edilmesinin, eleştiriye yazılı cevap vermekten korkunun ifadesi olduğunu belirtmişler; bunun üzerine delegelerin bir bölümü, eleştiriye yazılı cevap vermekten korkmadıklarını ispatlamak için yurtdışı delegeleri ile birlikte karar önerisi lehinde oy kullanmışlar, ve ilk defa bu noktada "anti yurtdışı cephesi" parçalanmış, yurtdışı delegelerinin bir önerisi Konferans kararı haline gelmiştir. Konferansın üstünden 6 ay zaman geçmiş olmasına rağmen, 2.Merkez Komitesi, bu açık Konferans kararını yerine getirmemiştir. (Bunun da ötesinde 2.Merkez Komitesinin yurtdışına parti temsilcisi olarak gönderdiği, görevlerinden biri kardeş örgütlerle temas kurmak olan kişinin 2.Konferansa yazılı olarak iletilen (Türkçeye de çevrilmiş olan) kardeş örgütlerin eleştirisinden haberi yoktu! (Yurtdışında da Partizan'cılarının yaptığı bizim de katıldığımız ortak toplantılarda omurgasız yiğitler! kardeş örgütleri kardeş görmediklerini, bu konuda parti kararı olmamasına rağmen açıklamışlardır!) İşte 2.Merkez Komitesinin, 2.Konferans kararları

ranı uygulaması böyledir. Kararların işine gelmeyen bir bölümünü Konferans raporunda duyurmaya bile gerek görmemektedir.

Bu gündem maddesinde alınan ve 2.Merkez Komitesinin raporunda üzerine bilgi vermediği diğer karar, "askıya alma yöntemi" ile ilgili olan karardır. Bu konuda karar öncesi tartışmada şu görüşler savunuldu: Yurtdışı delegeleri, eğer herhangi bir konuda bir örgütün görüşleri zaman içinde berraklığını yitirir ve araştırma inceleme ihtiyacı duyulursa; daha önce savunmuş olunan görüş askıya alınabilir; bu konuda dışa karşı, bu konunun açık olmadığı tartışıldı bildirilir. Yani dışa gerçek durum ne ise o bildirilir. Bu Marksist-Leninist tavidir. Bu anlamda askıya alma yöntemi, çeşitli durumlarda ve konularda kullanılabilecek olan, yanlış olmayan bir yöntemdir.

"Anti Yurtdışı cephesi" ise bu konuda "askıya alma yöntemi ilke olarak red edilmelidir. Askıya alma, bizi dışa karşı tutarsız gösterir. Herhangi bir konuda görüşümüz kendi içimizdeki tartışmada berraklığını kaybetse de, tartışma (kendi içimizde sonuçlanacak) dışa karşı eski görüşü savunmak gerekir. Doğru tavrı, Marksist-Leninist tavrı budur.

Askıya almak, herhangi bir konuda tavrı takınmamak, halk kitlelerine yol göstermemektir. Halbuki komünistlerin görevi her konuda yol göstermektir. Tavrısızlık, oportünizmdir. Askıya almak tavrısızlığı savunmaktır. Askıya almak ilke olarak red edilmelidir" dediler.

Bu kişiler, yalan yanlış da olsa, tavrı takınmanın; her hangi bir konuda "biz bu konuyu yeterince bilmiyoruz" demekten tutarlı olduğunu, doğru olduğunu savundular. Bunu da Marksizm-Leninizm adına savundular.

Bu noktada da anti Yurtdışı cephesi sallandı. Delegelerin bir bölümü -azınlığı oluşturan bir bölümü- askıya almanın ilke olarak red edilmemesi gerektiğini ama "partinin temelini oluşturan görüşlerle ilgili olarak red edilmesi gerektiğini" savundular.

Senunda "askıya alma yöntemi" ilke olarak 2.Konfe -
rans çoğunluğu tarafından red edildi.

(Daha sonra Konferansın gidişi içinde, burda "ilke
olarak red edilen" askıya alma yönteminin, somut ola
rak AEP konusundaki tartışmada yine çoğunluk kararı
olarak geçmesi, bu kararı alanların "tutarlılığını"
göstermesi açısından ilginçtir.)

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ - DEMOKRATİK HALK İKTİDARI KONUSUNDAKİ TARTIŞMA VE ALINAN KARAR ÜZERİNE

Bu konuda 2.Merkez Komitesi raporunda yine Konfe -
ransta sürdürülen tartışmayı olduğu gibi aktarmıyor.
Yer yer bizim savunmadığımız görüşleri bize mal ede
rek saldırıyor. Ancak bizim olan görüşler, bizim ol
mayan 2.Merkez Komitesinin bize mal ettiği görüşlerle
iç içe olduğundan; bizim gerçekten ne savunduğumuz
sorunu içinden çıkılmaz bir sorun haline getirili
yor. Halbuki sorun hiç de karmaşık değildir. Biz,
savunduğumuz bütün görüşleri yazılı karar tasarıları
olarak sunduk. Yani savunduğumuz görüşler belgelidir.
Şimdi, 2.Merkez Komitesi de aynı konuda görüşlerini
yazılı-belgeli olarak ortaya koymuştur. Şimdi belge
lere dayanarak bu konudaki görüş ayrılıklarını tek
tek alıp inceleyelim:

a) ÇİN'de Demokratik Halk Devriminde Komintern ve
Stalin'in; ve Mao Zedung'un rolü sorunu:

Bu konuda 2.Merkez Komitesi bizim görüşlerimizi ken
di kafasına özetleyerek bizim "Çin'de Demokratik
Halk Devriminin bütün temel sorunları Lenin, Stalin
ve Komintern tarafından çözülmüş ve ÇKP'nin önüne
konmuştur" şeklinde bir tez savunduğumuzu iddia edi

yor. (Rapor s 27)

Bizim bu konuda yazılı olarak var olan, 2.Konferan
sa da karar tasarısı olarak sunduğumuz gerçek görüş
lerimiz ise şöyledir:

"- Komünist Enternasyonal, ÇKP'nin gerek kurul
masında gerekse gelişmesinde çok önemli bir yol
oynamıştır.

-ÇKP'nin kurulma aşamasında: Komintern bizzat
ÇKP'nin kuruluşuna önderlik etmiştir. İdeolojik
ve siyasi planda ÇKP kurulduğunda; Komintern'in
ikinci Kongresinde kabul ettiği "sömürgeler ve
milli sorun" üzerine kararı ÇKP'ye yol göster
miştir.

Komintern, Çin devriminin ÇKP kurulduktan sonra
ki aşamasında, Kuomintang içinde çalışması ve
Kuomintang içinde çalışmada bağımsızlığını koru
ması yolunda doğru bir şekilde yol göstermiştir.

1924-1927 arasındaki birinci devrimci iç savaş
döneminde Komintern, Çin devriminin öncelikle
emperyalizme ve feodalizme karşı yöneldiğini
doğru olarak tespit etmiş; Milli burjuvazinin
emperyalizme karşı savaşta belli bir süre yer
alabileceğini; emperyalizme karşı savaştığı sü
rece burjuvazi ile ittifak kurulabileceğini doğ
ru olarak belirlemiştir.

Komintern, anti-emperyalist mücadele ile anti
feodal toprak devrimi mücadelesinin birbirinden
kopuk olarak ele alınamayacağını, bu görevlerin
iç içe olduğunu belirlemiştir.

Komintern Çin devriminde ordunun, silahlı gücün
çok önemli rol oynadığını tespit etmiştir.
Stalin önderliğinde Komintern, Çan Kay Şek'in
karşı devrim saflarına geçmesinden bir yıl önce
ÇKP'yi bu konuda uyarmıştır.

Komintern, Çin'de köylülüğün tayin edici rolünü
tespit etmiştir. Bu genel çizginin yanında, Ko
mintern YK çeşitli taktik direktifler vererek
ÇKP'ye yol göstermiş, yardımcı olmuştur.

İkinci devrimci iç savaş döneminde:

Komintern ÇKP içinde sağ ve 'sol' akımlara karşı, ÇKP'yi çeşitli defalar uyarmış. Bu dönemin başında "işçi köylü sovyetleri" şiarını ortaya koymuştur.

Japon emperyalizminin 1931'deki saldırısından sonra Komintern, sınıflar içinde yeni saflaşmalar konusunda ÇKP'yi uyarmıştır.

Komintern 1930 da "şehirlerin köylü isyanlarından oluşan bir çember" içine alınmasını önerir. Çinde oluşan sovyet iktidarını bütün gücü ile destekler.

Birinci devrimci iç savaşın son döneminde Komintern, değişen şartlara uygun olarak ÇKP'ye "anti-japon cephe" siyasetinin esas mesele olduğu yönünde yol gösterir.

Komintern ÇKP ile ilişkilerinde, sürekli olarak yanlışlara karşı mücadele eder. Doğruları geliştirmeye çalışır. Çin devriminin deneylerinden tüm sömürge ve yarı sömürge ülkelerin devrimleri için değerli dersler çıkartır.

Çin devrimi ve ÇKP hakkında Komintern'in görüşlerini bilmek; ÇKP ve Çin devrimi değerlendirmesi için çok önemlidir.

Bu hem ÇKP hiç bir zaman Komünist Partisi olmadı tezlerini savunmaların bu tezlerinin yanlışlığının derinliğini kavramak için; hem de Çin devrimi konusunda Mao Zedung'u her şey görüp; Komintern'in Lenin'in Stalin'in bu konudaki katkılarını red edenlerin tezlerinin yanlışlığını görmek için gereklidir.

Birinci mesele ile ilgili, Komintern'in Çin KP ni "bütün yarı sömürge ve sömürge ülkelerdeki partilere örnek mücadele veren" bir parti olarak değerlendirdiğini yukardaki (yazıdaki) belgeler açıkça ortaya koymaktadır. Stalin ve Ko-

mintern ÇKP'yi, KP olarak değerlendirirken, onun yanlışları ile uzlaşmıyor; yanlış yapmadığını iddia etmiyorlar. Onlar yanlışları düzeltmek için mücadele ediyorlar.

İkinci mesele ile ilgili olarak ise belgeler, Çin devrimi konusunda Komintern'in bizzat Stalin'in doğrudan katkıları ile, doğru bir genel çizgi tespit ettiğini açık bir biçimde ortaya koymaktadır. (1)

Görüldüğü gibi bizim "Çin devriminin bütün temel sorunlarının Lenin Stalin Komintern tarafından çözülüp ÇKP'nin önüne konduğu şeklinde bir tezimiz yoktur. Bu 2. Merkez Komitesinin bize mal etmeye çalıştığı bir aptallıktır. Bizim tezimiz, Komintern'in Çin devrimi konusunda doğru bir genel çizgi tespit ettiğidir. Bu bizzat Mao Zedung tarafından da tespit ve teslim edilen, bizim Mao Zedung yazısında belgeleri ile ortaya koyduğumuz bir gerçektir.

Görüldüğü gibi 2. Merkez Komitesi bizim görüşlerimizi eleştireceği yerde; kendisinin bize mal etmeye çalıştığı aptalca görüşleri "mahkum etmeyi" tercih

Dipnot 1:

Biz bugüne kadar Çin devrimi konusunda Lenin, Stalin ve Kominternin katkılarını fazla önemsemedik. Çin devrimi konusunda -ÇKP'nin çizgisini Dünya Komünist Hareketinden neredeyse bağımsız olarak ele aldık. Halbuki biraz incelendiğinde Komintern'in ve Stalin'in ideolojik ve siyasi planda ÇKP'ye yaptığı mazzam yardım kolaylıkla görülebilmektedir. ÇKP ve Çin Devriminin incelendiği her yerde bu sorun ortaya konmak zorundadır. Bizim bu konudaki yanlış, Komintern ve Stalin'in Çin devrimi konusundaki katkılarını hiçe sayan, örnek Pz. sayı 2 deki "Yüce Öğretmen, Büyük ML Mao Zedung ölümsüzdür" ve sayı 3 de "Çin devrimi deneyi Halkımızın Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesine ışık tutuyor" başlıklı yazılardır.

ediyor. O, bu "mahkum etme" işini yaparken de, kendi gerçek, revizyonist görüşlerini ortaya koyuyor. 2.Merkez Komitesinin bu konuda savunduğu görüşlerin revizyonist özü, özellikle Stalin'e yaptığı gerçekte seviyesiz saldırıdan başka bir şey olmayan sözüm ona eleştirilerinde açıkça ortaya çıkıyor.

2.Merkez Komitesi, Stalin'e, şu çok bilimsel!!! eleştirileri getiriyor:

- "Stalin yoldaş, Çin devriminde milli burjuvazinin rolü meselesini teorik olarak çözemedi, çözemezdi, çünkü teoriyi dayandırabilecek yeterli sosyal pratik henüz oluşmamıştı." (Rapor s 31)

- "1926 da yükselen köylü hareketi karşısında Stalin burjuvazi ile olan cephenin sarsılmaması kaygısı ile ÇKP'ne bir telgraf göndererek, köylü hareketinin sınırlandırılmasını istemiştir. Fakat bunu bir kaç hafta sonra düzeltmiştir." (rapor s 33)

- "1931-1935 arasındaki Wang Ming'in "sol" çizgisinde ve Japonya'ya karşı direnme savaşının ilk yıllarında yine Wang Ming'in sağ çizgisinde Stalin'in de desteği önemli rol oynamıştır."

- "Stalin'in 1945 de ÇKP'nin iç savaşa girişmesine karşı çıkmış, ve uzun süre Çan Kay Şek ile ilişkilerini sürdürmüştür" (Rapor s. 33/34)

Bu eleştirilerden birincisinin ayakları havadadır. Çünkü Stalin (ondan da önce Lenin), demokratik ve milli devrimlerin gündemde olduğu ülkelerde burjuvazinin bir kesiminin devrim saflarında yer alma imkanı olduğunu defalarca belirtmişlerdir. Pratikte de, bu soruna somut yaklaşmışlardır. Ve doğru tavır, Marksist-Leninist tavır da budur.

Stalin önderliğinde Komintern, Çin devrimi ile ilgili olarak, burjuvazinin emperyalist boyunduruğa karşı olan kesiminin milli demokratik devrim içinde yer aldığını, proletaryanın müttefiki olduğunu, ama bu müttefikin sallantılı ve geçici bir müttefik ol-

duğunu doğru olarak tespit etmişlerdir. Çin devriminin gelişmesi bu tespitlerin doğruluğunu pratikte ispatlamıştır. Marksizm-Leninizm "milli burjuvazi" ile ilgili teorik sorunu, daha Komintern'in 4. Kongresinde (1922 de) çözmüştür. Çin devrimi, bu teorik çözümlerin doğruluğunu pratikte ispatlaması, ve devrinleştirilmesine imkan vermesi açısından önem taşır. Bunu red etmek, Mao'nun "demokratik devrim konusunda Marksizm-Leninizm'e katkıları"nı ispatlamak çabası ile gerçeklerin inkarıdır. 2.Merkez Komitesi işte önce bunu yapmaktadır.

İkinci mesele, Stalin'in bu sorunu "teorik" olarak çözemediği tezinin ardında yatan anlayış meselesidir. 2.Merkez Komitesi bu konuda Stalin'e "milli burjuvazi ile ittifak" sorununa somut yaklaştığı açısından karşı çıkmaktadır. Stalin ve Komintern, Milli burjuvazi ile demokratik ve milli devrim için de ittifakı mümkün görmelerine rağmen, hiç bir zaman devrimin kaderinin bu ittifaka bağlı olduğunu, bu ittifakın gerçekleşmemesi halinde demokratik devrimin, milli devrimin başarıya ulaşamayacağını düşünmemişlerdir. Bu yüzden de milli burjuvazinin devrime ihanet etmesi halinde onun ittifak dışında tutulmasını doğru olarak önermişlerdir. 2.Merkez Komitesine göre ise, milli burjuvazi ile ittifak milli ve demokratik devrim için mutlak gerekliliktir. Bu ittifak sağlanamazsa, devrim başarıya ulaşamaz. İşte 2.Konferansın ve 2.Merkez Komitesinin bu anlayışlı revizyonist bir anlayıştır. Soruna böyle revizyonist gözlemlerle yaklaşıldığında tabii ki Stalin'de hatalar keşfetmek, onun "milli burjuvazinin rolü meselesini teorik olarak çözmediği"ni iddia etmek kaçınılmaz olur. İşte 2.Merkez Komitesinin yaptığı tam da budur.

2. Merkez Komitesinin raporunda Stalin'e getirdiği ikinci eleştiriye yani "Stalin'in 1926 da ÇKP'ye telgraf gönderdiği, köylü hareketinin sınırlandırılmasını istediği eleştirisi"ne gelince: Bu eleştiri, SEKP içindeki troçkist kanat tarafından, (Stalin'e

değil ama Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'na) 1927 de getirilen, ve Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu'nun Çin konusundaki genel çizgisinin yanlışlığını ispatlamak için getirilen bir eleştiridir. Gerçekten de 1926 Ekiminde ÇKP'ne, Şangay'ın alınışına kadar toprak devriminin şiddetlendirilmemesi gerektiğini bildiren bir telgraf gönderilmiştir. Ama telgrafı gönderen 2.Merkez Komitesinin iddia ettiği gibi Stalin değil, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulunun, Çin ile ilgili bürosudur! Bu telgraf Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu adına gönderildikten bir kaç hafta sonra, 1926 Kasımında yine Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu tarafından (Stalin tarafından değil!) hata olarak tespit edilmiş, ve geri alınmıştır. Stalin SBKP/B Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonunun 1 Ağustos 1927 deki oturumunda yaptığı bir konuşmada soruna değinmiş, ve Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu adına 1926 Ekiminde gönderilen bu telgrafın hata olduğunu bizzat Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu tarafından tespit edildiğini; ve bu telgrafın Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulunun Çin devrimi hakkındaki genel çizgisini yansıtmadığını belirtmiştir. Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulunun genel çizgisini yansıtmayan, ve Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu tarafından bir kaç hafta içinde düzeltilen, ve Çin devrimi içinde pratik bir zarara yol açmayan bir telgrafın sorumluluğunu Stalin'e yükleyerek, Stalin'i eleştirmek, SBKP içindeki troçkist muhalefetin bile yapmadığı bir işti. Onlar Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulunu eleştirip, Stalin'e dolaylı olarak saldırıyorlardı. Şimdi sağa sola troçkist çamuru atan, yaftalar yapıştıran şanlı! 2. Merkez Komitesi SBKP içindeki troçkist kanattan daha da ileri gidip, troçkistlerin Komünist Enternasyonal Yürütme Kuruluna getirdikleri eleştiriye alıp Stalin'e mal edip, ona doğrudan saldırma şerefini (daha doğrusu şerefsizliğini!) elinde tutuyor. Bu konuda ve bu tavırları ile "troçkist" yaftası en çok 2.Merkez Komitesine yakışmaktadır!

Bu konuda 2.Merkez Komitesinin siyasi sahtekarlığının (bu konuda söz konusu olan cahillik değildir, bilinçli çarpıtma, yani siyasi sahtekarlıktır. Çünkü 2.Merkez Komitesinin aşağıda yayınladığımız yerden haberi vardır!) derecesinin kavranılması için, Stalin'in 1926 Ekiminde Şangay'a gönderilen telgraf ve Kominternin genel çizgisi hakkında söylediklerini aşağıya alıyoruz. Stalin şöyle diyor:

Kamenev ve Zinovyev burada 1926 Ekiminde Şangay'a gönderilen ve Şangay'ın alınışına kadar bir süre için toprak devrimini şiddetlendirmek gerektiğini bildiren tek bir telgrafı örnek verdiler. Bu telgrafın doğru olduğunu söylemek akıldan bile geçmez. Komintern'in yanılmaz olduğunu hiç bir zaman düşünmedim, şimdi de düşünmüyorum. Yer yer hatalar yapılabilir ve kuşkusuz bu telgraf da bir hatadır. Fakat birincisi bu telgraf, muhalefet herhangi bir itiraz ileri sürmeden ya da bir uyarı yapmadan önce, bizzat Komintern tarafından birkaç hafta sonra, 1926 Kasımında geri alındı. İkincisi, muhalefet bu konuda şimdiye kadar neden susmuştur; bu telgraf akıllarına neden ancak dokuz ay sonra geliyor ve neden bu telgrafın dokuz ay önce Komintern tarafından geri alındığını Partiden gizliyorlar? Bu nedenle, bu telgrafın önderliğimizin çizgisini belirlediğini savunmak kötü niyetli bir iftardan başka bir şey değildir. Aslında bu telgraf tek ve istisnai bir telgraftır, Komintern'in çizgisini, önderliğimizin çizgisini yansıtmaktan kesinlikle uzaktır. Nitekim bu telgrafın yukarıda söylediğimiz gibi hemen birkaç hafta sonra, çizgimizi saptayan ve önderliğimizin özelliğini yansıtan bir dizi belgeyle geri alınması da bunu doğrulamaktadır.

İzninizle burada bu belgeleri ele almak istiyorum.

Örneğin, Komintern'in 1926 Kasımında, yani yukarıda adı geçen telgraftan bir ay sonra toplanan Yedinci Genel Toplantısında alınan kararın bir bölümü şöyledir:

«Bugünkü durumun özelliği geçiş niteliği taşımasıdır: Proletarya, uzun vadede burjuvazinin önemli kesimleriyle bir blok kurma siyasetiyle, uzun vadede köylülükle ittifakını daha da sağlamlaştırma siyaseti arasında bir seçim yapmak zorundadır. Eger proletarya köklü bir toprak programı kov-

mazsa, köylülüğü devrimci mücadeleye çekemez ve millî kurtuluş hareketinde hegemonyasını da yitirir.» (abç. — J. Stalin)

Ve sonra:

«Millî kurtuluş davasıyla toprak devrimini bir tutmadığı sürece (abç. — J. Stalin) Kanton halk hükümeti devrimde iktidarını koruyamaz ve yabancı emperyalizmle yerli gericiğe karşı tam bir zafer kazanamaz.» (Bkz. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin Yedinci Genel Toplantısı Kararı)

İşte size, Komintern önderliğinin çizgisini gerçekten yansıtan bir belge.

Doğrusu herkesin bildiği bu Komintern belgesini, muhalefetin önderlerinin atlamış olması çok gariptir.

Ayrıca, benim *ayrı 1928 yılının Kasımında*, Komintern'in Çin komisyonunda yapmış olduğum bir konuşmayı da burada hatırlatmamın kendini beğenmişlik olmayacağı kanısındayım. Yedinci Genel Toplantının Çin meselesi konusundaki kararı, benim de katılmamla, bu konuşmaya dayanılarak hazırlanmıştır. Bu konuşma, daha sonra, «Çin Devriminin Uzun Vadeli Gelişme Yönü Üzerine» başlığı altında ayrı bir broşür olarak da yayınlanmıştır. İşte bu konuşmadan bazı bölümler:

«Guomindangcılar arasında ve hatta Çin komünistleri arasında, köyde devrimin gelişmesini mümkün görmeyen, çünkü köylülüğün devrime sokulmasının, anti-emperyalist birleşik cepheyi sarsacağından korkan kim-seler bulunduğunu biliyorum. Yoldaşlar, bu korkunç bir yanıldır. Çin köylülüğü devrime ne kadar hızla ve ne kadar köklü bir biçimde sokulursa Çin'deki anti-emperyalist cephe de o kadar sağlam ve güçlü olur.»

Ve sonra:

«Çin komünistleri arasında, işçilerin kendi maddi ve hukuki durumlarını düzeltmek için grev yapmalarını istemeyen ve işçileri grevden caydırmaya çalışan yoldaşlar bulunduğunu biliyorum. (Bağırmalar: «Kanton'da ve Şanghay'da böyle oldu.») Yoldaşlar, bu bü-

yük bir hatadır. Bu, Çin'de proletaryanın ve onun taşıdığı özel ağırlığın vahim bir şekilde küçümsemesi demektir. Bu nokta, tezlerde kesinlikle olumsuz bir şey olarak saptanmalıdır. Çin komünistleri eğer bugünkü elverişli durumdan, işçilere, grevlerle de olsa, onların maddi ve hukuki durumlarını düzeltmek için yardım etmek üzere yararlanmazlarsa, bu büyük bir hata olur. O zaman Çin'de ne diye devrim yapıyoruz?» (Bkz. J. V. Stalin, «Çin Devriminin Uzun Vadeli Gelişme Yönü Üzerine».)³

Ve işte üçüncü bir belge. Bu belge 1928 Aralık ayında, yani Çin'in bütün şehirlerinden, işçilerin mücadelesinin buhrana, işsizliğe, fabrika ve işyerlerinin durmasına yol açtığı şeklinde haberlerin Komintern'e yağdığı döneme ait bir belgedir:

«Şehirlerdeki genel geri çekilme siyaseti ve işçilerin kendi durumlarını düzeltme mücadelesinin kısıtlanması siyaseti hatalıdır. Elbette köylerdeki mücadele geliştirilmelidir, fakat aynı zamanda işçilerin maddi ve hukuki durumlarını düzeltmek için elverişli olan şartlardan yararlanmak ve işçilerin mücadelesine ağırlıkları ve aceleciliği önleyen örgütlü bir nitelik kazandırmak için her bakımdan çaba gösterilmelidir. Burada önemli olan şehirlerdeki mücadelenin büyük burjuvazi tabakalarına ve öncelikle de emperyalistlere karşı yönelmesi için özel bir çaba harcamaktır. Çünkü Çin küçük ve orta burjuvazisi ancak böylece ortak düşmana karşı birleşik cephe çerçevesi içinde kalacaktır. Bizce hakem kurulları, iş uyuşmazlığı mahkemeleri vb. sistemi, bu kuruluşlarda doğru bir işçi siyaseti izlenmesi şartıyla amaca uygundur. Fakat grev özgürlüğüne karşı, işçi toplantılarına vb. karşı kararnamele kesinlikle hoşgöremeyiz, bunu başından açıklamayı gerekli görüyoruz.»

Çan Kay-şek'in yaptığı darbeden⁴ bir buçuk ay önce yazılan dördüncü bir belge ise şöyledir:

³ Bkz. J. V. Stalin, *Esaslar*, Cilt VIII, Almanca baskı, s. 329, 332.

⁴ Söz konusu olan, Çin'de 12 Nisan 1927 tarihinde Çan Kay-şek başkanlığındaki sağcı Guomindangcılar tarafından gerçekleştirilen karşı-devrimci darbedir. Darbenin sonucunda Nanking'de karşı-devrimci bir hükümet kurulmuştur.

•Guomindang ve ordudaki komünist hücrelerin çalışması güçlendirilmelidir. Hücre bulunmayan fakat bunları örgütlenmeye mümkün olduğu her yerde hücreler örgütlenmeli; komünist hücrelerin örgütlenmesinin mümkün olmadığı yerlerde ise, gizli faaliyet gösteren komünistlerin yardımıyla yoğun bir çalışma geliştirilmelidir.

•Hedef, işçi ve köylülerin silahlandırılması, yerel köylü komitelerinin silahla kendini koruyan gerçek iktidar organları haline dönüştürülmesi vb. olmalıdır.

•Komünist Partisi her yerde ve her zaman adıyla sınıyla ortaya çıkmalıdır. Kendini gönüllü olarak yarı-legaliteye mahkum etmek hoşgörülemez. Komünist Partisi kitle hareketinin ayak bağı olmamalıdır. Komünist Partisi sağ Guomindangcılarla hain ve gerici siyasetine göz yummamalı, sağcılarla açığı çıkarmak için kitleleri Guomindang ve Çin Komünist Partisi etrafında seferber etmemelidir.

•Kendini devrime adanmış bütün komünistler dikkatlerini Çin devriminin, bugün sınıf güçlerinin yeniden saflaşması ve emperyalist orduların yığınak yapması dolayısıyla nazik bir dönemden geçtiği ve yeni zaferlerin ancak kitle hareketinin geliştirilmesi kararlılıkla hedef alınırsa mümkün olacağı meselesine çevirmelidirler. Bu yapılmazsa devrim büyük bir tehlikeyle karşılaşacaktır. Bu nedenle talimatları uygulamak her zamankinden daha büyük önem kazanıyor.

Ama daha önce, daha 1926 Nisanında, sağ Guomindangcılarla Çan Kay-şek'in darbesinden bir yıl önce, Komintern, Çin Komünist Partisini uyarmış ve ona "Sağcıların Guomindang'dan ayrılmasının veya atılmalarının sağlanması" talimatını vermişti.

Komintern, sömürge devriminin ilk aşamasında emperyalizme karşı birleşik cephe taktığını bu şekilde kavriyordu ve hâlâ da öyledir.

(Alıntı: Milli Demokratik Devrim Aydınlik Yayınları No 41 Birinci Baskı Temmuz 1977 Çin Üzerine adlı yazıdan 1 Ağustos 1927 sayfa 168-169-170-171-172)

Görüldüğü gibi, Merkez Komitesinin bizi inandırmaya çalıştığı gibi, Stalin "burjuvazi ile cepheyi muhafaza etmek için sınıf mücadelesinin durdurulmasından yana" hiç bir zaman olmamıştır. Mao Zedung, Çin de köylü hareketinin önemini vurguladığı "Hunan Köylü hareketi üzerine araştırma raporu"nu yazmadan da ha bir yıl önce, Stalin, Çin'de toprak-tarım devriminin ve köylü hareketinin oynadığı muazzam role ve öneme dikkat çekmiştir. Bu tarihi gerçekleri 2.Merkez Komitesinin seviyesiz saldırıları da ortadan kaldıramaz.

Stalin'e 2.Merkez Komitesinin getirdiği 3. eleştiri yani Stalin'in Wang Ming'in hatalarını desteklediği "eleştirisi", ispatlanmaya ihtiyacı duyulmayan bir iddia düzeyindedir. Bir iddia getirildiği zaman, bu iddiayı getirenler onu ispatlamak zorundadırlar. Biz, 2.Merkez Komitesini bu iddiasını Stalin'den yaptığı alıntılarla, belgelerle ispatlamaya çağırıyoruz. Bunu yapmaması halinde kendisinin siyasi sahtekar, kalpazan olduğunu ilan ediyoruz.

Stalin'e Merkez Komitesinin getirdiği dördüncü eleştiri! de ispatsız iddia düzeyindedir. Bir önceki "eleştiri" için söyledığımız, bunun için de geçerlidir. Ama bu eleştirinin ilginç bir yönü daha vardır, o da eleştirinin içeriği ile ilgilidir. Burada "Stalin" 1945 de Çin'de iç savaşa karşı çıktığı konusun da eleştiriliyor. Yani 2.Merkez Komitesi Çin'de 1945 de iç savaş siyasetinin doğru olacağını savunuyor. Bizim tavsiyemiz, 2.Merkez Komitesinin doğru bulup savunduğunu söylediği Mao'nun 1945'deki siyasetini doğru dürüst incelemesidir. Bu dönemde, Çin halkı savaştan yeni çıkmış durumdadır ve bir iç savaş için ideolojik olarak hazır değildir. Çan Kay Şek'in karşı devrimci yüzünün halk içinde teşhiri, devrimin iç savaş mümkün olmadan gerçekleşmesinin imkansız olduğunun kitleler tarafından kendi tecrübeleri ile kavranması gerekmektedir. Bu yüzden (Stalin değil!) Mao ve ÇKP bu dönemde kendilerinin iç savaş istemediklerini ortaya koyar, "Koalisyon hükü

meti kurma" planını ortaya sürer, iç savaşı engellemek için Kuomintang ile görüşmeler yapar; ve Kuomintang'ı iç savaş kışkırtıcılığı ile suçlar! Görüldüğü gibi 1945 de ÇKP'nin iç savaşa girmek istediği, ve onun Stalin tarafından engellendiği gibi iddialar saçma, gerçeklerle uyumsuzluğu açık ortada olan iddialardır. Merkez Komitesinin Stalin'e getirdiği bu sözde eleştiri, onun Stalin düşmanlığının gözünü nasıl kararttığını göstermesi açısından ilginçtir.

2.Merkez Komitesi bu çok bilimsel eleştirileri! getirdikten sonra; Stalin'in bu konularda özeleştirisi yaptığını da söylüyor. 2.Merkez Komitesi bu özeleştirisinin! belgelerini ortaya koyarsa, dünya Marksist Leninist Hareketi mutlaka kendine minnettar olacaktır!

Bu konu ile ilgili olarak 2.Merkez Komitesi raporun da bizim "inkarcı" olduğumuzu, Mao'nun katkılarını red ettiğimizi ve "Her şeyi Stalin ve Komintern çözüştü" dediğimizi (Rapor s. 31) iddia ediyorlar. Bu iddianın Stalin'le ve Kominternle ilgili kesiminin yalan olduğunu yukarıda ortaya koyduk. Mao ile ilgili olarak ise Demokratik Halk Devrimine ilişkin olan, 2.Konferansa yazılı olarak sunduğumuz görüşlerimiz şöyledir:

"Demokratik Halk Devrimi sırasında Mao Zedung:

Çin'de Demokratik Halk Devrimi aşamasında Mao Zedung; Çin toplumunun yapısı; devrimin itici güçleri hedefleri; devrimin içinde bulunduğu aşama vb. gibi konularda; Uluslararası Komünist Hareket ile, Komintern ile uyum içindedir. Demokratik Halk Devrimi aşamasında Mao Zedung esas olarak Komintern'in Çin Devrimi için çizdiği çizgiyi savunmaktadır. O bu çizgiyi yalnız savunmakla kalmamış, aynı zamanda, Çin'de devrimin askeri yolu ile ilgili olarak geliştirdiği "uzun süreli Halk savaşı" askeri stratejisi ile; Marksist-Leninist teoriye katkıda bulunmuştur. Halk Savaşı Dünya Komünist Hareketine Çin devriminin tecrübelerinin ve bu konuda tecrübeleri sistem-

leştiren Mao Zedung'un bir katkısıdır. Açıktır ki, Komintern bu konuda yardımcı olmuştur. Ama bu teoriyi esas olarak geliştiren Mao Zedung'tur. Halk Savaşı stratejisi, askeri strateji olarak, pek çok yarı sömürge ülkede komünistlerin izleyeceği bir strateji olarak, görebildiğimiz kadarı ile, Mao Zedung'un Marksist-Leninist teoriye yaptığı en önemli katkıdır.

Mao Zedung bunun yanında, Çin devrimci savaşı içinde yazdığı bir dizi askeri yazıda, gerill savaşı ve bu savaşın devrimci savaş içindeki yerini mükemmel bir şekilde inceleyerek; askeri konuda Marksist-Leninistlerin eline önemli silah vermiştir.

Mao Zedung, Lenin'in, Stalin'in ve Komintern'in ortaya koyduğu "demokratik devrim"le ilgili temel görüşlere herhangi bir katkıda bulunmamıştır. Lenin, Stalin ve Komintern burjuva demokratik devrimlerin işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşebileceğini; bu imkanın hele 1917 Ekim Devriminden sonra çok daha fazlalaştığını, açık bir biçimde ortaya koymuşlardır. Lenin proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilecek demokratik devrimden durmaksızın sosyalist devrime geçilebileceğini teorik olarak daha 1905 devrimi sıralarında ortaya koymuş; bu görüşlerini daha sonra sistemleştirmiş ve geliştirmiştir. Aynı görüşler Stalin'in ve Komintern'in yazılarında açık bir biçimde yer almıştır. Mao Zedung bu konuda Marksist-Leninist teoriye herhangi bir katkıda bulunmamıştır. Yaptığı Marksist-Leninist teoriyi Çin şartlarında savunmak ve Çin devriminin pratiğinde uygulamaya önderlik etmek olmuştur. (2) "

Dipnot 2:

Mao Zedung'un savunulduğu Pzn. yazılarında, Lenin, Stalin ve Komintern'in Çin devrimi konusundaki katkılarında söz edilmemekte; Stalin'in ve Komintern'in daha önce açıklığa kavuşturduğu bir dizi mesele, sanki ilk defa Mao Zedung tarafından açıklığa kavuşturulmuş gibi bir tavır takınılmaktadır.

Bu görüşlere bugün de ekleyecek bir şeyimiz yoktur. Bu görüşlerin "revizyonist troçkist kırması" görüşler olduğunu iddia edenler, iddia etmeyi bırakıp, belgelere dayanarak, bu görüşlerin neresinin revizyonist, neresinin troçkist olduğunu ispatlamak zorundadır.

b) Milli burjuvazinin rolü sorunu:

2.Konferansta bu konuda tartışma demokratik halk devrimi aşamasında milli burjuvazi ile ittifakın mutlaka gerekli olup olmadığı; milli burjuvazi ile ittifakın gerçekleşmediği şartlarda, demokratik devrimin zaferinin mümkün olup olmadığı sorusunda yoğunlaştı. Bu konuda yurtdışı delegeleri görüşlerini detaylı olarak ortaya koyduktan sonra, TKP/ML 2.Konferansına hazırlık aşamasında yurtdışında yapılan konferansta bu konuda oy birliği ile alınan şu karar, karar tasarısı olarak 2.Konferansa sundular:

" 15 No'lu karar:

Anti-emperyalist-anti-feodal devrim aşamasında milli burjuvazinin devrimci kesimi (orta burjuvazinin devrimci kesimi) ve küçük burjuvazi devrime katılabilir, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede yer alabilir.

Bu anti emperyalist-anti-feodal devrim aşamasında milli burjuvazinin devrimci kesimi ile cephe sorununu (ittifak sorununu) gündeme getirir.

Proletarya açısından, sallantılı da olsa, güvenilmez ve geçici de olsa, kitle temeline sahip müttefikler kazanmak devrimin en önemli sorunlarından biridir.

Proletarya milli burjuvazinin devrimci kesimini emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede bu mücadelenin içine çekmeye çalışmalıdır. Bu yönde taktikler izlemelidir.

Burada sorun burjuvazinin devrimci kesiminin geçici ve sallantılı bir müttefik olmasının i-

yi kavranmasıdır.

Milli burjuvazinin devrimci kanadı, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele içinde proletarya ile ittifak kurarsa da, ideolojik alanda proletaryanın düşmanıdır. Amacı proletaryayı kendi iktidarı için kaldıraç olarak kullanmaktır.

Proletarya burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurduğu dönemlerde de bu konuda açık olmalıdır.

Milli burjuvazinin bir kesiminin anti-emperyalist, anti-feodal mücadelede proletarya ile kurduğu ittifak kesinlikle geçici bir ittifaktır; proletaryanın gücü, burjuvazinin gücü emperyalizmin ülkede durumu, enternasyonal durum vb. bir dizi şarta bağlıdır.

Çin devriminin tecrübesi, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorununun emperyalizme karşı mücadele görevlerinin öne çıktığı şartlarda çok daha açık bir biçimde gündeme geldiğini; bu dönemlerde bu ittifakın kurulmasının imkanlarının çok daha fazla olduğunu; buna karşılık tarım devriminin esas olduğu dönemlerde bu ittifakın bozulduğunu göstermektedir.

Görüşümüze göre yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde anti-emperyalist, anti-feodal devrim aşamasında, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak kurulması imkanının varlığı, bu ittifakın mutlaka kurulacağı, bu ittifak olmadan devrimin zafere ulaşmasının imkansız olduğu anlamına gelmez. Proletaryanın emekçi kitleleri sıkıca kendi önderliğinde birleştirmiş olduğu, milli burjuvazinin kitleler içinde önemli etkinliğinin olmadığı şartlarda, böyle bir ittifak kurulmadan da devrimin zafere ulaşması mümkündür. Bu kötü bir şey değil; iyi bir şeydir.

Merkez Komitesi raporunda milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorunu yer yer milli burjuvazi(bütünü) ile ittifak olarak or taya konarak hata yapılmaktadır.

Merkez Komitesi raporunda AEP bu ittifakın geçici olduğunu söylediği, bunu eleştirdiği nok tasından da eleştirilmektedir. Bu da hatalıdır.

Merkez Komitesi raporunda Mao Zedung'un Demokratik Halk İktidarı konusunda "milli burju vazinin halk saflarında olduğu için Demokratik Halk İktidarı içinde yer alacağı" tezini genelleştirdiği görüşü getirilmektedir. Mao'nun bunu genelleştirdiğini söylemek doğru değildir. Böyle bir genelleştirme Mao'da ancak eğilim olarak tespit edilebilir.

Demokratik Halk İktidarı saflarında milli burjuvazinin yer alacağını kural olarak savunmak yanlıştır. Bu şartlara bağlı bir olgudur."

Bu karar tasarısı 2.Konferansa hakim olan anti-yurtdışı cephesi tarafından "troçkist tek aşamalı devrim düşüncesini" savunuyor" gerekçesi ile red edildi! 2. Konferansın anti-yurtdışı cephesini oluşturan çoğunluğu, milli burjuvazi(nin bir kesimi) ile ittifakı sorununun şartlara bağlı olduğu gerçeğini red ederek demokratik devrimin kaderini milli burjuvazi(nin bir kesimi) ile kurulacak cephenin gerçekleşip gerçekleşmemesine bağlayarak, açık revizyonist bir konuma girdi. Üstelik, bu, milli burjuvazinin cephe içinde yer almasını güç sorununa bağlı olarak ele alan, bu yüzden de "ancak bir veya bir kaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulduktan sonra" Halkın Birleşik Cephesinin kurulmasını(pratik olarak milli burjuvazinin cephe saflarında yer almasını-YN) mümkün gören İbrahim Kaypakka'yı savunma adına yapıldı. Çokça "parti çizgisi" demagogjisi yapanlar, tam da parti çizgisinin en azından yaklaşımının (cephenin pratik olarak kurulmasını güç sorunu olarak gören yaklaşım-YN)doğ

ru olduğu bu noktada; revizyonist görüşleri savunup, karar olarak geçirdiler.

Onlar "milli burjuvazinin mutlak cephe içinde yer alması" gerektiği şeklindeki revizyonist tezlerini Çin devrimi deneyi ve Mao Zedung'a dayandırmaya çalışıyorlar. Milli burjuvazi ile ittifakın (söz konusu olan siyasi ittifaktır!) bütün demokratik devrim aşaması boyunca genel program olarak görüyorlar. Bu konuda Mao'dan şu alıntıyı yapıyorlar :

"Yeni demokrasi genel programımız bütün burjuva devrim aşaması boyunca bir kaç on yıl değişmeyecektir. (Mao'nun burada genel programdan anladığı şey, demokratik devrim aşaması boyunca, devrimin hedefinin emperyalizm,komprador kapitalizmi ve feodalizm olduğu, devrimin henüz kapitalizmin temellerine yönelmediğidir.Stratejik sorun budur.-YN) Fakat bu aşama boyunca dönem dönem şartlar değişmiştir ve değişmektedir. Ve bizim de özel programımızı buna uygun olarak değiştirme zorunluluğumuz doğaldır. (Özel program, değişen şartlara göre tavrı takınmak zorunluluğundan kaynaklanmaktadır. Özel programın konusu olan sorunlar taktik sorunlardır-YN) Örneğin yeni demokrasi genel programımız Kuzey Seferi, Toprak Devrimi ve Japonya'ya karşı direnme savaşı dönemleri boyunca aynı kaldı; fakat bu üç dönemde de dostlarımız ve düşmanlarımız aynı kalmadığı için özel programımızda değişiklikler olmuştur." (abc) (Aktaran Rapor, s.33)

Bu alıntıda çok açık bir biçimde görüldüğü gibi ,devrimin dostları ve düşmanlarında, aynı devrim aşaması içinde dönem dönem değişiklik olabilmektedir ve bu yeni tavırlar gerektirmektedir. Mesela Çin'de milli burjuvazi ile kurulan cephe 1927 de dağılmış,1935 de yeniden kurulmuştur. 1935 de kurulan cephe 1945 de dağılmış, 1947 de tavanda ittifakı daha dar olan yeni bir cephe kurulmuştur. Görüldüğü gibi, milli burjuvazinin bir kesiminin cephe içinde yer alması

sorununu Mao Zedung "özel programın" bir sorunu , taktik bir sorun olarak görmektedir. Bunun böyle olduğunu Çin devrimi süresinde ÇKP nin izlediği so - mut siyasetler de göstermektedir.

1927 de milli burjuvazinin devrime ihaneti, karşı devrim saflarına iltihakı sonucu milli burjuvazi (nin sol kesimi ile de !) ile siyasi ittifak dağılmıştır. Ama bu siyasi ittifakın dağılması , devrimin kapitalizmin temellerine yönelmesini beraberinde getirmemiştir. Milli burjuvazi ile siyasi ittifak dağılmış olmasına rağmen, devrimin anti-emperyalist , demokratik niteliği ; devrimin yöneldiği esas hedefler (emperyalizm, komprador kapitalizmi, feodalizm) devrim aşaması ve bu aşamaya uygun genel program de ğışmemiştir. Bu dönemde devrim milli burjuvazi devri me katılmadan da zaferler kazanmıştır. Kırlık bölgelerde işçi köylü sovyetleri kurulmuştur. Daha sonra 1935 den itibaren şartlarda görülen derin değışiklikler, milli burjuvazi ile ittifakı yeniden mümkün hale getirmiştir. Bu dönemde ÇKP taktik değıştirmiş, yeniden milli burjuvazi ile cepheye yönelmiştir. Bunu Mao Zedung şöyle açıklıyor :

" O halde KP neden demokratik işçi köylü dikta törlüğünden vaz geçtiğini ve toprak ağalarının topraklarına el konulmasının durdurulduğunu ilan etti? Sebeb bir süre önce de açıkladığımız gibi, bunların yanlış olması değildir.Silahlı Japon emperyalist saldırısı ülke içindeki sınıf ilişkilerinde bur değışikliğe yol açmış ve böylece ülkedeki bütün sınıfların Japon emperyalizmine karşı birleşmesini sadece gerekli kılmakla kalmamış, aynı zamanda bunu mümkün hale getirmiştir.Faşizme karşı ortak mücadele uğruna faşizme karşı birleşik cephe sadece Çin'de değil bütün dünyada hem gerekli hem de mümkündür. Bu nedenle Çin'de bir milli ve demokratik birleşik cephe kurulmasından yanayız. Demokratik işçi köylü diktatörlüğü yerine , bütün sınıfların ittifakına dayanan bir demokra

tik cumhuriyeti bu esaslara dayanarak önermiş bulunuyoruz." (Mao Zedung,Seçme Eserler,c.2, s.35)

Burada da Mao'nun milli burjuvazi ile cephenin kurulmasını şartlara bağlı olarak ele aldığı gayet açıktır.

2.Merkez Komitesi bu konuda Mao'yu kendi revizyo - nist bakış açısından yorumladığı için Mao'nun milli burjuvazi ile ittifakı mutlak gereklilik olarak gördüğünü ispatlamaya çaballıyor. Ama bu çabası boşunadır. Mao'nun kendisi değil ama, Mao Zedung Düşüncesi denen revizyonist düşünce, emperyalizme bağlı ülkelerde milli burjuvazi ile siyasi ittifakı mutlak gereklilik olarak göstermiştir. 2.Merkez Komitesi, gerçekte bu konuda Mao'yu değil; revizyonist Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmaktadır.

Bu o kadar açıktır ki; 1.Konferansta "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının kullanılması red edilmiş olduğu halde ve 2.Konferansta bu konuda yeni bir karar alınmadığı halde, 2.Konferans raporunda "Yurtdışının çizgisinin ... Mao Zedung Düşüncesi ile taban tabana zıt bir sonucu vardığını" (rapor,s.33) açıklayabilmektedir. Evet bizim görüşlerimiz, anti-Marksist-Leninist "Mao Zedung Düşüncesi ile taban tabana zıttır." 2.Merkez Komitesinin görüşleri ise (Mao'nun görüşleri ile değil-ama) Mao Zedung Düşüncesi ile uyum içindedir !

c)Halk Savaşı Sorunu

Bu konuda tartışma "halk savaşı"nın (yani iktidarın kırlık bölgelerde parça parça ele geçirilmesi ve büyük şehirlerin süreç içinde kırlardan kuşatılarak ele geçirilmesi şeklindeki askeri yol) bütün yarı-sömürge ülkeler içinde genel geçerliliğe sahip olup olmadığı konusunda yoğunlaştı. Yurtdışı delegeleri herhangi bir ülkede devrimin nasıl bir yol izleyeceğinin somut o ülkenin şartlarına ve uluslararası etkenlere bağlı olan bir sorun olduğunu, halk savaşı'nı bütün yarı sömürge ülkeler için

geçerli olduğu tezinin yanlış olduğunu savundular. Buna karşı anti yurtdışı cephesi, bütün yarı sömürge ülkeler için halk savaşı yolunun genel geçerli olduğu tezini savundu. Fakat bu tez, bu mutlaklıkta kendilerini de korkutmuş olacak ki; anti yurtdışı cephesi, "istisnalar" olabileceğini -yani bu tezin bütün yarı-sömürgeler için geçerli olmadığını-(bkz.rapor s.42) kabul etmek zorunda kaldı.

2.Merkez Komitesi, Halk Savaşı meselesinde burada da durmuyor. Raporda yurtdışının görüşlerini başka bir noktadan da eleştiriyor. 2.Merkez Komitesi raporda şöyle diyor:

"Yurtdışı çizgisi ikinci olarak Halk Savaşı, teorisini "askeri strateji" adlandırması altında basitçe bir şiddetin kullanış biçimi "derekesine düşürmektedir.(Evet gerçekten de yurtdışı Halk Savaşı'nı "devrimin askeri yolu" olarak görmektedir. Ama bu yaklaşımı 2.Merkez Komitesi adeta Halk Savaşı'na hakaret olarak görüyor. Bakın 2.Merkez Komitesine göre Halk Savaşı neymiş:

"Halk Savaşı sadece askeri anlamda şiddetin kullanılış yolu değildir. O bunun da ötesinde işçi köylü temel ittifakının gerçekleştirilmesinin, kızıl siyasi iktidarlar kurarak kitlelere devrimci alternatifin propagandasının ve kitleleri eğitip bilinçlendirmenin yolu, köylüleri örgütlendirmenin yolu, ve partinin inşasının yoludur." (Rapor, s.43)

İşte Halk Savaşı'nın bu şekilde yorumlanması, onun mutlaklaştırılması devrim yapmak için tek yolun bu olduğunun savunulmasından başka bir şey değildir.

Eğer Halk Savaşı, işçi köylü temel ittifakının gerçekleştirilmesinin yolu ise; bütün ülkelerde devrimin Halk Savaşı yolunu izlemesi zorunludur. Çünkü işçi köylü ittifakı sorunu her devrimin temel sorunlarından biridir.

Eğer kitlelere devrimci alternatifin propagandasının yapılmasının ve kitlelerin eğitilip bilinçlendirilmesinin yolu kızıl siyasi iktidarlar kurmak ise, o zaman bütün ülkelerde devrim istisnasız kızıl siyasi iktidarlar kurarak yapılmak zorundadır. Çünkü devrimci alternatifin propagandasının yapılması kitlelerin bilinçlendirilmesi her devrimin temel sorunlarından biridir.

Eğer köylüleri örgütlendirmenin yolu, Halk Savaşı yolu ise, o zaman her ülkede Halk Savaşı geçerlidir. Çünkü her ülkede köylüleri örgütlemek gerekir.

Ve nihayet parti inşasının yolu Halk Savaşı yolu ise, o zaman her ülkede devrim Halk Savaşı ile yapılacaktır. Çünkü her ülkede parti inşası devrimin vaz geçilmez şartıdır.

Devrim mesela Rusya'da Halk Savaşı yolu ile değil genel ayaklanma yolu ile zafer kazandı. Rusya'da işçi köylü ittifakı yok mu idi? 2.Merkez Komitesine kalsa, nasıl kurulduğu açıklanamaz, çünkü işçi köylü ittifakı kurmanın yolu Halk Savaşı yoludur. Ve Rusya'da devrimin yolu Halk Savaşı yolu değildir. Rusya'da köylüler örgütlenmedi mi? Parti inşa edilmedi mi? Devrimci alternatifin propagandası yapılmadı mı? Tarihi gerçekler ortadadır. Bütün bunlar olmuştur. Ve Halk Savaşı yolu izlenmediği halde olmuştur.

Görüldüğü gibi 2.Merkez Komitesi Halk Savaşını savunma ve bizleri eleştirme adına saçmalamaktan öteye gidemiyor !

d) Çin'deki şekli ile Demokratik Halk İktidarı özü itibarı ile proletarya diktatörlüğü müdür?

2.Konferansta tartışılan sorunlardan biri de "Çin'deki şekli ile Demokratik Halk İktidarının özü nedir?" sorunu idi. 2. Merkez Komitesi çıkardığı raporda şimdi bu konuda görüşlerini kendine göre sistemli bir şekilde ortaya koyuyor. Konferansta alınan "Çin'deki şekli ile Demokratik Halk İktidarı ö

zünde proletarya diktatörlüğüdür" kararını gerekçelendirmeye çalışıyor. O bunu yaparken; diğer konularda olduğu gibi bu konuda da bizim 2.Konferans sırasında savunduğumuz görüşlerimizi çarpıtıyor.

Bu sorunun daha iyi kavranabilmesi için önce Marksizm-Leninizmin klasiklerinin "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü nedir? "Proletarya diktatörlüğü nedir?" "Birinden diğerine nasıl geçilir" sorularına verdikleri cevapların ne olduğuna bakalım :

a)"İşçilerin-köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü"nedir ?

"İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü", Lenin'in ve bolşevik partisinin çarlığa karşı mücadelede, çarlığın yıkılışına kadar kullandıkları stratejik bir slogan olmuştur.

Bu sloganın içeriği nedir? Bolşevikler bu sloganı savundukları sırada devrimin yöneldiği esas hedef (siyasi planda) çarlıktır. Devrim henüz burjuvazinin tümüne ve kapitalizmin temellerine yönelmemektedir. İktisadi alanda ilk hedef feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişmesinin yolunun açılmasıdır. Bu hedefler yalnızca proletaryanın değil; çarlığın ezdiği, feodalizmin gelişmesini engellediği tüm sınıfların da hedefidir aynı zamanda. Devrimin acilen çözmesi gereken görevler sosyalist görevler değil; burjuva demokratik nitelikte görevlerdir.

Bu durumda Rusya'da menşevikler, içinde bulunulan devrim aşamasının demokratik devrim aşaması olduğunu; bunun burjuvazinin görevi olduğunu; demokratik devrimin uzun süren bir burjuva diktatörlüğü ile sonuçlanmasının kaçınılmaz olduğunu; proletaryanın demokratik devrimde görevinin burjuvaziyi desteklemek olduğunu; iktidara burjuvazinin geldiği şartlar da da kapitalizmi geliştirmesi için onu desteklemek olduğunu söylüyorlardı. Menşeviklerin planına göre, çarlığın devrilmesinden sonra bir burjuva diktatör

lüğü kurulacak, bu burjuva diktatörlüğü altında kapitalizm sınırsız bir şekilde gelişecek, böylece sosyalizme geçiş için objektif şartlar ortaya çıkmış olacaktı. Gelişen kapitalizm şartlarında gide rek nüfusun çoğunluğunu oluşturan proletarya, burjuvaziden iktidarı alacaktı.

Bolşevikler, menşeviklerin savunduğu bu görüşleri revizyonist görüşler olarak mahkum ediyor; ve bu görüşlerin "sol" görünüm altında proletaryayı demokratik devrimden uzakta tuttuğunu savunuyorlardı. Bolşeviklere göre, demokratik devrimin son sınırına dek geliştirilmesi en çok proletaryanın çıkarına idi. Proletarya demokratik devrime de bütün gücü ile katılmak ; demokratik devrimin en son sınırına kadar genişletilmesi için mücadele etmek, demokratik devrimden durmaksızın sosyalist devrime geçilmesi için mücadele etmektir. Bolşevikler çarlığın yıkılmasından sonra uzun süreli bir burjuva diktatörlüğü kurulması planını red ediyorlardı. Bolşevikler çarlık yıkıldığı zaman, ona alternatif olarak (Henüz proletaryanın emekçilerle ittifak içinde iktidarı ele geçirecek güce sahip olmadığı şartlarda) "İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü"nü savunuyorlardı. Bu diktatörlük adından da anlaşılacağı gibi saf bir burjuva diktatörlüğü olmayacaktı. Çünkü bu diktatörlük içinde proletarya da yer alacaktı. Bu diktatörlük saf bir burjuva diktatörlüğü olmadığı gibi, saf bir proleter diktatörlüğü de olmayacaktı. Çünkü bu diktatörlük içinde proletarya yanında tüm köylülük (yani küçük mülk sahipleri, küçük burjuva köylüler; ve zengin köylüler-kulaklar yani kır burjuvazisi dahil olmak üzere) de yer alacaktı. (1)

Dipnot 1 : "İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü çeşitli biçimlerde gerçekleşebilir (Mesela çeşitli partiler ortak koalisyon hükümetleri kurabilirler. Ya da 1905 de Lenin'in

Böyle bir ortak diktatörlüğün mümkün olması, de -
mokratik devrim aşamasında, çok çeşitli sınıfların
arasında geçici bir irade birliğinin olmasından
doğuyordu. Demokratik aşamada var olan bu irade bir
liğinin, sosyalist aşamada yani kapitalizmin temel
lerine yönelindiği, burjuvazinin bir bütün olarak
hedef alındığı aşamada sürmesi imkansızdı.

Bolşevikler bu anlayıştan yola çıkarak "İşçilerin
köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü"nü bir
geçiş aşaması iktidarı olarak, geçici, proletarya-
nın önderliğinde devrimin ilerlemesi ile dağılması
kaçınılmaz olan bir olgu olarak kavrayorlardı. Bol-
şeviklere karşı polemige giren menşevikler "Prole-
tarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlü-
ğü" sloganını, "bu sınıflar arasında irade birliği
yoktur ve olamaz" şeklinde eleştiriyorlardı. Bu
konuda Lenin verdiği cevapta şunları söylüyordu:

«Proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik
diktatörlüğü» sloganına karşı ileri sürülen itirazlardan
biri, proletaryanın küçük-burjuvaziyle irade birliği diye
bir şey olmayacağı halde, diktatörlüğün «irade birliği»ni
(«İskra», sayı 95) öngörüyor olmasıdır. Bu itiraz çürütü-
lemez bir şey değildir, çünkü «irade birliği» kavramının
soyut, «metafizik» bir yorumuna dayanmaktadır. Irade
birliğinin sağlandığı durumlar olduğu gibi sağlanamaya-
cağı durumlar da vardır. Sosyalizm sorunlarında ve sos-
yalizm uğruna mücadelede birliğin bulunmayışı, demok-
rasi sorunlarında ve cumhuriyet uğruna mücadelede ira-
de birliğinin olanaklı oluşunu dışılamaz. Bunu unut-
mak, demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki
mantıksal ve tarihsel farklılığı unutmak demek olur. Bu-
nu unutmak, demokratik devrimin kendine özgü niteli-
ği bakımından tüm halkı kapsadığını unutmak demek
olur: eğer bu devrim tüm halkı kapsıyorsa burada tüm
halkın gereksinme ve taleplerini gerçekleştirdiği ölçü-

Dipnot (1) in devamı

planında olduğu gibi; küçük burjuva partileri hükü-
met oluşturur; proletarya dıştan baskı unsuru ola-
rak devrimi ilerletmeye çalışır, vs.) Ama özü; ya-
ni kapitalizmin temellerine yönelmeme; feodalizmi
tasfiyeye yönelme; demokrasiyi gerçekleştirme, vs.
değişmez.

de bir «irade birliği» vardır demektir. Demokratizmin sı-
nırlarının ötesinde, proletarya ile köyün burjuvazisi ara-
sında bir irade birliğinden söz edilemez. Aralarındaki sı-
nıf mücadelesi kaçınılmazdır, ama demokratik cumhuri-
yet temelinde, bu mücadele, sosyalizm uğruna en derin
ve en yaygın bir halk mücadelesi olacaktır. Dünyadaki
her şey gibi, proletarya ve köylülüğün devrimci-demok-
ratik diktatörlüğünün de bir geçmişi ve geleceği vardır.
Onun geçmişi mutlakiyettir, sefiktir, monarşidir, ayrı-
calıklardır. Bu geçmişe karşı mücadelede, karşı devrime
karşı mücadelede, proletarya ve köylülüğün «irade bir-
liği» olanaklıdır, çünkü burada çıkarların birliği vardır.

Onun geleceği özel mülkiyete karşı mücadeledir, ücretli
işçilerin işverene karşı mücadelesidir, sosyalizm uğ-
runa mücadeledir. Burada bir irade birliği olanaksızdır.*
Burada önümüzdeki yol, mutlakiyetten cumhuriyete de-
ğil, küçük-burjuva demokratik cumhuriyetten sosyaliz-
me doğru giden yoldur.

(Burada Lenin görüldüğü gibi "İşçilerin köylülerin
devrimci demokratik diktatörlüğünü" "küçük burjuva
demokratik cumhuriyet" olarak nitelendiriyor. Bu
nitelendirme, "İşçilerin köylülerin devrimci demok-
ratik diktatörlüğü"nü çözmek için önüne koyduğu
görevlerle ilintilidir. Bu diktatörlüğün çözeceği
görevler esas olarak demokratik görevlerdir. Sosya-
list aşamada alınacak bir takım tedbirlerin de bu
diktatörlük tarafından alınması sorunun özünü değil
tirmez.)

Kuşkusuz, somut tarihsel koşullarda, geçmişin ve
geleceğin unsurları iç içe geçer, yolları birbirini keser.
Ücretli emek ve ücretli emeğin özel mülkiyete karşı mü-
cadelesi, mutlakiyetçi rejimlerde de vardır; hatta bu
mücadelenin başlangıcı serflikte dek uzanır. Ama bu, bi-
zim, büyük gelişme aşomalarını mantıksal ve tarihsel
olarak birbirinden ayırdetmemizi asla engellemez. Hepi-
miz, burjuva devrimini sosyalist devrimle karşılaştırırız;
hepimiz ikisi arasında en kesin bir ayrımın mutlak zo-
runlu olduğunda diretiriz; ama tarihte bir devrimin tek
tek kısmi unsurlarının diğer bir devriminkiyle iç içe ge-
ttiği yadsınabilir mi? Avrupa'da demokratik devrimler dö-
neminde bir dizi sosyalist hareket ve sosyalist girişim
oldu mu? Ve gelecek sosyalist devrim, Avrupa'da de-
mokratizm alanında eksik kalan çok, pek çok şeyi ta-
mamlamak zorunda kalmayacak mı?

* Özgür bir rejim altında daha hızlı ve daha yaygın ger-
çekleşecek olan kapitalizmin gelişmesi, kaçınılmaz olarak irade
birliğini hızla sonsa erdirecektir; karşı-devrim ne kadar çabuk
sefilirse, bu o kadar çabuk olacaktır.

Bir sosyal demokrat, en demokratik ve en cumhuriyetçi burjuvaziye ve küçük-burjuvaziye karşı bile proletaryanın sosyalizm uğruna sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olduğunu bir an bile olsun unutmamalıdır. Bu konuda hiçbir kuşku olamaz. Buradan da, sosyal-demokrasinin ayrı, bağımsız ve sınıf ilkesine sıkı sıkıya bağlı olarak inşa edilmiş bir partisinin mutlaka zorunlu olduğu sonucu çıkar. Buradan burjuvaziyle birlikte «ortak darbe vurma»mızın geçici niteliği ve «bir düşmanı» kollar gibi «müttefikimizi de» sıkı bir şekilde kollama görevi vb. sonucu çıkar. Bütün bunlar gene aynı şekilde kuşku götürmez şeyler. Ama, buradan geçici ve bir anlık bile olsa bugün için güncel olan görevleri unutmak, görmezlikten gelmek ya da küçümsemek gerekir gibi sonuçlar çıkarmak saçmalık ve gericilik olur. Mutlakiyete karşı mücadele, sosyalistlerin geçici ve anlık bir görevidir; ama bu görevi herhangi bir şekilde görmezlikten gelmek ya da ihmal etmek, sosyalizme ihanetle ve gericiliğe hizmetle eşanlamlıdır. Proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü kuşkusuz sosyalistlerin yalnızca geçici ve anlık bir görevidir; ama bu görevi demokratik devrim döneminde görmezlikten gelmek düpedüz gerici bir şeydir.

Somut siyasal görevler, somut koşullara uygun olarak ortaya konmalıdır. Her şey nispidir; her şey akıp geçer, her şey değişir. Alman sosyal-demokrasisi cumhuriyet talebini programına koymuyor. Almanya'da durum öyledir ki, cumhuriyet sorunu pratik olarak sosyalizm sorunundan hemen hemen hiç ayrılmaz (Engels, 1891'de Erfurt Program taslağı notlarında Almanya içinde cumhuriyetin ve cumhuriyet uğruna mücadelenin öneminin küçümsenmesine karşı uyarıda bulunmuş olmasına rağmen!)* Rus sosyal-demokrasisinde, cumhuriyet talebinin program ve ajitasyon dışı bırakılması diye bir sorun bir kez bile ortaya çıkmamıştır, çünkü bizde, cumhuriyet sorunu ile sosyalizm sorunu arasında kopmaz bir bağ olduğundan söz edilemez. Cumhuriyet sorununu özel olarak ön plana koymayan 1898'in Alman sosyal-demokratının tutumu bir şaşkınlığa, ya da bir suçlamaya yol açabilecek bir şey değildi. Ama 1848'de Cumhuriyet sorununu karanlıkta bırakan bir Alman sosyal demokrasi düpedüz bir devrim haini olurdu. Soyut gerçek diye bir şey yoktur. Gerçek, her zaman somuttur.

* Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin Erfurt Programı, Gotha Parti Kongresi'nin (22-27 Haziran 1875) kabul etmiş olduğu program yerine Erfurt Parti Kongresi tarafından (14-20 Ekim 1891) kabul edilmiş olan programdır. Erfurt Programı'nın redaksiyonu K. Keutsky'ye aittir. Programın teorik kısmıyla ilgili önlü yorum da Keutsky tarafından yapılmıştır. Engels 29 Haziran 1891'de Keutsky'e yazdığı bir mektupta program taslağını bir eleştiriye tabi tutar, ama bu mektup ancak 1901'de basılmıştır - Redaksiyon

Rus mutlakiyetine karşı mücadelenin son bulacağı ve Rusya'da demokratik devrim döneminin geçmişte kalacağı bir an gelecektir; o zaman proletaryanın ve köylülüğün bir «irade birliği»nden, demokratik diktatörlükten vb söz etmek bile gülünç olacaktır. O zaman doğrudan doğruya proletaryanın sosyalist diktatörlüğünü düşüneceğiz ve bundan daha ayrıntılı olarak söz edeceğiz. Ama şimdi, en ileri sınıfın partisi, demokratik devrimin çarlık üzerinde kesin bir zaferine doğru en etkin bir biçimde yönelmeden edemez. Ve kesin bir zafer, proletaryanın ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğünden başka bir şey olamaz.

(Lenin, «Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktığı», 1905 Bütün Yapıtlar, C. VIII, s. 112-115)

(Leninizm dizisi 3-Proletarya Diktatörlüğü, s.68-71)

Lenin bu düşüncelerini bir çok yazısında tekrarlar, açıklar. Bir iki örnek daha verelim:

C. Proletaryanın Ve Köylülüğün Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü İçin Proletaryanın Mücadelesi, Burjuva-Demokratik Devrimin Sosyalist Devrime Dönüştürülmesi Mücadelesidir

Marxizm, proletaryaya, burjuva devriminden uzak kalmayı, ona karşı kayıtsız olmayı, devrimin önderliğini burjuvazinin eline bırakmayı değil; tam tersine, burjuva devrimde en etkili rolü oynamayı, tutarlı proleter demokrasi uğruna, devrimin kesin sonuca ulaşması uğruna, en kararlı biçimde savaşmayı öğretir. Rus devriminin burjuva demokratik sınırlarının dışına çıkamayız, ama bu sınırları fazlasıyla genişletebiliriz ve bu sınırlar içinde proletaryanın çıkarları uğruna, ivedi gereksinimleri uğruna ve geleceğin kesin zaferi için proletaryanın güçlerini hazırlamasını olanaklı kılacak koşullar uğruna savaşabiliriz ve savaşmalıyız. Burjuva demokrasisinin çeşitli tipleri vardır. Bir üst meclisin kurulmasından yana olan ve bir yandan gizlice, el altından çarlıkla kuşa çevrilmiş bir anayasa için pazarlığa girerken, öte yandan genel oy hakkı «isteyen» Zemstvo monarşisti de bir burjuva demokratır. Toprak beylerine ve devlet memurlarına karşı silaha sarılan ve «safca bir cumhuriyetçilik» ile «çarın kapı dışarı edilmesini» öneren köylü de bir burjuva demokratır. Almanya'daki gibi burjuva demokratik ölçüler vardır, İngiltere'dekiler gibisi vardır; Avusturya'daki gibi burjuva demokratik ölçüler vardır, Amerika ve İsviçre'dekiler gibisi

vardır. Demokratik devrim döneminde demokratiğin değerleri arasındaki bu farkı ve bunun aldığı biçimler arasındaki farkı göremeyen ve bunun, ne de olsa, «bir burjuva devrim», «burjuva devrim»in meyvesi olduğu üzerine «zekice» laflarla yetinen bir kimse pek yaman bir Marksist olsa gerek.

Gerçekte, miyopluklarıyla övünen bizim Yeni-İskracılar işte böyle zeki kişilerdir. Tam da gerekli olduğu zamanda ve yerde cumhuriyetçi-devrimci burjuva demokrasi ile monarşist-liberal burjuva demokrasisi arasında bir ayrım yapabilecekken, tutarsız burjuva demokratiği ile tutarlı proleter demokratiği arasındaki ayırmadan hiç söz etmeksizin devrimin burjuva niteliği üzerine nutuk atmakla yetinmiyorlar. Söz konusu olan şu andaki devrime demokratik önderlik sağlamak ve Bay Struve ve ortaklarının haince sloganlarından farklı olarak **ilerici demokratik sloganları** vurgulamak iken ve toprak beylerinin ve fabrika sahiplerinin liberal pazarlıklarından farklı olarak proletaryanın ve köylülüğün gerçek devrimci mücadelelerinin ivedi görevlerini dolaysız, *dobro dobra* ortaya koymak iken, bunlar «sanki «atkılı adam»ın durumundaymışlar gibi- «düşman sınıfların karşılıklı mücadele süreci» konusunda melankolik konuşmalarla yetinmiyorlar. Baylar, sorununuzun sizin gözden kaçırdığınız özü şudur: Devrimimiz, gerçek, yüce bir zaferle mi sonuçlanacak, yoksa yalnızca sefil bir pazarlık mı; proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğüne kadar varacak mı, yoksa Şipovvari bir liberal anayasa ile mi «tükenecek»?...

«Devrimin çarlık üzerinde kesin zaferi» ne demektir? Daha önce de gördük ki, bu ifadeyi kullanırken Yeni-İskra grubu, bunun ivedi siyasal önemini bile kavrayamamaktadır. Hele bu kavramın sınıfsal özünü ise hiç anlamıyor. Elbette ki, biz Marksistler, hangi koşullar altında olursa olsun, (Gapon tipi) bir sürü devrimci demokratın yaptığı gibi «devrim» ya da «büyük kus devrimi» gibi **sözcükler** ile aldatılmaya fırsat vermemeliyiz. Bizim (herkesçe anlaşılabilir gerçek bir güç olan) «çarlık»a karşı duran ve ona karşı «kesin bir zafer» kazanabilecek gerçek toplumsal güçlerin neler olduğu konusunda tam bir açıklığa sahip olmamız gerekir. Büyük burjuvazi, toprak beyleri, fabrika sahipleri, «Osvobodnyye»nin başını çektiği «topluluk» böyle bir güç olamaz. Görüyoruz ki, bunlar kesin bir zaferi kesinlikle istemiyorlar. Biliyoruz ki, sınıfsal konuları gereği çarlığa karşı kesin bir mücadele verme yetenekleri yoktur. Özel mülkiyet, sermaye ve toprak, kesin bir mücadeleye girme yolunda bunların ayaklarına ağır bir köstek olmaktadır. Bunların, proletaryaya ve köylülüğe karşı kullanmak için, çarlığın bürokratik, askeri ve polis güçlerine öylesine büyük gereksinimleri vardır ki, çarlığın yıkılmasını istemezler. Hayır, çarlık üzerinde «kesin bir zafer» kazanabilecek tek güç **halktır**, yani eğer esas ve büyük güçleri alır ve kır ve kent

kuçük-burjuvazisini (bunlar da «halk»tır) ikisi arasında paylaştıracak olursak, proletarya ve köylülüktür. «Devrimin çarlık üzerindeki kesin zaferi» **proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün** kurulması demektir. Bizim Yeni - İskra grubu, Vperyod'un bundan çok önce belirtmiş olduğu bu sonuçtan kaçamaz. Çarlığa karşı kesin bir zafer kazanabilecek olan başka bir güç yoktur.

Ve böyle bir zafer, diktatörlüğün ta kendisi olacaktır, yani kaçınılmaz olarak, «yasalı» ya da «barışçıl» bir yolla kurulan şu ya da bu tür kuruma değil, askeri güce, kitlelerin silahlandırılmasına, bir ayaklanmaya dayanmak zorundadır. Proletarya ve köylülük için acil ve mutlak olarak gerekli olan değişikliklerin gerçekleştirilmesi, toprak beylerinde, büyük burjuvazide ve çarlıkta amansız bir direnişe yol açacağından, bu, ancak bir diktatörlük olabilir. Bir diktatörlük olmaksızın direnmeyi kırmak, karşı-devrimci girişimleri püskürtmek olanaksızdır; ama kuşkusuz, bu sosyalist bir diktatörlük değil, demokratik bir diktatörlük olacaktır. Bu diktatörlük, (devrimci gelişmenin bir dizi ara aşamaları olmaksızın) kapitalizmin temellerini etkileyemeyecektir. Olsa olsa, köylülük yararına toprak mülkiyetinin köklü bir yeniden dağıtımını sağlamayı, bir cumhuriyetin kurulması da dahil olmak üzere tam ve tutarlı bir demokrasi kurmayı, Asya tipi köleliğin bütün baskıcı özelliklerini yalnız kırdı değil, fabrika yaşamında da silmeyi, işçilerin durumlarını ciddi bir biçimde düzeltmeyi ve onların yaşam düzeylerini yükseltmeyi ele alacaktır. Ve «**Last but not least**» devrim yanğını Avrupa'ya taşıyabilecektir. Böyle bir zafer, henüz burjuva devrimimizi sosyalist bir devrime dönüştürmeyecektir, demokratik devrim, bir anda burjuvazinin toplumsal ve ekonomik ilişkilerinin sınırlarını geçmeyecektir; bununla birlikte Rusya'nın ve bütün dünyanın gelecek gelişmesi için böyle bir zaferin önemi son derece büyük olacaktır. Hiçbir şey Rusya'da şimdi başlamış olan bu devrimin kesin zaferi kadar, dünya proletaryasının devrimci enerjisini yükseltmeyecek, hiçbir şey tam zafere giden yolu bu kadar kısaltamayacaktır.

Böyle bir zaferin olasılığının ne olduğu başka bir sorundur. Bu konuda hiç de düşüncesizce iyimserliğe kapılma eğiliminde değiliz; bir an bile olsun bu görevin çok büyük güçlüklerini unutmuyoruz, ama dövüşmek için yola çıktımıza göre, zaferi kazanmayı istemek ve ona varan doğru yolu göstermeyi bilmek zorundayız. Böyle bir zafere öncülük edebilecek olan eğilimler kuşkusuz vardır. Kitleler üzerindeki sosyal-demokrat etkimizin henüz pek

* Sonuncu olarak, ama önem bakımından sonuncu olarak değil -Redaksiyon- Özgün metinde İngilizce.

yetersiz olduğu; köylülük üzerindeki devrimci etkinin çok önemsiz olduğu doğrudur. Proletaryanın ve özellikle de köylülerin dayanıklılığı, geriliği ve bilincsizliği hâlâ korkunç derecededir. Ne var ki, devrim, hızla birleştirir ve hızla aydınlatır. Gelişmenin her adımında, kitleleri uyandırır ve onları karşı konmaz bir güçle devrimci programın yanına, onların gerçek hayatı çıkarlarını tam ve tutarlı bir biçimde ifade eden bu biricik programın yanına, çeker.

(Lenin, Bütün Yapıtlar, C. 8, «Sosyal Demokrasinin İki Taktiği», s. 73, 1908)

D. Burjuva Demokratik Devrimin İtici Güçleri ve Proleter Devrimin İtici Güçleri

1905'ten önce Rusya'daki Marksistlerin hepsi, Rus devriminin bir burjuva devrim olduğunu söylüyorlardı. Menşevikler, liberalizmi Marksizmin yerine koyarak, bundan şu sonucu çıkarıyorlardı: O halde proletarya, burjuvazinin kabul edebileceğinden öteye gitmemeli, onlarla uyuma politikası gütmelidir. Bolşevikler de, bunun burjuva liberal bir teori olduğunu söylüyorlardı. Burjuvazi, monarşiyi, toprak derebeyliği sistemi vb. olanaklar elverdiğince ayakta tutmaya ve devleti, devrimci yoldan değil, burjuva, reformcu yoldan, dönüştürmeye cabalar. Proletarya, burjuvazinin reformizmine «bağlı» kalmaksızın, burjuva demokratik devrimi sonuna dek götürmek zorundadır. Bolşevikler, burjuva devrimine katılan sınıf güçlerini şöyle formüle ettiler: Köylüleri kendine kazanan proletarya, liberal burjuvaziyi tarafsızlaştıracak, monarşiyi, ortaçağ zihniyetini ve toprak derebeyliği sistemini temelden yıkacaktır.

Devrimin burjuva niteliğini ortaya çıkaran genel olarak proletarya ile köylüler arasındaki ittifaktır. Çünkü köylüler, genellikle meta üretimi üzerinde varlığını sürdüren küçük üreticilerdir. Bolşevikler, ayrıca şunu ekliyorlardı: proletarya, yarı-proleterlerin tümünü (bütün emekçileri ve sömürülen insanları) kendinden yana kazanacak, orta köylülüğü tarafsızlaştıracak ve burjuvaziyi devirecektir. Bu, burjuva demokratik devrimden farklı, sosyalist bir devrim, olacaktır. (1905 tarihli «İki Taktik» adlı broşürüne bakınız. En son «12 yıl» adlı toplu ciltte yayınlandı. Petersburg 1907)

(Lenin, «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky», SSCB'deki Alman İçinin Lenin Kitaplığı, C. 8, s. 76, 1918)

E. Lenin - 1905 Devrimi'nin Gelişmesi Üzerine

Devrimci-demokrat olduğu sürece köylü hareketini destekleriz. Ama gerici ve anti-proleter bir hareket olarak ortaya çıkarsa onunla mücadele etmeye (hem de derhal, vakit geçirmeden) hazırız. Marksizmin tüm özü, Marksizm anlamayan kişilerce basitleştirilip tek ve basit bir görev durumuna getirilerek yüzeyselleştirilen bu ikili görevde yatmaktadır.

Somut örneği ele alalım. Diyelim ki, köylü ayaklanması başarılı oldu. Devrimci köylü komiteleri ve (kısmen bu komitelere dayanan) geçici devrim hükümeti büyük toprak mülkiyetine el koymayı gerçekleştirebilir. El koymayı savunduğumuzu evvelce de açıklamıştık. Ama, bence, el konan topraklar kime verilmelidir? Bu konuda taahhüt altına girmedik, mektubun yazarının dikkatsizce önerdiği türden açıklamalarla da hiçbir zaman taahhüt altına girmeyeceğiz. Yazar, III. Parti Kongresi'nin aynı kararının, birincisi «köylü hareketinin devrimci-demokratik içerikliğin tüm gerici sızmalardan arınması»ndan ve ikincisi olarak da «her koşul altında ve durumda kır proletaryasının bağımsız örgütlenmesi»nin zorunluluğundan söz ettiğini unutmuştur. Bizim hatırlatacağımız bunlardır. Köylü hareketine her zaman gerici sızmalar olacaktır ve biz de bunlara karşı peşinen savaş ilan ediyoruz.

Kır proletaryası ile köy burjuvazisi arasındaki sınıfsal uzlaşmazlık kaçınılmazdır, biz de bunu peşinen açığa çıkarıyor, söylüyoruz. Ve bu temelde mücadeleye hazırlanıyoruz. El konan toprakların kime ve nasıl devredileceği sorunu, bu mücadelenin nedenlerinden biri olabilir. Ve biz bu sorunu örtbas etmiyor, eşit paylaşım, «toplumsallaştırma» ve diğer benzeri şeyleri vaat etmiyor, tersine şunu söylüyoruz: Bu konuda daha mücadele edeceğiz, yeniden yeni alanlarda ve başka müttefiklerle mücadeleye devam edeceğiz; bu durumda kır proletaryası ve tüm işçi sınıfıyla birlikte köy burjuvazisine kesinlikle karşı duracağız. Pratikte bu, hem üzerinde serfiğe ait, feodal büyük toprak mülkiyetinin mevcut olduğu ve sosyalist büyük üretimin maddi koşullarının henüz olmadığı toprağın küçük toprak sahiplerinin eline geçmesi demektir, hem de demokratik devrimin tam zaferinin koşulları altında ulusallaştırma ve büyük kapitalist mülklerin işçi birliklerine devri demektir; gücümüz ölçüsünde, sınıf bilinci ve örgütlü proletaryanın gücü ölçüsünde, demokratik devrimden, derhal sosyalist devrime geçmeye başlayacağız. Biz sürekli devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız. Eğer hemen ve doğrudan doğruya her türlü «toplumsallaştırma»yı vaat etmiyorsak, bunun nedeni, bu görevin nesnel koşullarını bilmemiz ve köylülüğün bağrında olgunlaşan yeni sınıfsal mücadelesini örtbas etmeyip açığa çıkarmamızdır.

Başlangıçta, topraklara el koymaya kadar, köylülüğe toprak sahibine karşı her türlü yolla, tümüyle destekliyoruz; ama ondan sonra (hatta ondan sonra değil, aynı zamanda) köylülüğe karşıda proletaryayı fiilen destekliyoruz. Köylülüğün içindeki güçler bileşimini hemen şimdi, (demokratik) devrimin «ertel gün» hesaba katmaya çalışmak boş bir hayal olurdu. Maceracılığa kapılmadan, bilime dayanan bilincimize ihanet etmeden ve ucuz şöhret peşinde koşmadan ancak bir tek şey söyleyebiliriz ve söyleyeceğiz de: Yeni ve daha üstün bir göreve, sosyalist devrime, olanaklar elverdiğince çabuk geçiş, bize, proletarya partisine, daha kolaylaştırmak için bütün köylülüğe, devrimi tamamlamasında var gücümüzle yardım edeceğiz. Bugünkü köylü ayaklanmasının başarısından sonra hiçbir «uyum», hiçbir «eşitleme», hiçbir «toplumsallaştırma» vaad etmiyoruz. Tersine yeni bir mücadele, yeni bir eşitsizlik ve yeni bir devrim «vaad ediyoruz» ki, bizim çabalarımız da bu yöndedir. Bizim öğretimiz, Sosyal-Devrimcilerin masallarından daha az «hoşatur; ama yalnızca hoş içkilerle serinlemek isteyenler, Sosyal-Devrimcilerle gitsinler; kendilerine iyi yolculuklar dileriz.

(Lenin, Seçme Yapıtlar, C. 3, «Sosyal-Demokrasinin Köylü Hareketi Karşındaki Tutumu», s. 137 vd., 1906)

(Leninizm Dizisi -2, "Proleter Devriminin Teorisi", s.125-132)

Şimdi bütün bu alıntılardan çıkan sonuçları özetleyelim :

1-"İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü" "sosyalist bir diktatörlük değil, demokratik bir diktatörlüktür." Bu diktatörlük kapitalizmin temellerini ortadan kaldırmayacaktır.

2-Bu diktatörlük siyasi ittifakları açısından proletaryanın tüm köylülükle (yani burjuvazi -nin bir kesimi ile) geçici ittifakının ifadesidir. Bu ittifak kurulacak bir koalisyon içinde bu sınıfların resmen yer alması şeklinde olabileceği gibi; resmi bir ittifak şekline bürünmeden de gerçekleşebilir.

3- Proletaryanın köylülükle (tüm köylülükle) ittifakı, devrimin derinleşmesi ile, kaçınılmaz olarak parçalanacak, tüm köylülükle ittifa-

kın yerini "yarı proleterlerin tümü,bütün emekçi ve sömürülen insanlara" ittifak alacaktır.

4-"Proletarya ile köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü" görevleri ve ittifakının yapısı açısından "küçük burjuva demokratik" nitelikte bir geçiş aşaması diktatörlüğüdür. "Proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü" özünde proletarya diktatörlüğü değildir.(2)

Dipnot 2:

Biz berrak olmasa da , proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün özünde proletarya diktatörlüğü olduğu görüşünü 2.Konferansın hazırlık aşamasında ; ve 2.Konferans sırasında savunduk.(Bkz. ARB Konferansı ,17 No lu karar,) Orda şöyle diyor -duk:

"(...) Çin'de gerçekleşen şekli ile Demokratik Halk Diktatörlüğü, amaç olarak Devrimci Demokratik İşçi Köylü Diktatörlüğü ile uyum içindedir. Ancak ittifaklar açısından durum değişiktir. Bu diktatörlük içinde burjuvazi -nin bir kesimi de yer almıştır. İttifak İşçi Köylü diktatörlüğündekinden (tavanda) daha geniş bir ittifaktır. Emekçi sınıflarla, sömürücü bir sınıf iktidarı paylaşmaktadır. Bu İşçi Köylü diktatörlüğüne göre çok önemli bir farklılıktır. Bu farklılık görülmezse, İşçi Köylü diktatörlüğü ile Demokratik Halk diktatörlüğü arasındaki amaç birliğinden ve işçi sınıfının önderliğinden yola çıkarak, bunların aynı-özde aynı- olduğu söylenirse, burjuvaziye karşı mücadelede sağ hatalar yapılması kaçınılmaz hale gelir. "

Bizim bu savunduğumuz görüşlerin yanlış olduğunu "İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü"nde sözü edilen köylülüğün(toprak ağaları dışında)tüm köylülük olduğunu,bu diktatörlüğün kırdaki burjuvaziye de kapsadığını araştırmalarımız ve tartışmalarımız içinde daha sonra kavradık.)

b) Proletarya diktatörlüğü nedir?

Proletarya diktatörlüğü "İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü" ile "Proletarya diktatörlüğü" arasındaki farklar ve ortak noktalar sorununa gelince, bu konuda Stalin, "Leninizmin Sorunları"nda şunları söylüyor :

Proletarya diktatörlüğü, proletarya devriminin temel içeriği olarak kabul edilince, proletarya diktatörlüğünün asıl niteliği nelerdir?

İşte proletarya diktatörlüğünün Lenin tarafından yapılmış en genel tanımı:

"Proletarya diktatörlüğü, sınıf mücadelesinin sonu değildir; onun yeni biçimler altında devamıdır. Proletarya diktatörlüğü, siyasal iktidarı eline almış olan proletaryanın, yenilmiş, ama yok olmamış, ortadan kalkmamış olan, direnmekten vazgeçmeyen, tersine direncini artıran burjuvaziye karşı sınıf mücadelesidir." ("Özgürlük ve Eşitlik Sloganlarıyla Halkı Nasıl Aldatıyorlar?" söylevine "Giriş", c. XXIV, s. 311, Rusça.)

Lenin, proletarya diktatörlüğünü, "herkes tarafından seçilmiş" "bütün halkın" iktidarı ile, "sınıflara bağlı olmayan" iktidara karıştıranlara karşı çıkarak şöyle diyor:

"Siyasal egemenliği eline almış olan sınıf, egemenliği, ona tek başına sahip olacağı bilinçle almıştır. Bu, proletarya diktatörlüğü anlayışına göre. Bu anlayışın, ancak, bir sınıf, siyasal iktidarı yalnız kendi eline aldığını bildiği ve 'herkes tarafından seçilen halkın tümünün anlayışına sahip bütün halkın' iktidarı üzerine söylevlerle ne kendisini, ne de başkalarını aldatmadığı zaman bir anlamı olabilir." ("Rusya Ulaştırma İşçileri Kongresinde Söylev", c. XXVI, s. 286, Rusça.)

Bununla birlikte, bu bir tek sınıfın, iktidarı öbür sınıflarla paylaşmayan ve paylaşamayan proletarya sınıfının, amaçlarını gerçekleştirmek için öbür sınıfların emekçi ve sömürülen kitlelerinin yardımına ve onların ittifakına gereksinme duymadığı anlamına gelmez. Tersine, bu iktidar, bu bir tek sınıfın iktidarı, ancak, proleter sınıfı ile küçük-burjuva sınıfların emekçi kitleleri, her şeyden önce köylülüğün emekçi kitleleri arasında özel bir ittifak biçimi altında güçlenebilir ve sonuna kadar gerçekleştirilebilir.

Bu özel ittifak biçimi nedir? Bu, neden ibarettir? Proleter olmayan öbür sınıfların emekçi kitleleri ile yapılan bu ittifak, bir tek sınıfın diktatörlüğü fikri ile çelişmekte midir?

Bu özel ittifak biçimi, bu ittifakta yönetici gücün proletarya olmasından ibarettir. Bu özel ittifak biçimi, devletin yöneticisinin, proletarya diktatörlüğü sisteminde, yönetimi öbür partilerle paylaşmayan ve paylaşamayan bir tek parti olmasından ibarettir.

Gördüğümüz gibi çelişki, burada, ancak görünüştedir, sözdedir.

"Proletarya diktatörlüğü —diyor Lenin—, emekçilerin öncüsü proletarya ile proleter olmayan (küçük-burjuvazi, küçük mülk sahipleri, köylülük, aydınlar, vb.) birçok emekçi tabakaları ya da bu tabakaların çoğunluğu arasında özel bir sınıf ittifakı biçimidir." sermayeye karşı yöneltilmiş bir ittifak, sermayenin tam yıkılığını, burjuvazinin direncini ve restorasyon çabalarını yenmeyi amaç bilen, sosyalizmin kesin olarak kuruluşunu ve pekiştirilmesini amaç bilen bir ittifaktır. Bu, özel tipte bir ittifak olup, özel koşullar altında meydana gelir. Bu ittifak, kesin kararını vermiş sosyalizm taraftarlarının kararsızlık gösteren müttefikleriyle, bazan "tarafsızlarla" ittifakıdır (o zaman, ittifak, mücadele için anlaşma, tarafsızlık için anlaşma halini alır). İktisadi, siyasi, toplumsal ve ideolojik bakımdan birbirinden farklı olan sınıflar arasında bir ittifaktır." ("... Halkı Nasıl Aldatıyorlar?" söylevine "Giriş" c. XXIV, s. 311, Rusça.)

Kamenev, öğretim raporlarından birinde, proletarya diktatörlüğünün bu şekilde anlaşılmasına karşı çıkarak diyor ki, "diktatörlük bir sınıfın bir başka sınıf ile ittifakı değildir".

Öyle sanıyorum ki, Kamenev, burada, aslında *Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktiği* adlı broşüründeki bir yeri hedef tutmaktadır, bu broşürde şöyle deniliyordu:

"Proletarya diktatörlüğü, 'deney sahibi bir strateji uzmanının' çabalarıyla 'zekice' 'seçilmiş' ve halkın şu ya da bu tabakalarına 'akıllı-uslu dayanan' basit bir hükümet eliti değildir. Proletarya diktatörlüğü, ittifakın yönetici gücünün proletarya olması koşuluyla, sermayenin devrilmesi, sosyalizmin kesin saferi için proletarya sınıfıyla köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır.""

Proletarya diktatörlüğünün bu tanımını tamamiyle savunuyorum, çünkü Lenin'in az önce aktardığım tanımına tamamiyle uymaktadır.

Kamenev'in "diktatörlük, bir sınıfın bir başka sınıf ile ittifakı değildir" anlamındaki sözlerinin, kesin bir biçimde sunulmuş olsa da, leninist proletarya diktatörlüğü teorisi ile hiç bir ilişkisi bulunmadığını öne sürüyorum.

Ancak bu birlik fikrinin, proletarya ile köylülüğün ittifakı fikrinin, bu ittifakta proletaryanın *hegemonyası* fikrinin anlamını kavramamış olanların böyle konuşabileceklerini öne sürüyorum.

Ancak Lenin'in aşağıdaki tezini anlamamış olanlar böyle konuşabilir.

Devrim öbür ülkelerde başlamadığı sürece, Rusya'daki sosyalist devrimi ancak köylülükle yapılan bir anlaşma kurabilir.

*İttifaklar benim. —J. St.

**Bkz: s. 106. —Bd.

Ancak Lenin'in şu tezini kavramayanlar böyle konuşabilir:

"*Diktatörlüğün en yüksek ögesi*," yönetici rolünü ve devlet iktidarını elinde tutabilmesi için proletaryanın köylülükle ittifakını desteklemektir." ("RKP(B) Taktiği Üzerine Rapor", c. XXVI, s. 460, Rusça.)

Lenin, diktatörlüğün en önemli hedeflerinden birine, sömürülenlerin ezilmesine değinerek şöyle diyor:

"Bilimsel olarak, diktatörlük, hiç bir şeyle, hiç bir yasayla sınırlanmamış olan, kesinlikle hiç bir kural ile engellenmemiş olan ve doğrudan doğruya zora dayanan bir iktidardan başka bir şey değildir. ... Diktatörlük —kadet baylar! son defa olarak dikkat ediniz— yasaya değil, güce dayanan sınırsız bir iktidardır." ("Proletarya Diktatörlüğü Sorunları Tarihine Giriş", c. XXV, s. 441 ve 436, Rusça.)

Ama her ne kadar zor olmadan diktatörlük olmazsa da, proletarya diktatörlüğünün sadece zora indirgenemeyeceği açıktır.

"Diktatörlük —diyor Lenin—, her ne kadar zor olmasızın olanaksız ise de, sadece zor demek değildir. O, aynı zamanda, önceki örgütlenmeden üstün bir çalışma örgütlenmesi demektir." ("Halkı Nasıl Aldatıyorlar?", c. XXIV, s. 305, Rusça.)

"Proletarya diktatörlüğü ... sadece sömürücü sınıflar üzerine uygulanan zor demek değildir, ve hatta her şeyden önce, zor değildir. Bu devrimci zorun iktisadi temeli, onun canlılığının ve başarısının güvencesi, proletaryanın kapitalizme oranla toplumsal çalışma örgütlenmesinin üstün bir tipini sunması ve gerçekleştirmesidir. Sorunun özü buradadır. Komünizmin kaçınılmaz tam zaferinin güç kaynağı ve güvencesi buradadır. ("Büyük İnisiyatif", c. XXIV, s. 335-336, Rusça.)

"Ama, proletarya diktatörlüğünün özü, tek başına, ya da hatta esas olarak kuvvet değildir. Bunun başlıca özelliği, amacı sosyalizmi kurmak, toplumun sınıflara bölünmüşlüğü ortadan kaldırmak, toplumun her bireyini çalışan insan haline getirmek, ve insanın insan tarafından sömürülmesinin her türlü temelini yoketmek olan proletaryanın, çalışan halkın ileri müfrezesinin, onların öncüsünün, tek liderinin örgütlenmesi ve disiplindir. Bu amaç bir darbeye gerçekleştirilemez. Kapitalizmden sosyalizme geçiş oldukça uzun bir dönem ister, çünkü üretimin yeniden örgütlenmesi zor bir iştir, çünkü yaşamın bu alanında köklü değişimler zaman ister, ve çünkü işlerin bir küçük-burjuva ve burjuva yolda yürütülmesi alışkanlığının o kocaman gücü, ancak uzun ve inatçı bir mücadele ile altedilebilir. Marx'ın, kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi olarak proletaryanın tüm bir proletarya diktatörlüğü döneminden sözemesinin nedeni

*İtaliye benim. —J. St.

de budur." ("Macar İşçilerine Selâm", c. XXIV, s. 314, Rusça.)*

Proletarya diktatörlüğünün belirgin nitelikleri işte bunlardır.

Proletarya diktatörlüğünün üç temel niteliği şuradan gelmektedir:

1. Proletarya iktidarı, sömürücülerden kurtulmak için, ülkeyi savunmak için, diğer ülkeler proleterleri ile bağları pekiştirmek için kullanılır.

2. Proletarya iktidarı, emekçileri ve sömürülenleri burjuvaziden kesin olarak kurtarmak için, proletaryanın bu kitlelerle olan ittifakını güçlendirmek için, bu kitleleri sosyalizmin kuruluşuna sürüklemek için, proletaryanın devlet yoluyla bu kitleleri yönetmesi için kullanılır.

3. Proletarya iktidarı, sosyalizmi örgütlenmek için, sınıfın ar topluma, sosyalist topluma geçmek için kullanılır.

Proletarya diktatörlüğü bu üç niteliğin birleşmesidir. Bu niteliklerden hiç birisi, proletarya diktatörlüğünün biricik belirgin niteliği olarak gösterilemez; ve tersine, bu niteliklerden yalnız birinin yokluğu bile, kapitalist devletler tarafından kuşatılmış olma koşulları altında, proletarya diktatörlüğünün bir diktatörlük olmaktan çıkması için yeter. Bundan dolayı, proletarya diktatörlüğü kavramını bozmak tehlikesine düşmeden, bu üç nitelikten hiç birisi dışında bırakılmaz. Bu üç nitelik, ancak hep birlikte alınrsa, bize, proletarya diktatörlüğünün tam ve eksiksiz bir kavramını verir.

*V. I. Lenin, *Marx-Engels-Marksizm*, s. 488. —Ed.

(Stalin, Leninizmin Sorunları, s.145-150)

Yine Stalin, sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğü ile, demokratik devrim aşaması ve "işçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü" ile ilgili ittifaklardaki değişikliklere şöyle dikkat çekiyordu:

Bütün bu "çelişkiler"den kaçınmanın tek yolu vardır; devrimin birinci aşamasındaki (burjuva demokratik devrim aşaması) stratejik slogan ile, devrimin ikinci aşamasındaki (proletarya devrimi) stratejik slogan arasındaki temel farkı bilmek; devrimin birinci aşamasında burjuva demokratik devrim için bütün köylülükle birlikte yürüdüğümüzü ve devrimin ikinci aşamasında da, yoksul köylüyle birlikte, sermayenin iktidarına karşı proletarya devrimi için yürüdüğümüzü bilmektir. Bunu kabul etmeliyiz, çünkü devrimin birinci ve ikinci aşamalarında sınıf güçlerinin tahlihi, bizi, buna zorlamaktadır. Yoksa, 1917 Şubatına kadar, proletaryanın ve köylülüğün demokratik devrimci diktatörlüğü sloganıyla eylemimizi yürütmemize karşılık, Şubat 1917'den sonra niçin bu sloganın yerine, proletaryanın ve yoksul köylülüğün sosyalist

diktatörlüğü sloganını kabul ettiğimizi açıklamamız olanak-
sız olur. Kabul etmeniz gerekir ki, Yan-ski yoldaş, 1917 Mart-
Nisanında bir sloganın bırakılıp bir başkasının alınmasını, si-
zin şemanızla açıklamak olanaksızdır.

Partinin bu iki stratejik sloganı arasındaki temel farka,
Lenin, daha *İki Taktik* adlı broşüründe işaret etmişti. Burju-
va demokratik devrimin hazırlanması sırasında partinin slo-
ganını Lenin şöyle formüle ediyor:

*"Proletarya, kuvvet yoluyla otokrasiyi ezmek ve burju-
vazinin tutarsızlığını etkisiz hale getirmek için köylü yığın-
larıyla ittifak kurarak demokratik devrimi sonuna kadar gö-
türmelidir." (c. VIII, s. 96, Rusça.)**

Başka bir deyişle: demokratik devrimi gerçekleştirmek
için burjuvaziyi tarafsızlaştırarak, otokrasiye karşı bütün
köylülükle birlikte.

Partinin sosyalist devrimin hazırlanma dönemindeki slo-
ganına gelince, Lenin, bunu da şöyle formüle ediyordu:

*"Proletarya, kuvvet yoluyla burjuvazinin direncini kıra-
bilmek için, köylülüğün ve küçük-burjuvazinin kararsızlığını
etkisiz hale getirmek için, halkın yarı-proleter unsurlarıyla
ittifak kurarak sosyalist devrimi başarmalıdır." (Ibidem.)***

Başka bir deyişle: sosyalist devrim için yoksul köylülük
ve genel olarak halkın yarı-proleter tabakalarıyla birlikte,
kent ve kır küçük-burjuvazisini tarafsızlaştırarak, burjuvazi-
ye karşı.

Bu, 1905'te idi.

1917 Nisanında Lenin, o zamanki siyasal durumu, prole-
taryanın ve köylülüğün demokratik devrimci yönetimiyle bur-
juvazinin gerçek iktidarının girift hale gelişi olarak nitelen-
dirdikten sonra şöyle diyordu:

*"Bugünkü Rusya'da özgün olan şey, proletaryanın bilinç
ve örgütlenme düzeyinin yetersizliğinden ötürü, iktidarı bur-
juvaziye vermiş olan devrimin birinci*** aşamasından, iktida-
rı proletaryaya ve köylülüğün yoksul*** tabakalarına devre-
decek olan ikinci aşamasına geçiştir." ("Nisan Tezleri", c. XX,
s. 88, Rusça.)*****

1917 Ağustos sonunda, Ekimin hazırlığı hızla ilerlerken,
Lenin, *"Köylüler ve İşçiler"* adlı yazısında şöyle diyordu.

*"Yalnız proletarya ve köylülük,*** krallığı devirebilirler. O
çağda sınıf siyasetimizin belirleyici ilkesi bu olmuştur. [1905
sözkonusudur —J. St.] Ve bu ilke doğru idi. 1917 Şubat ve Mart
ayları, bu ilkeyi bir kez daha doğrulamaktan başka bir şey*

*V. I. Lenin, *Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği*, s.
114. —Ed.

**Ibidem, s. 114. —Ed.

***İtaliyler benim. —J. St.

****V. I. Lenin, *Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi*, Sol Yayınları, Ankara 1975,
s. 10-11. —Ed.

yapmadı.

Yalnız proletarya, en *yoksul köylülüğü** (programımızın
ifade ettiği gibi yarı-proleterleri) yöneterek, savaşı demokra-
tik bir barışla sona erdirebilir, savaşı neden olduğu yaraları
sarabilir ve sosyalizme doğru mutlak olarak zorunlu olan, *açıl*
bir hale gelen ilk adımları atabilir; şimdi sınıf siyasetimizi
belirleyen ilke budur." (c. XXI, s. 111, Rusça.)**

Bu sözlerden, bizim *bugünkü* iktidarımızın, proletaryanın
ve yoksul köylülüğün iktidarı olduğu sonucu çıkarılmamalı-
dır. Bu, besbelli ki yanlıştır. Ekime doğru proletaryanın ve
yoksul köylülüğün diktatörlüğü sloganı altında yürüdük ve
bunu, her ne kadar daha o zaman biz bolşevikler çoğunlukta
olduğumuz için proletarya iktidarı bir gerçek idiyse de, sol-ka-
nat sosyalist-devrimcilerle bir blok teşkil ederek onlarla yöne-
timi paylaştığımız sürece, biçimsel olarak, Ekimde gerçek-
leştirdik. Bununla birlikte, sol-kanat sosyalist-devrimcilerin
"darbesi"nden sonra, bunlarla kurduğumuz blok parçalan-
dıktan ve iktidarın *tamamı kayıtsız şartsız tek bir* partinin,
devletin yönetimini başka bir partiye paylaşmayan ve pay-
laşmayan bizim partimizin eline geçtikten sonra, proletarya-
nın ve yoksul köylülüğün diktatörlüğü resmen sona erdi. Bu,
bizde proletaryanın diktatörlüğü denen şeydir.

Ve nihayet, 1918 Kasımında devrimin izlediği yola bir
gözetan Lenin şöyle yazıyordu:

*"Evet, köylülüğün tümüyle birlikte yürüdüğümüz süre-
ce bizim devrimimiz burjuva bir devrimdir. Biz, bunun açık
olarak bilincindeydik. Ve bunu, 1905'ten beri yüzlerce, bin-
lerce kez söyledik; biz hiç bir zaman tarihsel sürecin bu gerek-
li aşamasını ateşe atıp yakmayı, ya da yasalarla ortadan kal-
dırmayı daha denemedik. ... Ama, 1917'de, Nisan ayından iti-
baren Ekim ayaklanmasından ve iktidarın bize geçmesinden
çok önce halka açıkça şöyle diyor ve şunu anlatıyorduk: şimdiki
devrim yerinde sayamaz, çünkü ülke yol katetmiştir, kapita-
lizm daha da gelişmiştir, ülkenin tahribi o derecelere varmış-
tır ki, (ister istemez) ilerlememiz, sosyalizme doğru ilerleme-
miz gereklidir. Yoksa gerçek bir ilerleme kaydetmek; savaşın
tükettiği ülkeyi kurtarmak, emekçilerin ve sömürülenlerin
acılarını dindirmek olanaksız olur. Her şey, bizim önceden
söylediğimiz gibi gelişti. Devrimin izlediği yol, düşüncemizin
doğruluğunu tanıtladı. İlk önce "bütün" köylüyle birlikte mo-
narşiyeye karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, feodaliteye kar-
şı (ve bu durumda devrim, bir burjuva devrimi, bir burjuva
demokratik devrim olarak kalır). Sonra da, yoksul köylülükle
birlikte, yarı-proleterlerle birlikte, bütün sömürülenlerle bir-
likte, zengin köylüler, kulaklar, spekülörler* dahil kapita-
lizme karşı; ve bu kez devrim, artık sosyalist bir devrimdir."
(*Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky*, c. XXIII, s. 391, Rus-
ça.)*

*İtaliyler benim. —J. St.

**V. I. Lenin, *Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi*, s. 121-122. —Ed.

Gördüğünüz gibi Lenin, burjuva demokratik devriminin hazırlanma dönemindeki birinci stratejik slogan ile, Ekim'in hazırlanma dönemindeki ikinci stratejik slogan arasındaki derin farkı birçok kez belirtmiştir: birincisinde slogan, otok-rasiye karşı bütün köylülükle birlikte; ikincisinde slogan, burjuvaziye karşı yoksul köylülükle birlikte.

(Stalin, "Leninizmin Sorunları, s.203-206)

Buraya kadar söylenenleri özetleyecek olursak;

1- "Proletarya diktatörlüğü" gerek ittifakları nın durumu açısından , gerekse amacı açısından "İşçilerin köylülerin devrimci demokratik dik-tatörlüğünden " kesinlikle ayrılır.

2-Proletarya diktatörlüğü , iktidar içinde burjuvazinin bir kesimine yer veren "İşçi köylüle rin devrimci demokratik diktatörlüğü"nden farklı olarak, iktidar içinde burjuvaziye yer vermez, burjuvazi üzerinde diktatörlüktür.

3, Proletarya diktatörlüğünde ittifak, prole-taryanın yarı proleter unsurlarla (esas olarak yoksul köylülerle) tüm emekçilerle ittifakıdır. Bu ittifakın biçimi ne olursa olsun (resmen bir ittifak, mesela yoksul köylülüğün kendi partisi ile iktidarda temsil edildiği bir itti-fak olabilir; sadece Komünist Partisinin var olduğu ve ittifakın gayri resmi olarak sağlan-dığı bir biçim olabilir,vb.) ittifak yalnızca emekçiler arasındaki bir ittifaktır. Sömürücü-lere proletarya diktatörlüğünü oluşturan itti-fak içinde yer yoktur.

4-Proletarya diktatörlüğünde ittifakın yöneti-ci gücünün proletarya olması şarttır.

5-Proletarya diktatörlüğü, kapitalizmin temel-lerini yok etmek için saldırı aracıdır,; ülke yi savunmak için araçtır, diğer ülkeler prole-terleri ile birleşmek için araçtır.

6-Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın elin-de, emekçi kitleler arasındaki ittifakı pe-

kiştirmenin ve onların yönetmenin aracıdır.

7- Proletarya diktatörlüğü, sosyalizmi örgütle lendirmek için, sınıfsız bir topluma geçmek i-çin bir mücadele aracıdır.

c) Burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dö-nüşmesi

Çokça çarpıtılan bu konuda da aslında Leninizmin öğrettikleri gayet berraktır. Bu konuda Lenin'in kendisi şunları söylemektedir :

«Her şey söylediğim gibi oldu. Devrimin izlediği yol, çıkardığımız sonuçların doğruluğunu saptadı. İlk- önce 'bütün köylülük ile birlikte monarşiye karşı, bu- yuk toprak sahiplerine karşı, ortaçağın kalıntılarına karşı, (ve devrim bu aşamada burjuva devrimi, burjuva demokratik devrimi olarak kalıyordu); sonra da yoksul köylülük, yarı-proletarya ve bütün sömürülenlerle bir- likte, zengin köylüler, kulaklar, spekülâtörler dahil, ka- pitalizme karşı -ve devrim, artık sosyalist devrim olmuştur. İki devrim arasında yapay olarak bir Çin Seddi kur- mak, ikisini, proletaryanın hazırlık derecesiyle değil de herhangi bir başka şeyle birbirinden ayırmak, Marksiz- min tahrifatı son haddine vardırırmaktır. Marksizmi ba- yağılaştırmaktır. Marksizmin yerine liberalizmin kon- masıdır.» (Lenin, «Proletarya Devrimi ve Donek Kautsky», s. 82) (abc)

(Leninizm Dizisi-2, Proleter Devriminin Teorisi, s.111-112)

Bir başka yerde yine Lenin şunları söylüyor :

"Gücümüz ölçüsünde, sınıf bi- linçli ve örgütlü proletarya -nın gücü ölçüsünde demokra- tik devrimden derhal sosyalist devrime geçmeye başlayacağız. Biz sürekli devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız." (Leninizm Dizisi-2-Proleter Devriminin Teorisi,s.131)

Ekim devriminin 4.yıldönümü için yazdığı yazıda Rus Devriminin derslerini özetleyen Lenin yine aynı konuda şunları söyler :

«Kautsky'ler, Hilferding'ler, Martov'lar, Cernov'lar, Hilkit'ler, Lange'ler, MacDonald'lar, Turati'ler ve Marksizmin öbür «iki buçukluk» kahramanları, burjuva demokratik devrim ile proleter sosyalist devrim arasındaki ilişkiyi anlayamadılar. Birincisi, ikincisine dönüşür.** İkincisi birincinin yapısını pekiştirir. İkincisinin birinciye ne derece geçebileceğini belirleyen şey, mücadeledir ve yalnızca mücadeledir.» (Lenin. C. 27. «Ekim Devrimi'nin Dördüncü Yıldönümü İçin», s. 26, Rusça) (abç)

(Leninizm Dizisi-2, Proleter Devriminin Teorisi, s.134)

Burda söylenenleri toparlarsak:

1- Burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesinin tayin edici unsuru sınıf bilinçli proletaryanın hazırlık derecesidir.

2-Eğer sınıf bilinçli proletarya hazırsa, eğer işçi sınıfı ile kır yoksulları arasında sağlam bir ittifak kurulmuşsa, sosyalist devrime geçmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak için iktisadi alanda demokratik görevlerin çözülmüş olmasını beklemek sağcılıktır. Proletarya diktatörlüğü altında da demokratik devrimin çözememiş olduğu görevler çözülebilir.

d) Demokratik Halk İktidarı

Özel olarak Çin'deki şekli ile Demokratik Halk İktidarı

İkinci dünya savaşı sonlarında doğu Avrupa'nın bir dizi ülkesinde iktidarı elinde bulunduran nazi ordularının-çoğunlukla Sovyetler Birliği Kızıl Ordusunun yardımı ile) bu ülkelerden kovulmasından sonra, Komünistlerin yönetici gücü oluşturduğu "Halk Demokrasisi" devletleri kuruldu. Bu devletlerin çoğunda her ne kadar proletarya yönetici gücü oluşturuyordu ise de başlangıçta kısa bir süre burjuvazinin -daha önce alman işgaline karşı savaşan-bir kesimine iktidar içinde yer verildi. Ancak burjuvazinin de iktidara ortak olduğu bu geçici dönem, doğu Avrupa ülkelerinde çok kısa sürdü. 1947 1948 e gelindiğinde, bütün doğu Avrupa ülkelerinde

burjuvazi iktidar dışına itilmişti. İttifak proletarya ile diğer emekçi sınıfların ittifakına dönüşmüştü. Başlangıçta, yalnızca burjuvazinin nazi lerle işbirliği yapan kesimlerini hedefleyen iktidar, bir bütün olarak burjuvaziye hedeflemeye başlamış, kapitalizmin temellerine yönelmişti. Yani başlangıçta demokratik bir nitelik taşıyan devrim, kısa zamanda sosyalist devrime ; iktidar da anti-faşist, demokratik bir iktidardan; proletarya iktidarına, proletarya diktatörlüğüne dönüşmüştü. (Bu konuda bkz. Dimitrof, Bulgaristan Komünist Partisi 5.Parti Kongresine rapor- Halk Demokrasili devletin niteliği üzerine bölümü!)

Doğu Avrupa ülkelerinde, burjuvazi iktidar dışına itildikten sonraki dönemde var olan 'halk demokrasi'leri, bir bütün olarak kapitalizmi yok etmeyi hedefleyen ; işçilerle diğer emekçiler arasındaki ittifakın özel biçimlere büründüğü işçi sınıfının önderliğindeki diktatörlüklerdi. Yani bu diktatörlükler, özünde proletarya diktatörlüğü idiler.

Çin'de ise durum değişik idi. Çin'de Çin devriminin kendine özgü gelişme koşulları içinde 1949 da 4 sınıfın ortak diktatörlüğü kuruldu. Kurulan diktatörlük, içinde hem proletaryanın hem de burjuvazinin yer aldığı bir diktatörlüktü. Bu diktatörlük, doğu Avrupa ülkelerinde kurulan ve kısa süre içinde burjuvazinin bir kesiminin de yer aldığı "Halk Demokrasi"lerinin başlangıç aşamasına benziyordu. İşçi sınıfı önder pozisyonunda olmasına rağmen, içinde burjuvazinin yer aldığı bu diktatörlük özünde sosyalist değil; anti-emperyalist, anti-feodal, yani demokratik bir diktatörlük idi. Bu diktatörlük gerçekte "proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünün bir biçimi idi.

Doğu Avrupa'daki Halk Demokrasisi devletlerinin tersine Çin'de burjuvazinin "sosyalist devrime geçmek" için iktidar dışına itilmesi görevi günde-

me getirilmedi. Tersine "Çin'in özel koşulları" bahanesi ile, burjuvazi ile birlikte sosyalizmin inşasının mümkün olduğu şekilde revizyonist görüşler savunuldu. İşte bu yüzden Çin'deki şekli ile Demokratik Halk İktidarı ne başlangıçta, ne de daha sonra (Kültür Devrimine kadar!) proletarya diktatörlüğüne dönüşmemiş, özünde proletarya diktatörlüğü olmamıştır.

Çin'de proletarya diktatörlüğünün en önemli belirleyici unsurlarından ikisi kesinlikle yoktu. Birincisi, Çin'de Demokratik Halk İktidarı proletaryanın önderliğinde, proletarya ile emekçi sınıfların ittifakından oluşmuyordu. Burjuvazi de ittifak için de yer alıyordu. İkincisi, buna bağlı olarak, diktatörlük burjuvazinin yalnızca bir kesimi için söz konusu idi. Burjuvazinin iktidarda yer alan kesimi diktatörlüğün hedefi değil, uygulayıcılarından biri idi!

İlginç olan şudur: Mao'yu savunma adına ortaya çıkan 2.Merkez Komitesinin tersine, Mao bizzat kendisi Çin'deki Demokratik Halk İktidarı'nın "proletarya diktatörlüğü" olmadığını çok açık bir şekilde tespit etmiştir. (Bkz. Yeni Demokrasi Üzerine, c.2, s.352) Hatta Mao Çin'deki Demokratik Halk İktidarı'nın "tam anlamıyla bir Demokratik İşçi Köylü Diktatörlüğünden de farklı" olacağını söylemektedir. (Bkz.c.2,s.453) Bu tespitler doğrudur. Mao'nun 1956 ya kadar olan yazılarının hiç birinde "Çin'deki Demokratik Halk İktidarı'nın özünün proletarya diktatörlüğü" olduğu şeklinde bir tez savunulmamaktadır. Daha sonra 1956 da yapılan (SBKP 20.Kongresinden hemen sonra!) ÇKP 8.Kongresine sunduğu raporda Liu Şao Çi, Çin'de 1949 da kurulan Demokratik Halk Diktatörlüğünün özünde proletarya diktatörlüğü olduğunu, çünkü ÇKP nin yönetici gücü olduğu tezini ortaya koyar. Böylece o, komünist partisinin önderliği ile proletarya diktatörlüğünü eşitler; içinde burjuvazinin de yer aldığı bir diktatörlüğü proletarya diktatörlüğü olarak ilan eder. Bu revizyonist tez daha sonra tüm ÇKP belge-

lerine yansır; bu arada Mao Zedung da en azından 1956 dan sonraki diktatörlük için hem "Demokratik Halk Diktatörlüğü" ve hem de "proletarya diktatörlüğü" kavramlarını kullanır. 8.Parti Kongresinden sonra geliştirilen bu açık revizyonist tez bugünkü karşı devrimci ÇKP yöneticileri tarafından da hararetle savunulmaktadır. (Bkz. Beijing Rundschau, sayı:19/81) 2.Merkez Komitesi Mao'yu savunma adına, onun daha önce savunduğu görüşleri yok saymakta; işine gelen Mao'nun yanlış görüşlerine sarılmaktadır. Demokratik Halk İktidarı -Demokratik Halk Devrimi konusunda 2.Merkez Komitesi gerçekte Mao'nun 1956'dan önceki doğru görüşlerini savunmamakta, tersine onlara saldırmaktadır.

2. Merkez Komitesinin Demokratik Halk İktidarı konusunda revizyonist görüşleri :

Sorunu teorik olarak ortaya koyduktan sonra, şimdi 2.Merkez Komitesinin hangi cambazlıkları yaparak, Çin'de demokratik halk iktidarının özü proletarya diktatörlüğüdür; tezini savunduğuna ve Marksizm-Leninizmi nasıl revizyondan geçirdiğine bakalım:

2.Merkez Komitesi önce Stalin'den bizim de yaptığımız:

" Proletarya diktatörlüğü ittifakın yönetici gücünün proletarya olması koşulu ile, sermayenin devrilmesi sosyalizmin kesin zaferi için proletarya ile köylülüğün emekçi kitlelerinin ittifakıdır."(Rapor,s.39)

alıntısını yapıyor . Ardından şunları söylüyor:

" O halde bir iktidarın "öz" itibarıyla proletarya diktatörlüğü sınıflamasına girip girmeyeceğini anlamak için şu üç kısıta bakmak gerekir.

1-Proletaryanın emekçi halk kitleleri ile (abç) özel bir ittifak biçimi

2-Bu ittifakta (yani emekçi halk kitleleri i-

le olan ittifakta. Burjuvaziyi içine almayan ittifakta-YN) proletaryanın yönetici güç olması, yani siyasi hegemonyasını tesis etmesi 3-Ve proletarya önderliğindeki bu ittifakın sosyalizmin kesin zaferine yönelmiş olması" (Rapor, s.39)

Buraya kadar Stalin özetlendiğinden, herhangi bir yanlış ve sapma yoktur. Şimdi bir de bu kadar ber-
rak olan ve bizzat kendisinin özetlediği konuyu 2.Merkez Komitesinin "kitabına nasıl uydurduğuna" bakalım. 2.Merkez Komitesi yukardaki özetlemeyi yap-
tıktan sonra şöyle devam ediyor:

"Bu kıstaslar temelinde (yani yukardaki üç kıstas temelinde-YN) ve Lenin yoldaşın mesel-
lenin teorik ve ulusal biçimlerini ayırışını göz önüne alarak (Bu ulusal biçim sahtekarlı-
ğına ilerde değineceğiz-YN) Çin'deki Demokra-
tik Halk İktidarına bakarsak onun "özünün" proletarya diktatörlüğü olduğunu görürüz. Proletaryanın Komünist Partisi aracılığı ile uyguladığı siyasi hegemonyası; proletaryanın halkın emekçi kesimi ile olan temel ittifakı (Dikkat! Yukarda, kendi özetlediği "kıstaslar da" Merkez Komitesi "proletaryanın emekçi halk ile ittifakı"nı proletarya diktatörlüğü-
nün temel kıstaslarından biri olarak ortaya koymuştu. Şimdi bu ittifak temel ittifak a dönüştürülüyor. Böylece , proletarya diktatör-
lüğü içinde, bu temel ittifakın yanında bazı tali ittifaklar da olabileceği ima edilip, proletarya diktatörlüğü içinde burjuvazinin yer alabilmesi "teorik olarak" mümkün kılını yor. Bunun adına siyasette sahtekarlık denir -
YN) ve bu ittifakın (hangi ittifak acaba?-YN) sosyalist dönüşüm için mücadele ediyor olma-
sı, Demokratik Halk Diktatörlüğünün özünü te-
kil eder." (s.39)

Görüldüğü gibi 2.Merkez Komitesi kendi revizyonist görüşünü haklı çıkarmak için Stalin'i, Lenin'i çar-

ptmaktan çekinmiyor. Demokratik Halk İktidarı için de burjuvazinin yer almasını, bu iktidarın bu yapı-
sı ile burjuvaziye bütünü ile hedefleyemeyeceğini gözlerden gizlemeye çalışıyor. Ama minare burda da kılıfa uymuyor. Revizyonizm cila biraz kazınınca or-
taya çıkıyor.

2.Merkez Komitesi, Proletarya diktatörlüğü içinde illede burjuvazinin de yer alabileceğini ispatlamak için "ulusal biçimlenme" ile "öz" arasındaki farkı iyi kavramak gerektiğini anlatıyor. Bu ayrılığı kav-
ratmak! için de Lenin'den, bazı kısa alıntılar yapı-
yor.

Sorunun iyi kavranması açısından biz aşağıya, Mer-
kez Komitesi hizibinin yaptığı alıntıyı bütünlük içinde aktarmayı uygun görüyoruz. Kautsky, Lenin ve bolşevikleri 1918 başında, diğer partileri yasakla-
dıkları, seçme ve seçilme hakkını kısıtladıkları noktasında eleştirir; ve "genel seçim, genel oy hak-
kının proletarya diktatörlüğünün vaz geçilmez bir ön koşulu olduğu görüşünü savunur. Lenin onunla gir-
diği polemikte şunları belirtir:

Yukarda yapıtından aktarılan parçada, Kautsky'nin genel oya zarar vermeden söz ettiğine okur her halde dikkat etmiştir (Kautsky —ayraç içinde söyleyelim— genel oyun her türlü güçlü manevi otoritenin kaynağı olduğunu söyler, oysa aynı Paris Komünü ve aynı diktatora sorununda, Engels burjuvaziye karşı silahlı halkın otoritesinden söz eder. Bir hamkafa ile bir devrimcinin "otorite" konusundaki fikirlerini karşılaştırmak çok özellik belirtici bir şey...).

Sömürücülerin oy hakkından yoksun olmaları, dikkat edelim, özel olarak bir Rus sorunudur, yoksa genel olarak bir proletarya diktatorası sorunu değil. Eğer Kautsky, ikiyüzlülük etmeden, broşürüne: bolşeviklere karşı adını verseydi, bu başlık yapıtın içeriğine uygun düşerdi ve Kautsky o zaman açıkça oy hakkından söz etmekte haklı olurdu. Ama Kautsky her şeyden önce "teorisyen" geçinmek istemiş. Broşürüne genel olarak "Proletarya Diktatorası" adını vermiş. Sovyetleri ve Rusya'yı, özel olarak ancak ikinci bölümde, altıncı paragraftan başlayarak ele alır. Söz konusu parçayı al-

diğim birinci bölümde, *genel olarak demokrasi ve diktatora* söz konusudur. Oy hakkından söz ederken, Kautsky *teoriyi önemsemeyen* bolşevik düşmanı bir polemikçi olarak *kendini ele vermiştir*. Çünkü teorisinin, yani demokrasi ve diktatoranın —bir ulusa özgü değil— genel sınıfsal ilişkilerinin irdelenmesinin, kendine konu olarak oy hakkı gibi özel bir sorunu alması değil, ama şu genel sorunu alması gerekir: Sömürücülerin devrilmesi ve onların devleti yerine sömürülenlerin devletinin geçirilmesi ile belirlenen tarihsel dönemde, demokrasi *zenginler ve sömürücüler için de korunup sürdürülebilir mi?*

Bir teorisyen sorunu işte böyle, ancak böyle koyabilir.

Komün örneğini biliyoruz, marksızlığın kurucularının onunla bağlantılı ve o konudaki bütün düşüncelerini biliyoruz. Bu belgelere dayanarak, ben Ekim Devriminden önce yazılmış bulunan *Devlet ve İhtilâl* broşüründe örneğin demokrasi ve diktatora sorununu inceledim. Seçim hakkının sınırlandırılması üzerine *tek söz söylemedim*. Bugün de, seçim hakkının sınırlandırılmasının şu ya da bu ulusa özgü bir sorun olduğunu, yoksa genel diktatora sorunu olmadığını söylemek yerinde olur. Bu soruna, Rus devriminin *özel koşullarını*, gelişmesinin *özel gidişini* inceleyerek yanasmak gerekir. Açıklamamızın devamında biz bunu yapacağız. Ama Avrupa'da yarınki proleter devrimcilerin hepsinin ya da aralarından çoğunun, burjuvazinin seçim hakkına keşin olarak kısıtlamalar getireceklerini önceden ileri sürmek bir yanlıgı olurdu. Böyle olabilir. Savaştan ve Rus devrim deneyinden sonra, büyük bir olasılıkla da böyle olacaktır; ama diktatoranın uygulanması için *zorunlu değildir bu*; mantıksal diktatora kavramının *zorunlu* bir göstergesi değildir bu; diktatora bakımından onun tarihsel ve sınıfsal gerçekliğinin *zorunlu* bir yönünü hiçbir zaman oluşturmaz bu.

Diktatoranın *zorunlu* göstergesi, kesin koşulu, sömürücülerin *sınıf olarak zorla bastırılması* ve onların sonucunda *ulusun* *karşıtık* *"bir demokrasi"* nina *yanı eşitlik ve özgürlüğün çöğnenmesidir*.

Sorun teorik bakımdan işte böyle, ve ancak böyle konulabilir. Oysa Kautsky, sorunu başka türlü koyarak, bolşeviklere teorisyen olarak değil, ama oportünistlere ve burjuvaziye yürekten bağlı bir casus olarak saldırdığını tanıtlamıştır.

Sömürücüler için demokrasinin kısıtlanması, nın, çöğnenmesinin şu ya da bu önlemlerinin hangi ülkelerde, şu ya da bu kapitalizme özgü hangi ulusal koşullar içinde (bütünlük ya da özellikle) uy-

gulanacakları, şu ya da bu kapitalizmin, şu ya da bu devrimin ulusal özelliklerine bağlıdır. Teorik bakımdan sorun kendini başka türlü, şu biçimde gösterir: *"Sömürücüler sınıfına karşı demokrasi çöğnenmeksizin proletarya diktatorası olanaklı mıdır?"*

Kautsky işte teori alanında önemli ve özel tek sorun olan bu soruna yan çizmiş. Kautsky, Marx ve Engels'ten bu sorunla ilgili ve yukarıda aktardığım *parçalar dışında*, birçok parça aktarmış.

Kautsky istenen her şeyden, liberaller ve burjuva demokratlar için kabul edilebilir ve onların fikirleri çerçevesinden çıkmayan her şeyden söz etmiş; ama asıl önemli olan şey üzerine, yani burjuvazinin *direncini kırmadan*, *düşmanlarını zorla bastırmadan*, proletaryanın zafer kazanamayacağı, *ve "zorla bastırma"*nın olduğu, "özgürlük"ün bulunmadığı yerde de, *demokrasinin bulunmadığının açık olduğu* (üzerine hiçbir şey dememiş.

Kautsky bunu ["zorla bastırma"nın olduğu, "özgürlük"ün bulunmadığı yerde, *demokrasinin olmadığı* —ç] anlamamış.

(Lenin - Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky s. 44-45-46)

Şimdi, 2. Merkez Komitesi içinde bulunduğu revizyonizm batağından çamurlu ellerini Lenin'e bulaştırma ya çalışıyor. Ama bu çaba boşunadır. Merkez Komitesinin savunduğu görüş ile -Lenin'in burada savunduğu görüş arasında en ufak bir bağlantı yoktur.

Nedir 2. Merkez Komitesinin revizyonist yazarlarının raporda ispatlamaya çalıştıkları düşünce? Proletarya diktatörlüğü içinde burjuvazinin bir kesimi de yer alabilir! Proletarya diktatörlüğü, burjuvazinin bir kesimi üzerinde diktatörlük demektir. Bir diğer kesimi için demokrasi demektir!

Alıntı yapılan yerde Lenin ne diyor? Proletarya diktatörlüğü burjuvazi üzerinde diktatörlük demektir, burjuvazinin zorla bastırılması demektir. Zorla bastırmanın olduğu yerde demokrasi yoktur!

Bazı kakavamlar (mesela Kautsky ve şimdi de onun peşinden giden 2. Merkez Komitesi) proletarya diktatörlüğünden hiç bir şey anlamadıkları için; diktatörlük ve demokrasi sorununu, seçim - Parti vs. sorunu

na indirgerler. Hayır, seçim hakkının varlığı ya da yokluğu, nasıl ne ölçüde kısıtlanacağı vb. sorunlar, Lenin'in de belirttiği gibi, proletarya diktatörlüğünün varlığının ya da yokluğunun göstergeleri değildir. Ve "ulusal biçimlenmelere" göre değişiklik gösterirler. Ama değişmeyen, özsel olan, bütün ülke lerde geçerli olan bir şey vardır. O da şudur:

o Proletarya diktatörlüğü sisteminde, burjuvazi hiç
o bir şekilde iktidar içinde yer alamaz! Proletarya
o diktatörlüğü burjuvazi üzerinde diktatörlüktür.

İşte 2.Merkez Komitesi tam da bu noktada Marksizm-Leninizm'i revizyondan geçirmekte, cephe konusunda olduğu gibi bu konuda da proletaryaya karşı milli burjuvazinin özel çıkarlarını savunmaktadır.

2.Merkez Komitesi raporunda, Demokratik Halk İktidarının özünün "proletarya diktatörlüğü" olduğunu ispat etmek için, "İşçilerin köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün" özünün proletarya diktatörlüğü olduğunu savunuyor. (rapor s 45) Soruna bu şekilde yaklaşmak, içinde proletaryanın yer aldığı tüm iktidarlara "özü" itibarı ile proletarya diktatörlüğü ilan etmek demektir, ki bunun saçmalığı ortadadır.

o Bir bütün olarak ele alındığında, raporda Merkez
o Komitesi hizibi, Demokratik Halk Devrimi ve Demok
o ratik Halk İktidarı sorununda tartışılan her dört
o noktada da aşırı sağcı, revizyonist görüşleri sis
o temli olarak savunmaktadır. Bu konuda savunduğu
o görüşlerle, 2.Merkez Komitesi, ve 2.Konferans par
o tinin gelişmesinde geriye atılan bir dizi adımı
o temsil etmektedir.

Mao Zedung ile ilgili olarak tartışılan diğer nokta
larda Mao Zedung'un savunulmasının askıya alınması
sorunu:

Mao Zedung'un yeniden değerlendirilmesi ile ilgili olarak Parti içinde sürdürülen tartışmada en az

problemli olan bölüm, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile ilgili olan bölümdü. Çünkü DHD ve DHİ ile ilgili olarak parti içindeki iki çizginin temsilcileri de Mao'nun bu konularda esas itibarıyla doğru bir çizgi izlediği görüşünde idiler. Bu konudaki görüş ayrılıkları detayda ortaya çıkan, ve ancak tartışma derinleştirildiği zaman önemi görülen ayrılıklardı.

Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı ile ilgili olarak durum böyle iken; tartışılan en önemli sorunlardan biri olan Mao'nun sosyalist devrimle ilgili görüşlerinin değerlendirilmesinde daha baştan taban tabana zıt iki görüş çatışıyordu. Bir görüş, (anti yurtdışı cephesi) Mao'nun sosyalizmin inşası ile ilgili görüşlerini "Marksizm-Leninizm'e katkı" "Marksizm-Leninizm'in ilerletilmesi" vs. olarak değerlendiriyordu. İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarında bu sorun, sorun olarak görülmediğinden bu görüş savunucuları "resmi çizgi"ye sırtlarını dayıyorlardı. Biz ise, Mao'nun demokratik devrimden, sosyalist devrime geçişle ilgili görüşlerinin ber - rak olmadığını, Mao'nun "Çin'in özel şartlarında milli burjuvazi sosyalizmin inşasına katılmaktadır" şeklindeki tezinin Marksizm Leninizm'den sapma olduğunu savunuyorduk. Parti içinde sürdürülen bu tartışma sonuçlandırılana dek, Mao'nu bu konudaki görüşlerinin savunulmasının askıya alınmasını talep ediyorduk.

Konferansta çoğunluk Mao'nun savunulmasının henüz sonuçlandırılmamış tartışma konularında askıya alınmasını, yani bu sorunlarda tartıştığımızın dışa açılmasını ilke olarak red etti.

Red gerekçelerini şimdi 2.Merkez Komitesi, Karar No 5 de açıklıyor. Gerekçeler olarak şunlar söyleniyor:

"1. Uluslararası planda Mao Zedung yoldaşın savunulmasının esas görev haline geldiği bir dönemde Mao Zedung yoldaşa getirilen gerekçelerle askıya alınması istemi aslında Mao Zedung'un nezdinde Marksizm-Leninizm'in askıya alın-

nasıl anlamındadır." (rapor s 63) (abç)

Bu gerekçede 2.Merkez Komitesinin bu soruna anti Marksist-Leninist yaklaşımı çok berrak bir şekilde ifade edilmektedir. 2.Merkez Komitesine göre "bugün uluslararası planda Mao Zedung'un savunulması esas görevdir" Bize göre ise dün olduğu gibi bugün de esas görev Marksizm-Leninizm'in savunulmasıdır. Mao Zedung'un -bütün görüşleri değil- doğru Marksist-Leninist görüşlerinin savunulması, bugün Marksizm-Leninizm'in savunulmasının bir parçası olarak önem kazanmaktadır. Çünkü onun doğru görüşlerine bir çok yönden saldırı gelmektedir. Sorun böyledir. Sorunu böyle koymayanlar, Marksizm-Leninizm'in savunulması görevini, Mao Zedung'un savunulması görevine indirgeyenler; bu ikisini eşitleyenler; gerçekte Mao Zedung'un tüm görüşlerinin doğru olduğunu, Mao Zedung'un görüşlerinin Marksizm-Leninizm demek olduğunu savunmaktadırlar. Marksizm-Leninizm bilimini Mao Zedung'un görüşleri ile aşitlemek, Marksizm-Leninizm'i bayağılaştırmaktır. Bu eşitleme işini 2.Merkez Komitesi berrak bir şekilde yapmakta, "Mao Zedung'un tartışılan konularda askıya alınması istemini "Marksizm-Leninizm'in askıya alınması anlamına geldiği" gerekçesi ile red etmektedir. Halbuki gerçekte Mao Zedung'un sosyalizmin burjuvazi ile inşa edilebileceği tezinin savunulması, Marksizm Leninizm'in askıya alınması demektir. Bu konuda Mao'nun sapmasını savunmak, Marksizm-Leninizm'i red etmektir. 2.Merkez Komitesi, Mao ile Marksizm-Leninizm arasına bir eşit işareti koyarak, gerçekte Marksizm-Leninizm'e saldırmaktadır.

2.Merkez Komitesi gerekçelerine şöyle devam ediyor:

"2. Mao Zedung yoldaşa getirilen eleştirilere konu olan muhtevanın temeli parti çizgimizle direkt ilişkisi olan bir meseledir. Bu anlamda askı sorunu, parti çizgimizin önemli bir bölümünü resmi olmaktan çıkartılması anlamına gelir. Bu da parti çizgisine inançsızlıktır." (rapor s 63)

Görüldüğü gibi, birinci gerekçede Mao ile eşitlenen Marksizm-Leninizm, ikinci gerekçede bu kez parti çizgisi ile eşitleniyor. Nasıl Mao'nun Marksizm-Leninizm ile eşitlenmesi yoluyla onun Marksizm-Leninizm'den uzaklaşan görüşleri olduğu, olabileceği red ediliyorsa; bu kez de parti çizgisi Marksizm-Leninizm ile eşitlenerek parti çizgisinde Marksizm-Leninizm'den uzaklaşan, sapma teşkil eden görüşler olduğu ve olabileceği der ediliyor. 2.Merkez Komitesi için kıtas Marksizm-Leninizm değil parti çizgisidir! Parti çizgisinde hatalı olduğu görülen şeylerin Marksizm-Leninizm bilimi ışığında düzeltilmesini talep etmek; en azından doğru ya da yanlışlığı tartışılan konuların, açık olmayan konuların savunulmasının askıya alınmasını talep etmek; 2.Merkez Komitesine göre "parti çizgisine inançsızlıktır". 2.Merkez Komitesi parti çizgisini (daha doğrusu kendisinin parti çizgisi dediği revizyonist görüşleri -çünkü işine gelmediği yerde parti çizgisi 2.Merkez Komitesini ilgilendirmiyor!) kuran; parti üye ve sempatizanlarını da müminler olarak görüyor.

2.Merkez Komitesinin 3. red gerekçesi de anlamsız, aptalca bir gerekçedir. 2.Merkez Komitesi askıya alınma isteminin 3. red gerekçesinde:

"3. Bu sorun askıya alınmadan da (yani resmi -likten çıkartılmadan da) tartışılabilir bir sorundur." (rapor s 63)

Herhangi bir sorun üzerine çeşitli şekillerde tartışılabilir. Hiç kimse bunun mümkün olmadığını iddia etmemiştir. Bu sorunun askıya alınmadan tartışılması mümkün olduğu gibi, askıya alınarak tartışılması da mümkündür. Sorun neyin mümkün olup olmadığı değil, neyin doğru olup olmadığı sorundur. Hangisi doğru Marksist-Leninist tavidir! Tartışılan bu sorunu askıya alarak mı tartışmak; yani bize bu konularda soru geldiği zaman, bizim bu konuları tartıştığımızı, içimizde çeşitli görüşler olduğunu mu -yani gerçek durumu mu- söylemek; yoksa kendi içimizde tartışma olduğu halde, dışa karşı "her şey iyidir"

"bu konuda problem yoktur" "Mao'nun bu konudaki görüşleri" doğrudur diyerek, yalan mı söylemek? Biz doğru Marksist-Leninist tavrın birinci tavrı olduğu görüşündeyiz. Açıklıktan, berraklıktan devrimci kitlelerin bilgilendirilmesinden yanayız; 2.Merkez Komitesi ise "bulanık suda balık avlamak"tan, kitleleri kandırmaktan yana!

Mao Zedung'un savunulmasının tartışılan ve henüz sonuçlandırılmamış konularda askıya alınması önerisinin red edilmesi hem muhteva açısından yanlıştır - çünkü bu şekilde hala Mao'nun sapmaları Marksizm-Leninizm'e katkı olarak savunulma durumundadır- hem de yöntem açısından yanlıştır -çünkü dışa karşı parti içinde var olmayan bir birliği göstermektedir, parti içindeki gerçek durumu yansıtmamakta, kitleleri kandırmaktadır. Bu konuda alınan karar, partinin hatalarını aşmaya değil, onları sistemleştirmeye hizmet eden bir karardır. Geriye, revizyonizme doğru atılmış önemli bir adımdır.

Mao Zedung Marksizm-Leninizm'in bir klasiği midir?

2.Merkez Komitesi, "Konferans raporunda", Konferans ta üzerine oldukça uzun süre tartışılan bir kararı, ve kararın gerekçesini açıklamayı "unutmuş"tur. "Konferans raporunda" yer almayan karar "Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in klasiği" olması, ve "Marksizm-Leninizm'in klasiği olmanın kıstasları" ile ilgili karardır. Bu konuda tartışma şöyle geçmiştir:

Konferansta Yurtdışı delegeleri, Mao'nun Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olarak propagandasının askıya alınmasını talep etmişler; bu talep ilke olarak red edilmiştir. Bunun üzerine, en azından Marksist-Leninist klasik olmanın kıstaslarının tespit edilmesi talep edilmiştir. Madem ki Mao Zedung Marksizm-Leninizm'in klasiğidir, ve dışa karşı böyle savunulacaktır, o halde en azından onun neden Marksizm-Leninizm'in klasiği olduğu sorusuna; Marksizm-Leninizmin klasiği olmanın kıstaslarının ne olduğu soru-

sunu cevap vermek gereklidir.

Bu talep üzerine başlayan tartışmada, Yurtdışı delegeleri "Marksist-Leninist klasik" olmanın kıstasları olarak şunları ileri sürmüşlerdir:

-Marksizm-Leninizm'e önemli katkılarda bulunmak

-Marksizm-Leninizm'en sapma teşkil eden ilkesel hatalar yapmamış, ya da yaptı ise bunu özeleştiri ile aşmış olmak

-Dünya Marksist-Leninist hareketine önderlik etmek.

Bu kıstaslara uyan Komünist önderler Marksizm-Leninizm'in klasikleridirler. Bunların eserlerine dayandırılabilir, ve onlara dayanılarak diğer Marksist-Leninistler değerlendirilebilir.

Yurtdışı delegelerinin, bugün biz Bolşeviklerin de savunduğumuz bu doğru görüşleri, özellikle ortaya konan ikinci kıstas (yani ilkesel hata yapmamış, ya da yaptı ise özeleştiri ile aşmış olma kıstası!) konferansta anti yurtdışı cephesinin direnişi ile karşılanmıştır. Bu da normaldir. Çünkü, Mao Zedung'u Marksizm-Leninizm'in klasiği olarak savunanlar da, onun ilkesel hatalar yapmış olabileceğini düşünmekte idiler. Bu yüzden onlar bu ikinci kıstasın "klasik" olmanın kıstası olarak ele alınamayacağı düşüncesini savundular.

Onlar bu düşüncelerini ispatlayabilmek için, Stalin'in de ilkesel hatalar yaptığı iddialarını ileri sürdüler. Yurtdışı delegeleri, eğer Stalin'in ilkesel hatalar yaptığı ve bunları özeleştiri yaparak aşmadığı ispatlanırsa, Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasiği olarak savunmayacağını, ama şimdiye kadar Stalin'e getirilen tüm eleştirilerin iddia düzeyinde olduğunu, ispatlanmaya çalışılan her iddiada ise haklı olanın Stalin olduğunun görüldüğünü ortaya koydular. Konferansta da Stalin'e getirilen bazı eleştirilerin sakatlığını ispatlamaya çalıştılar.

Konferanstaki "anti yurtdışı cephesi" için sorun ne

olursa olsun Mao'nun Marksizm-Leninizm'in klasiği olarak savunulması sorunu idi. Onlar bu yüzden Mao'yu Marksizm-Leninizm'in klasiği olarak savunmayı mümkün kılacak kıstaslar arıyorlardı. Yurtdışı delegelerinin ortaya koydukları kıstasları red etmelerinin özellikle de "ilkesel hata yapmamak" kıstasını red etmelerinin sebebi bu idi.

Tartışma içinde, "arti yurtdışı cephesi" delegele - rinden biri "Marksist-Leninist klasik olma"nın kıstası olarak "Marksizm-Leninizm'e, onun üç bileşeni konusunda katkıda bulunmak" kıstasını getirdi. Delegelerin çoğunluğu bu öneriye can simidi gibi sarıldılar.

Yurtdışı delegeleri "klasik" olmanın kıstası olarak "Marksizm-Leninizm'in üç bileşeni konusunda katkıda bulunmak" tezini savunanlara; klasik olmak için her üç konuda birden katkıda bulunmanın gerekli olup olmadığını sordular. Bu soruya herkes ayrı cevaplar verdi. Çoğunluk, her üç konuda da katkının gereksiz olduğunu, bunlardan birine de katkı yapmanın yeterli olabileceğini savundu.

Yurtdışı delegeleri, "üç bileşen" kıstasını getiren delegeye, Marksizm-Leninizm'e bu üç bileşen dışında başka hangi konularda katkıda bulunabileceğini sordular. Bu çok "bilimsel" görüşlü delegenin bu soruya verdiği cevap ilginçti: "Marksizm'e üç bileşen dışında (söz konusu olan Marksist-Leninist ekonomi-politik, Marksist-Leninist felsefe, ve sınıf mücadelesiteorisidir!) daha bir çok konuda katkıdan bulunabilir." Bu cevap üzerine kendisinden en azından bir konu söylemesi istendiğinde, delege susmak zorunda kaldı!

Sonunda "Marksizm'e üç bileşen konusunda katkıda bulunmak" Marksist-Leninist klasik olmanın kıstası olarak çoğunluk tarafından kabul edildi.

Ama şimdi alınan bu karar 2.Konferans raporunda 2. Merkez Komitesi tarafından yayınlanmıyor. Görünen o

dur ki, 2.Merkez Komitesi, 2.Konferansta alınan bu kararı savunacak ve gerekçelendirecek durumda değildir. Bu konuda bizi yüzden susmayı tercih etmektedir. Alınan karar ciddiye alınırsa, bugün Merkez Komitesi hizibinin yalnızca Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'u değil, onlarla birlikte Marksist-Leninist teoriye katkılarda bulunan mesela, Dimitroff gibi komünistleri; hatta Kautsky, Plehanov gibi bir zamanlar Marksizm'i savunmuş ve teoriyi gerçekten ilerletmiş olan kişileri de Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak savunmak zorundadır!

2.Konferansta, yurtdışı delegeleri, Mao Zedung'un klasikliği sorununda şu karar tasarısını sunmuşlardır:

" 25 No'lu karar:

(...) Mao Zedung, Çin'de Demokratik Halk Devrimine önderlik eden, bu devrim içinde Halk savaşı teorisini geliştiren sömürge ve yarı sömürge ülkeler için Lenin ve Stalin'in tezlerini Çin somutunda uygulayan ve geliştiren bu anlamda Marksizm-Leninizm'e katkıları olan büyük bir Marksist-Leninist'tir. "

Bu Marksist-Leninist karar tasarısı çoğunlukla red edilmiş, yerine Mao Zedung'u mutlaka Marksist-Leninist olarak savunma kaygısı ile, Marksizm-Leninizm'e katkı yapan herkesi Marksizm-Leninizm'in klasiği olarak savunmaya götürecek bir karar almıştır. Bu konuda alınan karar da geriye atılan önemli bir adımdır.

1. Merkez Komitesinin 1978 Temmuzunda Avusturya Marksist-Leninist Parti'si ile yaptığı ortak açıklamada bu konuda takındığı doğru tavır, 2.Konferansın kararı bozulmuş, bu konuda daha önce hatalarından arınma yönünde ilerletilen parti çizgisi geriye götürülmüştür.

2.Konferansta bu konuda alınan kararı ve yürütülen tartışmayı raporda açıklamayan 2.Merkez Komitesi, bu tavır ile siyasi sahtekarlığın bir başka örneği-

ni vermektedir.

AEP SORUNU VE BU KONUDA ALINAN KARAR ÜZERİNE

AEP'in ve ASHC'nin niteliği sorunu 2.Konferans önce si parti içinde tartışılan ve üzerinde önemli görüş ayrılıklarının ortaya çıktığı konulardan biri idi. 1.Merkez Komitesi, 1979 sonu, 1980 başında yaptığı 8. toplantısında, AEP'nin revizyonist bir parti olduğu kararını almıştı. Bu görüş aslında FÜ'lerin görüşü idi ve onların yazdığı bir mektup üzerine karar olarak geçmişti. Bu karara bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar itiraz etmişler; bir zamanlar Marksist-Leninist olarak değerlendirilen bir partinin, revizyonist olarak değerlendirilmesi için, bu değerlendirmeyi yapanın, partinin yozlaştığını ispatlaması gerektiğini ortaya koymuşlardı. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar, tersi tarafımızdan (veya herhangi bir başka Marksist-Leninist parti tarafından) ispatlanmadan, AEP'yi revizyonist olarak nitelendirmenin Marksist-Leninist bir tavır olmadığını; çizgisi Marksist-Leninist olmayan, revizyonist olan bir partinin de, niteliğinin otomatikman derhal değişmeyeceğini, partinin yozlaşmasının sürece işi olduğunu savunmuşlardı.

1.Merkez Komitesi 9. toplantısında, 8. toplantıda aldığı "AEP revizyonist bir partidir" şeklindeki kararını mantıki sonuçlarınakadar vardırmış, ve AEP'nin karşı devrim saflarında olduğunu tespit etmişti. Bu tespit gerçekte AEP'nin revizyonist olarak değerlendirilmesinin sonucu, mantıki devamı idi.

2.Konferansta AEP konusundaki tartışma; AEP'nin çizgisine getirilen eleştirilerde temelde hem fikir olduğundan; AEP'nin niteliğinin ve ASHC'nin niteliğinin belirlenmesi konusunda yoğunlaştı. Bu konuda 3 fikir ortaya çıktı:

Yurtdışı delegeleri, AEP'nin; yozlaştığı, artık Marksist-Leninist çizginin yeniden hakim olma imka-

nının ortadan kalktığı ispatlanmadığı sürece, Marksist-Leninist bir parti olarak nitelendirilmesi gerektiği; Partinin değil bugün hakim olan revizyonist çizginin ve onun üreticilerinin karşıya alınması gerektiğini; ASHC'nin ise sosyalist bir devlet olarak savunulması gerektiğini; ama her iki konuda da gelişme yönünün yozlaşmaya doğru olduğunun da belirlenmesigerektiğini savundular.

AEP'yi revizyonist olarak değerlendiren bazı delegeler, 1.Merkez Komitesinin 9. toplantısında aldığı kararın doğru olduğunu; yani AEP'in revizyonist bir parti; ASHC'nin ise bürokrat burjuva diktatörlüğü - nün hüküm sürdüğü bir devlet olduğu görüşünü savundular. Bu arkadaşlar AEP ve ASHC'nin karşı devrim saflarında olduğu tespitini yaptılar.

AEP'yi revizyonist olarak değerlendiren delegelerin bir kısmı ise, bu tespiti mantıki sonucuna kadar ilerletmeyi red ediyor "AEP revizyonisttir ama devrim saflarındadır" "ASHC sosyalist değildir, ama devrim saflarındadır" diyordu.

Bu noktada AEP'ye revizyonist diyenler anlaşılmadılar. Bu durumda herhangi bir karar çıkma durumu yoktu. Karar çıkmaması halinde ise 1.Merkez Komitesi'nin aldığı kararın geçerliliğini koruma durumu vardı.

Yurtdışı delegeleri bunun üzerine, AEP'nin çizgisinin mahkum edilmesini, niteliği konusunun ise askıya alınmasını önerdiler. Daha önce "askı yöntemini" ilke olarak red eden delegelerden bazıları bu öneriyi doğru buldular. Sonunda çoğunluk kararı olarak raporun 62. sayfasında yayınlanan 9 No'lu karar çıktı.

Yurtdışı delegeleri bu karara şerh koyarak katıldılar. Şerhlerinde:

a) AEP'nin çizgisinin 'revizyonist-troçkist kırması' olarak nitelendirilmesine karşı çıktılar, çizginin niteliğinin revizyonist olduğunu belirttiler.

b) AEP'nin yozlaştığı ispatlanmadığı sürece Marksist-Leninist parti olarak savunulması gerektiğini belirttiler.

2.Konferansta AEP konusunda alınan ve AEP ve ASHC'nin niteliği konusunda açık bir görüşe sahip olmadığımızı, bu konuyu tartıştığımızı ifade eden karar; daha önce 1.Merkez Komitesinin aldığı karara göre doğru olan bir karardır. Ancak bu kararın bu şekilde çıkması, bu karara oy kullananların çoğunluğu açısından bilinçli olarak hataları aşma yönünde atılmış bir adım değildir. Bu kararı alanların çoğunluğu AEP'in revizyonist olduğu görüşündedir; ama revizyonist olduğu halde devrimci saflarda olduğu görüşündedir. Bu görüşlerini karar olarak çıkartacak çoğunluğa sahip olmadıklarından; en azından AEP'in devrimci mi yoksa karşı devrimci mi olduğu sorunu açıkta bırakarak bir karar lehine oy kullanmışlardır. Bunu yaparken de daha önce aldıkları "Askıya alma yöntemi ilke olarak yanlıştır" kararı ile çelişmeye düşmüşlerdir. Bu onların ne kadar tutarsız olduklarının açık belgesidir. 2.Merkez Komitesi raporunda, alınan karar öncesi yürütülen tartışma konusunda bilgi vermeyerek, bu kararın nasıl çıktığı konusunda bilgi vermeyerek, gerçek durumu gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Bu da siyasi sahtekarlıktır.

TARTIŞMANIN SINIRI SORUNU

Bu konuda 2.Merkez Komitesi "raporunda" yanlış bilgiler veriyor. Bu konuda tartışma şöyle geçmiştir:

Yurtdışı delegeleri Konferansta, Marksist-Leninist tavrın, eğer parti içinde ilkesel sorunlarda görüş ayrılıkları varsa bunun devrimci kitleye açılması, ve devrimci kitle içinde ve kitle ile birlikte tartışılması olduğunu savundular. Bu konuda, Marksizm-Leninizm'in ilkesinin, en azından ilkesel konularda ki ayrılıkları kitleye duyurmak olduğunu belirtti - ler.

Delegelerin bir bölümü, tartışılan konuların (bunlar ilkesel konular bile olsa) dışa açılmasının ilke olmadığını; doğru tavrın sorunları içte halletmek olduğunu savundular.

Delegelerin bir diğer bölümü ise, ilke olarak görüş ayrılıklarının kitleye açılmasının gerekli ve doğru olduğunu; ancak somut durumda içimizdeki tartışmanın ancak en ileri sempatizanlarla sınırlı olması gerektiğini belirttiler.

Sonunda, üçüncü görüş çoğunluk kararı olarak çıktı.

Bu karar bugün Merkez Komitesi hizibinin disiplini altında bulunan kesimin kendi içindeki görüş ayrılıklarından kitlenin yine haberdar edilmemesi demektir. Dışa karşı yine olmayan birlik varmış gibi gösterilecek, kitle kandırılacaktır. Yeni bölünmelerde kitle yine şaşırıp kalacaktır. Somut durum adına alınan bu karar, 2.Konferans çoğunluğunun ve 2.Merkez Komitesinin gerçek durumu kitlelerden gizleyen revizyonist anlayışının açık bir örneğidir.

"GERILLA SAVAŞINA HAZIRLIK DÖNEMİ" SORUNU

Bu konuda Konferans öncesinde ayrılan GKK (Kır kaçkını) hizibi, 1.Merkez Komitesini eleştiriyor "Gerilla savaşına hazırlık dönemi" diye bir dönemin olmadığını; derhal seçilmiş bir kırlık bölgeye en ileri kadroların toplanarak gerilla savaşına başlanması gerektiğini, bunu yapmayanın "Gerilla savaşına hazırlık dönemi" adı altında bir dönem yaratanların sağcı, revizyonist olduğunu savunuyordu. Konferansta temsil edilen bir ABK da aynı görüşleri savunuyor, Gerilla savaşına hazırlık dönemi diye bir dönem mi red ediyordu.

Konferansta bu konudaki esas tartışma, işte bu konuda geçti. Ve konferansın çoğunluğu Gerilla savaşına hazırlık dönemi adı altında bir dönemin doğru olduğunu, bunun da ülkemizde yaşanması gerektiğini tespit etti.

Şimdi 2.Merkez Komitesi dışa açtığı "Konferans rapo-
runda" 2.Konferansta bu konuda yapılan tartışma üze-
rine bilgi vermiyor. Çünkü eğer iletirse "birlik ci-
lasının" altında hangi değişik görüşlerin yattığı
görülecektir. Tartışmayı ve alınan kararı Konferans-
ta geçtiği şeklinde aktaracak yerde, Merkez Komite-
si, FÜ'lerin daha önce yazdığı bir yazıdan "Mücade-
le biçimleri üzerine" alıntılar yapmayı tercih edi-
yor. Alıntı yapılan bu yazıda mücadele biçimlerinin
sınıf mücadelesinin gelişmesine somut durumuna bağ-
lı olarak ele alınması gerektiği şeklinde doğru bir
yaklaşım vardır. Ama burada savunulan bir takım ge-
nel doğruların "parti çizgisi" dediğimiz şeyle çe-
liştiği gözlerden gizlenmektedir.

Mesela yazıda "bir mücadele biçimini mutlaklaştır-
ma" yanlışı ile polemige girilmekte "Bizim gibi ül-
kelerde barışçıl (ya da kansız mücadele biçimleri -
nin hiç bir zaman esas mücadele biçimi durumuna ge-
lemeyeceği, her dönemde mücadelenin silahlı biçimle-
rinin esas, diğer biçimlerinin tali olacağı" şeklin-
deki görüş "mekanik" bir bakış açısının ürünü ola-
rak mahkum edilmektedir. (rapor s 65) Ama burda mah-
kum edilen görüşün "Silahlı mücadele esas / diğer
mücadele biçimleri talidir" şeklinde İbrahim Kaypak
kaya tarafından ilke olarak tespit edilen görüş ol-
duğu gizlenmektedir.

Bunun ötesinde burada savunulan bazı genel doğrula-
rın uygulanması sorununa gelince, genel doğrular
"kitaba uydurul"maya çalışılmaktadır. Böylece bu ge-
nel doğrular, izlenen yanlış siyasetlerin üzerine
Marksist-Leninist maske geçirmeye yarayan, ayıp ör-
ten incir yaprağı durumuna gelmektedir.

İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUMUN DEĞERLENDİRİLMESİ

Bu konuda yurtdışı delegeleri önce, her bölgeden ge-
len delegelere somut olarak şu soruları sordular:

- Çalıştığınız bölgede 12 Eylül sonrasında kitlele-
rin kendiliğinden eyleminin durumu nasıldır?

- 12 Eylül öncesine kıyasla, hakim sınıfların devle-
tinin durumunda nasıl bir gelişme vardır?
- Ülkemizde devrimci durumun varlığı ya da yokluğu
hakkında görüşünüz nedir?

Üç soruya da (yurtdışı delegeleri dışındaki) hemen
hemen bütün delegelerin verdiği cevaplar bir ve ay-
nı idi. Verilen cevaplara göre:

- Çalışılan bölgelerde gözlemlenen, 12 Eylül sonra-
sında kitle eylemlerinin hemen hemen sifıra düşmesi
olgusu idi

- Hakim sınıfların devletine gelince; 12 Eylül önce-
sine göre devlet çarkının güçlendirilmesi söz konu-
su idi.

- Ama buna rağmen bugün Türkiye'de "devrimci durum"
değer idi. Çünkü bu yarı sömürge yarı feodal ülkeler
için genel geçerli olan bir durum idi.

Yurtdışı delegeleri, bugün Türkiye'de kitle eylemle-
rinin hemen hemen sifıra düştüğü; ve devlet çarkı -
nın düne göre işler hale geldiği gibi somut tespit-
ler yapılmasına rağmen, "Devrimci Durum" vardır id-
diasının ileri sürülmesinin, Lenin'in devrimci du-
rum öğretisinin çarpıtılması olduğunu savundular.

- Delegelerden bazıları, Lenin'in devrimci durum öğre-
tisinin zaten yalnızca kapitalist ülkeler için ge-
çerli olduğunu söylediler!

Yine tartışma içinde, bugün 2.Merkez Komitesi hizi-
binin saflarında yer alanlar Lin Biao ile Lenin ara-
sında devrimci durum öğretisi konusunda önemli bir
çelişme, yaklaşım farklılığı olmadığını; Lin Biao'
nın yanlısının "Lenin'in koyduğu kıstasları abart -
mak"olduğunu savundular.(Bkz rapor s 68) Bu konuda
açıkça Leninizm'in inkarı olan revizyonist görüşler
savunuldu.

2.Konferans ve 2.Merkez Komitesi bu konuda savundu-
ğu görüşlerle, 1.Konferansı çok gerisine düşmüştür.

Gelişme Marksizm-Leninizm değil revizyonizm yönündedir!

İçinde bulunulan somut durumla ilgili olarak 2.Konferansta yapılan çoğunluk tespiti rapor şöyle aktarıyor:

"Ve bugün taktik olarak da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır. Yani esastır." (rapor s 68)

Burda sözü edilen "bugün" denendönem, içinde bulunduğumuz dönemdir. Nedir bu dönemin özellikleri? Bu dönemin özellikleri kısaca özetlenirse şunlardır:

- Hakim sınıflar açısından durum 12 Eylül öncesine göre "çok olumlu" düzelmeler göstermektedir. 12 Eylül öncesinde işlemez hale gelen devlet çarkı bugün yeniden işler hale gelmektedir. Hakim sınıflar arasındaki çelişmeler onları henüz açık çatışma noktasına getirmemektedir

-Halk açısından, 12 Eylül öncesine göre önemli gerilemeler söz konusudur. 12 Eylül öncesinde yüksek boyutlara ulaşan halkın kendiliğinden mücadelesi, faşist baskının yoğunlaşması karşısında durmuştur. Hakim sınıfların "sağ sol teröre karşı" yız demagojisi de halkın geri kesimleri içinde önemli yankı bulmuş, cuntanın halk örgütlerine karşı giriştiği saldırıları kolaylaştırmıştır.

-Örgütlü devrimci hareket çok ağır kayıplar vermiştir. Bütün örgütler çok önemli kadrolarını kaybetmişlerdir. Bütün demokratik örgütler dağıtılmış ya saklanmıştır.

- Ekonomik açıdan, emekçi yığınların örgütsüzlüğünü fırsat bilen hakim sınıflar krizin yükünü işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yıkmışlar; siyasi alanda geçici de olsa 'istikrarın' sağlanması kredi musluklarının açılmasını sağlamış, bunların sonucunda hakim sınıflar bu alanda da geçici olan belli başarılar elde etmişlerdir.

İşte bugünün özellikleri çok kaba hatları ile bunlardır. Yani bugün kitlelerin kendiliğinden mücadeleleri, sınıf mücadelesinin kendi gelişimi mücadelenin silahlı biçimlerini öne çıkarmamaktadır. Bu durumda silahlı mücadele esastır tespiti yapmak; Leninizm'den hiç bir şey anlamamak, gerçeklerle bağı olmamak, hayal aleminde yaşamak demektir. Bugün "taktik olarak" da mücadelenin silahlı biçimleri ön plandadır (s 68) tespiti -ciddiya alınırsa- "öncü savaşı vermek" demektir; ya da içi boş bir balondur, palavradır! 2.Merkez Komitesi açısından geçerli olan ikincisidir. 2.Merkez Komitesinin böyle bir tespiti hayata uygulamaya ne gücü ve ne de niyeti vardır. Ama 'sol' laflara meraklı bazılarının ve gerçekten devrim isteyen ama uzun süreli düşünmeye alışmamış bazı "sol" sempatizanların elde tutulabilmesi için böyle "keskin sol" görünümlü tespitler gereklidir!

Bu konuda alı nan karar da "sol maskeli " revizyonist bir karardır.

1. MERKEZ KOMİTESİNİN VE BÖLGELERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

2.Merkez Komitesi "Konferans raporunun" son bölümünde 1.Merkez Komitesinin değerlendirilmesi konusuna değiniyor. Ama aynı gündem maddesi içinde yer alan bölgelerin değerlendirilmesi sorununa hiç dokunmuyor, bu konuyu suskunlukla geçiştiriyor. Neden? Çünkü bu konuda bilgi verilse

-Parti içinde revizyonist-troçkist kanat olarak nitelendirilen YDBK dışında hiç bir bölgenin Konferans yazılı rapor vermediği

-2. Konferansta, Yurtdışı delegelerinin, eğer Konferans disiplin ihlali yapıldığı anlayışında ise, YDBK'yı cezalandırması gerektiği talebinin red edildiği gibi bazı "hoş olmayan gerçekler" ortaya çıkacak

1. Bu gerçeklerin ortaya konması, 2. Merkez Komitesini zor duruma düşürecekti.

2. Merkez Komitesi, Konferans raporunda, 1. Merkez Komitesini üç noktada değerlendiriyor.

Birincisi: Parti çizgimize uygun örgütlenme yapılar yapılmadığı sorunu. Bu noktada, 2. Merkez Komitesi, 1. Merkez Komitesini "köylere temel almamakla, en seçkin kadroları köye kaydırmamakla suçluyor".

2. Merkez Komitesi Türkiye' de sınıf mücadelesinin objektif durumuna, gelişmesine bakacak yerde, kadroların yoğunluğunun şehirde olmasını 1. Merkez Komitesinin hatasına bağlıyor. 2. Merkez Komitesi biraz gözünü açsa, Türkiye' de kendiliğinden gelişen sınıf mücadelesinin esas olarak işçi sınıfının yoğun olduğu büyük şehirlerde geliştiğini buna karşı kırdan kendiliğinden hareketin (hele bizim beklediğimiz toprak talebi temelinde bir mücadelenin) hemen hemen hiç olmadığını görecektir. Hal böyle olunca, bugün Türkiye' de sınıf mücadelesi ile ilgisi olan her teşkilatın ağırlığının şehirde olması kaçınılmaz bir gerekliliktir. Ya sınıf mücadelesi içinde yer alacaksınız. O zaman Türkiye' de gelişen sınıf mücadelesine uygun olarak ağırlığınız şehirde olacak; ya da sınıf mücadelesini "sol" laflar altında dışardan seyredeceksiniz. Orta yol yoktur. Bizim merak ettiğimiz, 2. Merkez Komitesinin bu konuda yapacağı düzeltmelerdir! Öyle ya, şimdi 2. Merkez Komitesi kadroları kırdan kaydırma imkanına sahiptir. Hodri meydan! Ama şimdiye kadarki pratik, kırdan kadro kaydırma bir yana; kırdan kadro çekme yönünde bir pratik. Şimdiye kadarki pratik, hatta kırdan -çok laf edilen- mülteci vs denilen yurtdışına kadro çıkarma yönünde bir pratik. "Sağcı ilan edilen 1. Merkez Komitesi döneminde; Türkiye' den Yurtdışına kadro çıkarılmamıştır. Keskin Halk savaşçısı 2. Merkez Komitesi ise yurtdışına kadro çıkarmaktadır! İşte 2. Merkez Komitesi budur! (1) (Ekz.s.33)

İkincisi: Mao Zedung konusunda tavır! 2. Merkez Komitesi 1. Merkez Komitesini bu konuda Mao'yu savunma -

makla, uysal davranmakla suçluyor. Belgeler ortadadır. 1. Merkez Komitesinin bu konuda yaptığı hata "Mao'yu savunmamak" değil, bu konuda daha 4. toplantısında aldığı doğru kararı, bu konuyu araştırma kararını uygulamaya koymamasıdır.

Üçüncüsü: Gerilla savaşına hazırlık dönemi. Bu konuda 2. Merkez Komitesi, 1. Merkez Komitesini sağcılıkla suçluyor. Bir çok yerde yazdık, söyledik. Bir kez daha söylüyoruz. Madem ki Türkiye' de gerilla savaşını başlatmanın önünde Merkez Komitesi engel idi (onun içinde özellikle bugün bolşevik saflarda olan yoldaşlar engel idi), o halde 2. Konferanstan bu yana ve Bolşevikler ayrıldıktan bu yana gerilla savaşını hazırlayıp, kitlelere önderlik etmek için engel kalmamıştır. Hodri meydan! Halk savaşı çığlıkları atıp, sağcılıkla suçladıklarının yaptıklarını sürdürenler, ciddiye alınacak kişiler değil siyasi soytarılardır!

Dipnot 1:

Biz burada kesinlikle, genel olarak hiç bir zaman yurtdışına kadro çıkarılmaz demiyoruz. Gerektiğinde çeşitli nedenlerle yurtdışına kadro çıkartılabilir. Biz bunu her zaman savunduk. Bizim burda göstermek istediğimiz 2. Merkez Komitesinin tutarsızlığıdır!

ÖZELEŞTİRİ

2.Merkez Komitesi, Konferans raporunda bir de Konfe ransta üzerinde görüşülmeyen, ve kararlaştırılmayan bir "özeleştirir" yapıyor. Bu özeleştirir Konferansın değil, 2.Merkez Komitesinin özeleştirisidir. Ve 2. Merkez Komitesinin özeleştiriden ne anladığını pra- tikte göstermesi açısından önemli ve ilginçtir.

Bu özeleştiride öncelikle AEP ve Mao Zedung değeri- lendirmesi üzerinde duruluyor. Bu konuda 2.Merkez Komitesi şu anlayışlarını ortaya koyuyor:

-Parti içinde revizyonist-troçkist kanat (biz kas- tediliyoruz) vardı. Bunlar AEP'den etkilendiler ve Merkezi önderlik(yani Merkez Komitesi) de bunlardan etkilendi.

-Bu etkilenme sonucu Mao'dan ve tabii parti çizgi - sinden kuşku duyuldu , inançsızlık başladı.

-Bu inançsızlığın sonucunda tabii Mao savunulmadı. Parti çizgisi savunulmadı. (Rapor, s.72/73)

Toparlarsak:Mao ve AEP konusunda yapılan hataların temeli parti çizgisine inançsızlıktır !

2.Merkez Komitesi "özeleştirisinde" devamla Gerilla Savaşına Hazırlık Dönemi ile ilgili yapılan hataya değiniyor. Bu konuda da 1.Merkez Komitesinin sağcı ve pasifist olduğunu, bunun da inançsızlıktan kay- naklandığını belirtiyor.

Sonra hiç bir yanlış anlayışa meydan vermemek için bir kez daha hataların kaynağının ne olduğu sorusu nu soruyor ve cevap veriyor :

"Siyasete duyulan güvensizlik" ! "Partinin siyasi örgütsel hattına olan inancı yitirme" "Parti çiz- gisine güvensizlik" "Parti siyasetine inançsızlık" (Hepsi s.77)

Eh! hataların kaynağı bu olduğuna göre, bu kayna - ğın kurutulması ile önümüzdeki dönemde sorunlar

çözülecektir !

2.Merkez Komitesinin parti adına yaptığı özeleştirir de hataları aşmanın yolu olarak "Parti çizgisine inanç" gösterilmektedir.

2. Merkez Komitesi için TKP/ML bir müminler tekkesi dir !

2.Merkez Komitesi hizibi, gerçekte Marksizm-Leniniz me saldıran, bir müminler hizibidir !

Bunların özeleştirir adı altında yaptıkları siyasi soytarılık , partinin hatalarını aşmanın yolunu de- ğil, hataları sistemleştirmenin, partiyi yozlaştır manın yolunu göstermektedir.

2.Konferansın aldığı ve 2.Merkez Komitesinin "rapor da" açıkladığı kararlar , 2.Konferansın partinin ge- lişme süreci içinde oynadığı olumsuz rolü belgele- mektedir. 2.Konferans, 1.Konferansın tersine hatala rın aşılması yönünde değil; hataların sistemleştiri- lmesi yönünde kararlar alan bir Konferans olmuş- tur.

MK HİZİBİ NEREYE ?

2. Merkez Komitesinin "Konferans Raporu" onun nere- ye doğru gittiği açısından bize değerli bilgiler vermektedir. Rapor yalnızca 2.Konferansta karar o- larak geçen ve raporda savunulan revizyonist görüş- ler açısından önemli değildir, onun da ötesinde ,2. Merkez Komitesinin bu görüşleri hangi yönde geliştirdiğini göstermesi açısından da önemlidir.

Mesela 2.Merkez Komitesi, 2.Konferansta "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının kullanılmaması yönünde 1.Konferansta alınan karar değiştirilmediği halde rapor da yurtdışını "Mao Zedun Düşüncesi ile taban tabana zıt sonuca varmak"la suçlamaktadır (s.33) Yani 2. Merkez Komitesi çok açık bir şekilde 2.Konferans- dan da öteye gitmekte, revizyonist görüşleri sistem- leştirme yönünde ilerlemektedir.

Mesela 2.Merkez Komitesi, 2.Konferansta "yoldaşla -

rın çoğunluğunun 1.Konferansta baş çelişme,baş düş-
man konusunda alınan kararı troçkist olarak değer-
lendirdiğini "(s.68/69) açıklıyor. Uygulamada bu
kendini "Dünyada ve Türkiye'de siyasi durum" adlı
broşürde açık bir şekilde Amerika ve Rusya'nın
(baş düşman olduğu söylenmeden) baş düşman olduğu
savunulması şeklinde gösteriyor. Bugün Türkiye'de
bile esas dalaşmanın Amerikan emperyalizminin uşak
ları ile Rus emperyalizminin uşakları arasında oldu-
ğu görüşleri savunuluyor. (Bkz. "Dünyada ve Türki-
ye'de siyasi durum üzerine" s.12) Ya i 2.Merkez Ko-
mitesi revizyonist görüşlerini sistemleştiriyor !

2.Merkez Komitesi uygulayacağı yöntem konusunda da
ilginç şeyler söylüyor. Bu konuda 2.Merkez Komite-
si şunları ileri sürüyor :

"Genel olarak bir komünist partisinin almış ol-
duğu kararlar yeterli belgelere dayanmalıdır.
(Genel olarak değil; özel olarak da alınan ka-
rarlar yeterli belgelere dayanmalıdır-YN) İnan-
dırıcı olmalı, sık sık karar değiştirilmemeli-
dir.(Doğru. Ama bu bimedğin konuda bilmediği
ni söylemeyi gerektirir-YN) Ama bu gelişen sınıf
mücadelesi karşısında yeterli bir araştır-
ma ve incelememiz yok diye tavır takınmamak an-
lamına gelmez. Aksi taktirde sınıf mücadelesi-
nin gerisinde kalır, kuyrukçuluğa düşerek opor-
tunizme hizmet etmiş oluruz." (s.75)

İşte 2.Merkez Komitesinin savunduğu budur. Bilsen de
bilmesen de, yeterli araştırman olsa da, olmasa da
tavır takınacaksın ! 2.Merkez Komitesine göre: "Biz
bu konuyu henüz yeterince bilmiyoruz. Bu yüzden ke-
sin bir şey söyleyecek durumda değiliz. İçimizde şu
ve şu görüşler var" demek tavır takınmak değildir.
Tavır takınmak her konuda mutlaka-bilmesen de bili-
yor görünmek, ahkam kesmektir. Bunun örneği ,1963
Polemikleri konusunda alınan karardır ! Sorunlara
böyle yaklaşanların var olan hataları aşması imkan-
sızdır.

Yine kendi içinde var olan ayrılıkları, kitleler -
den gizleyenlerin kendi hatalarını gerçekten aşma-
rının imkanı yoktur. Çünkü bu durumda tartışma kit-
lenin dışında yürür, sadece sonuçlar kitlenin önüne
konur. Devrimci kitlelerin tartışmayı bizzat yaşaya-
rak doğru ve yanlış ayırdedebilmesinin imkanları
ve alttan üste denetim imkanları kısıtlanır .

2.Merkez Komitesi, yurtdışına karşı takındığı kom-
plocu, tasfiyeci tavırla da hataları aşmaya niyet-
li olmadığını göstermiştir. Marksist-Leninist muha-
lefeti tasfiye için revizyonist yöntemlere başvur-
maya hazır olduğunu göstermiştir. Bir de bu yöntem-
lere "parti çizgisi"ne İMAN eklenince, bugünkü Mer-
kez Komitesinin partiyi nereye götürdüğü ortaya çı-
kar.

2.Merkez Komitesi, partinin kendi önderliğinde ka-
lan kesimini hızla yozlaşmaya doğru götürmektedir.
Bunu önlemenin tek yolu tasfiyeci Merkez Komitesini
tasfiye etmektir!

TASFİYECİ MERKEZ KOMİTESİ HİZİBİ YENİLECEK;
BOLŞEVİZM ZAFER KAZANACAKTIR !

TKP/ML MUTLAKA BOLŞEVİKLEŞTİRİLECEKTİR !
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
YAŞASIN TKP/ML(B) !